DAVID MAINE

GHERILĂ GALACTICĂ

DAVID MAINE

GHERILA GALACTICĂ

Traducere de: Angela şi Petru PAGU

EDITURA PORUS BUCUREŞTI, 1992

Referent literar: ION HOBANA
Coperta de GHEORGHE BALTOC
ISBN 973-9127-29-O

CAPITOLUL I

Cargoul astral se aşeză lin pe pista vitrificată, lângă astrogara de pe Zarnoi.

Minguera se întinse ca o pisică: interminabila traversare luase sfârşit. De trei săptămâni, astronava care-l aducea de la Novopol, capitala Imperiului, manevra printre aştri. La periferia Imperiului, liniile de comunicaţie erau mai puţin sigure şi trebuia să foloseşti căi ocolite pentru a ajunge cu bine la destinaţie.

În sfârşit, tânărul medic îşi va putea pune în practică cunoştinţele acumulate în timpul anilor de studii, spre binele colonilor de pe Zarnoi.

Curios, privi printr-un hublou, ca să-şi facă o idee asupra locului în care va trăi de-acum înainte. Adeseori prima impresie era cea adevărată.

Iluziile i se risipiră imediat: peisajul nu avea nimic atrăgător. Ansamblul degaja o impresie mohorâtă de sărăcie. Cât vedeai cu ochii, grămezi de gunoi, clădiri mizerabile, crăpate şi, de jur împrejurul astroportului, o centură electrificată, întreruptă din loc în loc, la intervale egale, de miradoare echipate cu detectoare electronice, ceea ce demonstra teama colonilor faţă de populaţia indigenă. Aceste instrumente subtile, capabile să semnalizeze cea mai mică mişcare, cea mai mică creştere de temperatură, declanşau un fascicol laser mortal. Cadavrele de păsări putrezind pe pământ arătau că vietăţile locului nu se temeau suficient de rafinamentele bionicii.

Trecându-şi cu mâna prin părul negru, tânărul lăsă să-i scape un suspin: nu se aştepta la un colţ de rai, dar Zarnoi semăna în mod straniu cu o temniţă.

Se ridică, îşi aruncă sacul de voiaj pe umăr şi se îndreptă spre ieşire, însoţit de cei zece tovarăşi de călătorie, cei mai mulţi dintre ei ingineri.

— E urât! spuse un tânăr roşcat cu care schimbase câteva păreri în timpul traversării. Din fericire, plătesc bine: nu ţin să îmbătrânesc în vizuina asta jegoasă.

— Poate că mina este mai modernă! spuse Minguera, pe

un ton optimist.

Nu reuşi să termine: un adevărat sirocco, pătrunzând prin uşă, îi curmă fraza la jumătate. Pe pistă, hârtii murdare zburau într-un nor opac de praf.

Doctorul făcu un gest de recul. „Nici măcar vreo vechitură de maşină care să ne ducă la vamă! constată el cu amărăciune. Ei bine, nu prea se cheltuiesc fonduri imperiale în văgăuna asta!”

Scoţând o eşarfă din sac, făcu din ea o mască şi se avântă cu curaj în furtună.

Cele două sute de metri ce-l separau de clădire i se părură interminabile: razele puternice ale soarelui, deşi aflat la apus, emanau o căldură copleşitoare, şi nisipul îi umplea ochii, făcându-l să plângă cu lacrimi calde. Picioarele îi erau înfierbântate, cu toate că pantofii lui aveau o talpă groasă. Transpiraţia îi curgea pe faţă, desenând dungi negre prin praful ce i se lipise pe obraz.

Fără să vrea, Minguera evocă splendoarea şi luxul nemaipomenit de la Novopol. Contrast extraordinar! Acolo era o opulenţă insolentă. Sferele lui Dyson, care încercuiau soarele, permiteau controlul temperaturii cu o precizie de zecimi de grad. Aici, nicio climatizare. Judecând după sărăcia locului, colonii trebuie că erau încă tributari pilelor atomice.

Cu un ultim efort, medicul împinse uşa care dădea în hol şi intră în sală, înconjurat de un nor format din rămăşiţele răscolite de curentul de aer.

Îşi şterse ochii cu o batistă din hârtie. Măturătorul-robot era probabil defect de mai mult timp, căci grămezi de resturi erau îngrămădite prin colţuri.

Minguera examină apoi cu mare atenţie epavele umane, cu feţele acoperite de cruste purulente, cu ochii înlăcrimaţi, căutând puţină răcoare pe pardoseala încăperii. Unii dintre nenorociţii aceştia aveau abdomenul umflat de lichid. O ciroză, o afecţiune aproape legendară. De necrezut! Nenorociţii aceştia consumau alcool etilic. Probabil că erau foarte decăzuţi! Ce metodă pentru a-şi uita necazurile!...

— Frumoase eşantioane de deşeuri umane. O să fii copleşit, doctore! remarcă Lader, inginerul care-l însoţea.

— Numai dacă vezi, crezi aşa ceva! răspunse medicul, aplecându-se asupra unuia din trupurile întinse pe jos. Vezi aceste filamente albicioase pe conjuctivă? Sunt „filores”, o parazitoză considerată dispărută de către toţi specialiştii. Dar aici nu există serviciu sanitar? Individul acesta este grav infestat!

— Un bănuţ, bunul meu domn! gemu omul, cu o voce răguşită. N-am mâncat de trei zile...

Minguera privi sticla goală de lângă perete şi dădu din cap. Bietul om, poate că nu mâncase, dar băuse din belşug! N-avea rost să-ţi faci iluzii, orice obol va fi imediat transformat într-un alcool probabil falsificat.

Trecând la următorul, părerea îi fu confirmată: omul era orb, clanozat, membrele îi erau agitate prin contracţii şi se zvârcolea în voma proprie. Chiar dacă viermii îi mişunau printre zdrenţe, medicul se aplecă asupra intoxicatului ce respira greu, luă pulsul, apoi îşi trecu mâna prin faţa ochilor ce priveau fix: pupila nu mai reacţiona la lumină.

— Este inutil să mai fie transportat, este în comă şi nu mai mult...

Cuprins de furie, el se ridică brusc şi lovi puternic cu piciorul în sticla care se sparse într-un zgomot cristalin.

— Dar ăştia de pe planeta asta sunt tâmpiţi? Nici cele mai elementare legi sanitare nu sunt aplicate. În cel mai scurt timp îşi vor face apariţia o serie de epidemii care o să-i decimeze şi pe coloni!

— Se pare că sunt mineri concediaţi, care nu au destule credite pentru a se întoarce la ei acasă, remarcă placid Lader.

— Având în vedere legislaţia muncii, trebuie să existe aziluri pentru cei săraci! se aprinse Minguera. Există fonduri pentru asta, ce fac cu ele?

— Nu căuta să înţelegi. Banii s-au lipit desigur de degetele vreunui funcţionar care consideră că nu este bine plătit la justa lui valoare! Haide, nu am de gând să-mi petrec ziua în etuva asta...

Amândoi se îndreptară spre clădirea rezervată formalităţilor vamale.

Minguera împinse uşa care nu se mişcă nici măcar un

milimetru: cheia era întoarsă de două ori în broască.

Doctorul căută o sonerie sau un interfon şi pentru că nu văzuse nimic, începu să bată cu pumnul în canat.

— Da! Ce vreţi? mormăi o voce adormită, în timp ce un ochi electronic se fixă asupra celor unsprezece pasageri.

— Să nu vizaţi paşapoartele... replică Lader.

— Nu e deschis înainte de ora paisprezece! i-o tăie scurt interlocutorul invizibil.

Inginerul aruncă o privire orologiului din hol, un model cu cuarţ al cărui unic defect era acela că nu funcţiona atunci, îşi consultă ceasul de la mână şi făcând un calcul complicat pentru a stabili ora locală, exclamă:

— Dar este ora paisprezece şi douăzeci!

— Posibil. Sunteţi toţi aici?

— Toţi călătorii veniţi din Novopol.

— Ah! Novopol, un oraş dumnezeiesc! Trebuie să fii tâmpit să pleci de acolo şi să vii în cocina asta! Haide apropiaţi-vă, gaşcă de proşti!

Minguera împinse uşa, care, de data asta, se deschise larg dând într-o săliţă ce servea drept anticameră. Când toţi călătorii se îngrămădiră acolo, uşa se închise. O cameră electronică îi observa pe cei sosiţi unul câte unul, pentru a se asigura că nu se infiltrase niciun intrus printre ei apoi o altă uşă blindată glisantă se deschise.

O adiere de aer răcori epiderma transpirată a călătorilor.

În faţa lor, într-o gheretă de sticlă, un vameş în cămaşă cu mâneci suflecate, cu picioarele întinse pe birou, îşi curăţa unghiile; mormăi:

— Ei, ce mai faceţi? Intraţi !

Toţi răspunseră invitaţiei, bucurându-se de temperatura mai clementă a încăperii.

Lader se prezentă primul în faţa ghişeului închis.

— Puneţi-vă paşaportul în sertar! spuse vameşul.

Inginerul se supuse. Documentul trecu de partea cealaltă, funcţionarul îl luă, îl deschise, îi puse o ştampilă fără să-l examineze cât de cât şi-l înapoie posesorului mormăind:

— Următorul...

Puţin surprins Lader se dădu în lături pentru a-i face loc lui

Minguera. Aceeaşi operaţie. Doctorul se miră:

— Dar nici măcar nu ne verifică actele...

— De ce aş face-o? Celula fotoelectrică a robotului este stricată. Şi apoi, cu ce-ar schimba lucrurile? În orice caz, nimeni nu este împotriva venirii emigranţilor pe Zarnoi. Nu acelaşi lucru este pentru cei care pleacă.

— Şi vizita medicală? întrebă doctorul.

— Oh! Pentru asta sunt liniştit, aţi fost controlaţi pe toate feţele la Novopol. Gata, nu mă mai plictisi! Următorul...

Resemnaţi, tehnicienii defilară unul după altul.

— Ce bâlci caraghios e aici! mormăi unul dintre ei.

— Mai e vorbă! Şi ce aer bizar au tipii!

— Am impresia că am făcut o mare prostie venind în văgăuna asta infectă! întări cel dintâi.

— Da, conchise un al treilea, ne lăsăm mereu păcăliţi: „Veniţi la Zarnoi, salariul dublu, planetă în plină expansiune, locuinţe confortabile la preţuri mici! În doi ani, vă veţi îmbogăţi!”

Minguera nu avea aceleaşi motive să fie decepţionat. Desigur, pentru un medic tânăr, profiturile erau aici considerabile, totuşi atracţia exotismului şi mai ales posibilitatea de a practica o medicină „ca pe vremuri”, îl adusese pe această planetă înapoiată. La Novopol, ca în toate marile oraşe ale Imperiului, fiecare cetăţean avea fişa lui în ordinator: arbore genealogic, boli, harta genetică, alergii, grupe sanguine şi ale ţesuturilor, comportamentul sexual, vaccinare, toate erau înscrise aici. În afară de cercetătorii care lucrau în laboratoare, rolul medicului în centrele spitaliceşti consta în verificarea prin sondaj a diagnosticelor şi tratamentelor date de ordinatorul central, cu scopul de a detecta eventualele deficienţe ale circuitelor aparatului, verificate totuşi zilnic de electronişti.

Aici nu era nimic de felul acesta. Desigur, Minguera avea cu el memoria sa fidelă: un computer de buzunar pe care putea programa simptomele şi rezultatele examenelor pentru a obţine diagnosticul. Cel puţin, va avea bolnavul în faţă şi-l va putea examina. Apoi, îi va administra un tratament adecvat.

Odată terminate formalităţile, funcţionarul căscă de să-şi rupă fălcile şi-i anunţă:

— Acum sunteţi toţi în regulă! Administraţia vă urează un sejur fericit şi vă atrage atenţia că orice cerere de plecare din teritoriu va trebui vizată de către serviciile guvernului general. Un autobuz va veni să vă ia ca să vă ducă la mină. Mergeţi în hol şi-l aşteptaţi.

— Şi bagajele noastre? făcu o voce.

— Vă vor fi eliberate pe bază de paşaport la ghişeul trei.

— Aoleu! gemu Lader, reintrând în canicula din sala mare. Sper că nu vom mucegăi aici, nu există nici măcar un bistrou să bei ceva răcoritor!

Au pornit-o toţi înspre ghişeul în spatele căruia trona un alt funcţionar, la fel de nepăsător ca şi primul. Valizele, puse unele peste altele de-a lungul pereţilor, îşi aşteptau proprietarii.

— Primul! anunţă omul de la ghişeu.

Minguera înainta, întinzând actele.

— Semnaţi aici! spuse autoritar cel din faţa lui.

— De ce?

— Este o descărcare de orice responsabilitate pentru companie.

— Dar nici măcar n-am putut să-mi verific bagajele!

— Haideţi, dacă vreţi! Numai că pentru reclamaţii va trebui să reveniţi mâine.

— Bine, înţeleg! constată doctorul resemnat.

Îşi puse parafa pe hârtie şi plecă să scotocească în vraful de colete pentru a-şi recupera bunurile.

Lader îl ajunse din urmă:

— Crezi c-am putea găsi un hamal? Nu mă simt în stare să mă târăsc până la autobuz cu tot calabalâcul acesta.

— M-aş mira! Nu există nici măcar un cărucior în pustiul ăsta, replică cu amărăciune Minguera. Doar dacă am cere o mână de ajutor vagabonzilor ăstora care nu par prea voinici.

Inginerul scoase un suspin adânc, îşi şterse fruntea şi-şi îngrămădi bagajele lângă ieşire.

După o jumătate de oră, călătorii mai aşteptau încă! Căzuţi peste valize, erau lac de transpiraţie, zdrobiţi de

dogoarea aceasta infernală, dezgustaţi de promiscuitatea epavelor umane deloc plăcute la vedere ce le ţineau companie.

În sfârşit, unul dintre pasageri zări un nor de praf ce se apropia de astroport. Tovărăşii lui, plini de speranţe, veniră lângă el.

O maşină deteriorată se opri într-un scrâşnit de fiare: pe părţile laterale purta o inscripţie pe jumătate ştearsă: „Compania Minelor din Zarnoi”.

Deodată vagabonzii se treziră: cei mai puternici luară valizele să le care afară.

Etalând o energie de nebănuit, ei transportară bagajele cu repeziciune, apoi îi aşteptară pe proprietari pentru a discuta remuneraţia ce li se cuvenea pentru munca făcută. Sumele cerute erau destul de mari, dar niciunul dintre călători nu dorea să mai respire transpiraţia urât mirositoare a cărăuşilor, aşa încât se executară mormăind.

În acest timp, şoferul coborâse din venerabila sa rablă şi deschisese portbagajul.

Minguera observă starea deplorabilă a vehiculului, un model electric cu pernă de aer, a cărui vârstă venerabilă o arătau vopseaua cojită, scaunele rupte, geamurile crăpate.

Odată terminată încărcarea bagajelor, călătorii se înghesuiră în maşină, constatând imediat că aerul condiţionat nu funcţiona.

Conducătorul, puţin vorbăreţ, le arătă nişte lasere suspendate de plafon şi mormăi:

— Numai în cazul vreunei întâlniri nefericite fără întrebări trageţi în grămadă...

Acestea fiind spuse, se înghesui pe scaunul lui, fără nicio altă explicaţie, puse turbina în mişcare şi demară proiectând un nor de praf.

Vagabonzii, din fericire pentru ei, se retrăseseră în hol, unde îşi reluaseră somnul în aşteptarea astronavei următoare.

Minguera înţelese imediat de ce se foloseau maşini fără roţi: singurul drum existent unea astroportul de orăşelul situat la circa trei kilometri şi maşina părăsi acest drum şi-o luă de-a

dreptul prin savană.

În peisajul ruginiu, pe ici-colo, câţiva arbuşti spinoşi făceau o pată de culoare roşie. Niciun animal cât de mic, nicio pasăre în zbor. Miraje de căldură unduiau la orizont dând la iveală peisaje de munte într-o schimbare continuă.

Nisipul care pătrundea prin crăpăturile geamurilor sfredelea plămânii şi inflama ochii.

Minguera cu greu îşi putu imagina ca în aceste locuri aride să poată exista vreo faună oarecare, şi armele în dotarea vehiculului i se păreau fără rost. De altfel, habar nu avea cum să le utilizeze. Ca să treacă timpul, îl întrebă pe Lader despre acest lucru.

Inginerul îi făcu o rapidă demonstraţie: arma, de o simplitate copilărească, avea o piedică şi un trăgaci. Avea bătaia până la două sute de metri şi încărcătorul, plasat în crosă permitea să se tragă cincizeci de lovituri. Încărcătoarele de rezervă, stocate în rasteluri, constituiau o forţă de foc destul de importantă.

Nici Lader, nici doctorul, nu aveau vreo idee despre pericolul care-i ameninţa. Autohtonii păreau inofensivi, cea mai mare parte a lor lucrau în mină. Câteva triburi sălbatice vegetau în partea de nord, dar ele fuseseră decimate de epidemii, căci nenorociţii aceştia nu erau vaccinaţi contra maladiilor aduse de stăpânii lor imperiali. Cât despre faună, textele privitoare la Zarnoi erau puţin explicite, se vorbea vag despre nişte reptile zburătoare, şi şerpi şi scorpioni. De altfel, toţi emigranţii fuseseră vaccinaţi înainte de plecare, contra veninului lor.

În pofida caniculei, pasagerii începuseră să moţăie, legănaţi de torsul turbinei. Niciunul dintre ei nu avea mare lucru de pierdut: părăsiseră Novopol ademeniţi de salariile mari de la minele din Zarnoi, sau ca să uite vreo aventură neplăcută. Ideea unui atac armat îi lăsă indiferenţi, pentru că nu aveau niciun ban în buzunar.

De fapt nu o bandă de tâlhari de drumul mare îşi făcu apariţia, ci nişte zburătoare înspăimântătoare, cu gheare de oţel şi ciocuri ascuţite ca nişte lame de ras, se iviră din cer.

— La arme, băieţi! urlă conducătorul vehiculului. Lăsaţi

geamurile în jos şi trageţi asupra stolului!

Treziţi brusc, pasagerii se agitau luând armele şi ochind prin ferestre. Unii, nefamiliarizaţi cu manevrarea laserelor, uitaseră să ridice piedica, alţii ochiră aiurea.

Prima rafală nu-i deranja deloc pe asediatori.

În acest timp, maşina accelera, gonind cu mare viteză într-o furtună de praf zigzagând nebuneşte pentru a evita stâncile răzleţe.

Conducătorul era de o rară siguranţă de sine şi reuşi să menţină o viteză record.

Din contră, trăgătorii, zgâlţâiţi de hopuri, nu se arătară prea eficienţi. Câţiva totuşi, cu toată lipsa de experienţă realizară un frumos tablou de vânătoare. Minguera se distinse şi depăşi repede performanţele lui Lader, care era uimit de precizia lui.

Zeci de păsări se zdrobiră de stâncile pe care le împroşcau cu sânge. Jeturile de foc le perforau aripile, le înroşeau penele şi nu mai îndrăzneau să coboare destul de jos ca să atace caroseria lovind-o cu ciocul. Efectul surprizei eşuă datorită vigilenţei pilotului.

Din păcate, aceste creaturi monstruoase erau înzestrate cu o viclenie diabolică: văzând că nu se puteau apropia de pradă, schimbară tactica. Zburând razant cu solul, în afara bătăii laserului, ele începură să culeagă pietre destul de mari şi luară din nou înălţime.

Intenţia lor era clară: fiindcă nu puteau să deschidă prin lovituri cu ciocul cochilia ce conţinea victimele, ele aveau de gând să bombardeze vehiculul ca să-l strice şi să-l facă să se oprească. Apoi, le-ar fi fost uşor să zdrobească maşina imobilizată cu aceste proiectile grele.

Prudenţi, asediatorii se ţineau în afara bătăii armelor uşoare, obiectivul lor era mai greu de atins, desigur, dar aveau să primească, până la urmă o lovitură directă.

Soarta inginerilor depindea de arta conducătorului care, cu faţa plină de sudoare, efectua un slalom incredibil pentru a face bombardamentul nesigur.

Norii de praf, ocolişurile făceau ca ochirea să fie dificilă şi proiectilele cădeau de cele mai multe ori, la distanţă. Altele

se zdrobeau totuşi foarte aproape, făcând găuri mari în nisip, sau fărâmiţându-se în bucăţi atunci când loveau un bloc de piatră. Atunci caroseria răsuna de izbituri şi câţiva pasageri fură răniţi uşor de aşchii.

— Ei bine, sper să nu ţină mult! suspină Lader care se agăţase de spătarul scaunului din faţă.

— Numai să reziste maşina! întări Minguera. Dacă face pana, suntem pierduţi...

Pilotul rămânea calm: aventura părea banală pentru el şi, cu toate că descria curbe neîntrerupte reuşea să se apropie de lanţul muntos, acum foarte vizibil.

Păsările îşi continuau cu încăpăţânare manevra şi perseverenţa le-a fost până la urmă recompensată. Un proiectil căzu pe pământ exact lângă fusta de cauciuc care înconjura maşina şi o rupse. Gazul din turbină ieşi, ceea ce micşoră substanţial viteza. Nu era prea grav, dar un al doilea impact reuşit scofâlci acoperişul, o mare parte din geamuri fură sparte, provocând călătorilor tăieturi care sângerau din abundenţă.

Manevrarea vehiculului devenea tot mai dificilă, o altă lovitură i-ar fi fost fatală.

Pasagerii începuseră să-şi confecţioneze scuturi improvizate din spătarele scaunelor pentru a putea para atacurile păsărilor. Toţi erau pregătiţi să-şi vândă scump pielea fără să-şi facă iluzii prea mari cu privire la şansa lor de a scăpa.

În clipa aceea, un fulger orbitor, care venea de pe o înălţime din apropiere băgă spaima în atacanţi. Urmă un al doilea fascicul purpuriu, apoi un al treilea: laserele grele ale minei intrau în acţiune.

Monştrii nu mai insistară: deja şase dintre ei se zdrobiseră de pământ. Toţi ceilalţi se îndepărtau, dând puternic din aripi.

Târâş-grăpiş, maşina sui panta şi stopă în apropierea clădirilor rezervate minerilor.

— Afurisit loc! înjură Lader. Am crezut că n-o să scăpăm teferi: acest intermezzo nu fusese prevăzut în program, nici nu-i de mirare că plătesc bine...

— Da! încuviinţă doctorul. Se pare că nu te poţi plimba pe

aici fără armă...

Toţi îl felicitară pe conducător a cărui îndemânare le salvase viaţa. Acesta nu părea de fel uimit, părea chiar obişnuit cu genul acesta de incidente.

Doi bărbaţi îi aşteptau pe călători:

— Domnilor, declară cel mai bătrân, bine aţi venit! Vă felicit pentru dinamismul dumneavoastră: aici inginerii eficienţi câştigă un salariu de două ori mai mare decât vi se poate oferi în metropolă. Acest lucru se explică prin faptul că minele noastre au un randament excepţional. Trebuie să vă avertizez: condiţiile de viaţă de aici nu se pot compara cu cele de la Novopol. În toate week-end-urile puteţi merge la Zarnoi şi să petreceţi puţin: o maşină vă va duce şi aduce de acolo. Dacă o pierdeţi, va trebui să închiriaţi un helimobil ca să vă întoarceţi aici şi salariul vă va fi diminuat cu costul călătoriei. La drept vorbind, cei mai mulţi tehnicieni de bază preferă să rămână la mină. Unii merg la vânătoare şi au devenit experţi: meniul nostru este îmbogăţit cu vânatul lor. Totuşi, nu vă recomandăm această distracţie, decât dacă veţi fi însoţiţi de oameni pricepuţi. Reptilele pe care le-aţi înfruntat îi atacă fără milă pe cei singuri. Noi dispunem de roboţi, excavatoare şi camioane, dar cea mai mare parte a treburilor revine băştinaşilor. Ei au o tabără separată şi vă sfătuiesc să nu mergeţi pe acolo: perfizii ăştia sunt mereu gata să-ţi dea o lovitură pe la spate. De altfel, ei sunt păziţi aşa încât să nu poată s-o şteargă. Pe mine mă cheamă Derul şi pe adjunctul meu Darnof, adresaţi-vă unuia dintre noi pentru lămuriri suplimentare. Şi o ultimă informaţie: plata vi se face în fiecare vineri seara. Fiţi atenţi, puteţi să o depuneţi în seifurile noastre sau la banca din Zarnoi. Adjunctul meu vă va arăta camerele voastre. Nu vă temeţi, ele au aer condiţionat. Veţi găsi acolo orarul după care veţi lucra, respectaţi-l cu stricteţe, căci absenţele nemotivate de un certificat medical atrag o scădere esenţială a salariului. Vi se vor da arme: vă sfătuiesc să le purtaţi mereu la brâu. Totuşi, nu trageţi fără motiv, căci încărcătura este contabilizată şi trebuie să justificaţi cum aţi folosit-o. Şi un ultim detaliu: barul se închide la ora douăzeci şi două şi stingerea este fixată pentru ora douăzeci şi trei.

Respectaţi programul, căci paznicii noştri sunt mereu cu degetul pe trăgaci. Succes!...

Noii veniţi, aflaţi încă sub influenţa emoţiei, nu au pus nicio întrebare şi l-au urmat supuşi pe Darnof în timp ce directorul se apropia de Minguera, rămas în urmă:

— Noul nostru doctor, presupun! exclamă el. Încântat să te cunosc. Vei avea destul de treabă, dragul meu!

— Minguera, licenţiat al Universităţii din Novopol! se prezentă tânărul.

— Ei bine, Minguera, vino să bei un pahar în biroul meu, am multe lucruri să-ţi spun!

Tânărul vru să-şi ia valiza, dar directorul nu-l lăsă:

— Lasă, bătrâne! Băieţii or să se ocupe de ăsta. Vei avea patru numai pentru dumneata. Îţi vor duce bagajele la infirmerie!

Minguera îl urmă pe director, aruncând o privire în jur. Mina era înconjurată de miradoare în care păzeau gardieni în uniformă verde. Clădirile rezervate tehnicienilor se înşirau la marginea unei faleze abrupte de unde coborau cablurile a patru teleferice. Cu vreo cincizeci de metri mai sus se deschideau gurile tunelurilor exploatării miniere.

Turele de oţel zidite în stâncă protejau laserele grele care respinseseră atacul reptilelor. Solul era de culoarea gri-verde a olivinei, platina fiind extrasă din dunita din care era făcut muntele. Pe dreapta, un sat murdar cu cocioabe mizerabile în care locuiau minerii: această zonă era, la rândul ei, înconjurată de o reţea deasă de sârmă ghimpată electrificată, dominată din loc în loc de miradoare. Ansamblul semăna mai degrabă cu un lagăr de concentrare decât cu o exploatare minieră...

Locuinţa directorului era un adevărat blockhaus rectangular străpuns de ambrazuri. În faţa porţii blindate, patru gardieni vegheau în gherete din beton închise ermetic, supraveghind împrejurimile printr-un geam de sticlă groasă.

La trecerea şefului, ei salutară şi canatul de oţel al uşii alunecă, lăsând să se vadă un coridor decorat cu tapiserii şi brocarturi de aur.

În interior, domnea o răcoare odihnitoare.

Minguera îi zări atunci pe primii băştinaşi: două tinere zvelte cu pielea ca şofranul, cu trăsături armonioase îl întâmpinară într-un salon luxos înclinându-se până la pământ. Corpul lor suplu avea o morfologie umană, dar puful catifelat ce le acoperea pielea, imensele lor pupile fluorescente aminteau în mod irezistibil de nişte pisici enorme, gata să toarcă.

Derul se aşeză într-un fotoliu moale şi, cu un gest, îl invită pe oaspetele său să facă la fel. Sclavele veniră să prezinte celor doi bărbaţi platouri de ametist garnisite cu pahare ce conţineau un lichid lăptos, rece, pe care plutea o frunză ruginie.

— Serveşte-te, dragul meu, şi apreciază! gâlgâi grăsanul, cu un surâs asemănător rictusului unei hiene. Lapte de toral fermentat de producţie locală, o minune!

Minguera luă un pahar şi-l sorbi. Mirosul era proaspăt, îşi umezi buzele uscate: o aromă minunată cuprinse papilele sale gustative. Un amestec de lapte de cocos, rom, vanilie pus în valoare de aromă de ghimber şi cuişoare, răcoritor şi tonic.

— Excelent! aprobă el dând pe gât o înghiţitură zdravănă. Cu ce să-i revigorezi pe mineri, după o zi de lucru...

— Nici nu te gândi la aşa ceva! râse în hohote interlocutorul său. Acest nectar costă mult prea mult pentru ca aceste canalii să se adape din el: de altfel, producerea lui este rezervată strict Imperialilor. Se pare că multe lucruri nu-ţi sunt cunoscute: află că muncitorii autohtoni constituie o mână de lucru foarte ieftină. Nu au decât un salariu de mizerie, exact atât cât să-şi adune un mic fond, depus în seifurile noastre şi nu pot părăsi mina fără autorizaţia mea. Numai neputincioşii şi muncitorii foarte bătrâni al căror randament este în scădere se pot întoarce la triburile lor. Pentru aceasta, ei trebuie să traverseze deşertul vei înţelege cu uşurinţă că puţini dintre ei se întorc în satele lor.

— Îmi dau seama! suspină Minguera, cu inima strânsă, văzând asemenea cinism. În cazul acesta, care va fi rolul meu aici?

— Să nu te înşeli! Ţin foarte mult ca nicio epidemie să nu

izbucnească în tabără. Va trebui deci să veghezi la igiena şi starea sănătăţii muncitorilor. După cum am spus mai înainte, nimeni nu poate lipsi de la apel fără autorizaţia dumitale. Cât despre tehnicieni, ei sunt cetăţeni imperiali, poţi deci să fii mai liberal. Din contră, nu poate fi vorba despre întreruperi prelungite pentru mâna de lucru locală. Aceşti pehlivani fac o muncă de robot şi o fac pe bani puţini. Până acum, n-am dus lipsă; sunt specialişti care au drept sarcină să ne aducă din nord camioane pline. Deci, nu cheltui prea mulţi bani pe medicamente. Dacă îi consideri cu adevărat inapţi, este suficient să-i semnalezi adjunctului meu, notând pe fişă. Se va ocupa el de rest.

— Cum? spuse cu o voce sugrumată tânărul doctor. Mă luaţi drept un vânător de sclavi? Dacă am venit în locul ăsta dezmoştenit este ca să-mi folosesc cunoştinţele şi să îngrijesc bolnavii şi nu ca să-i trimit în cuptorul crematoriului sau în deşert, ceea ce înseamnă acelaşi lucru!

— Haide, dragul meu, calmează-te! făcu Derul pe tonul folosit când vorbeşti unui copil neascultător. Îţi amintesc că ai semnat un contract pentru doi ani. Prin urmare, îţi este imposibil să părăseşti această planetă. De altfel, sunt singurul stăpân aici: serviciile imperiale nu se sinchisesc de această mină. În afară de asta, guvernatorul este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Nu-ţi cer nimic ieşit din comun. Medicamentele sunt puţine, scumpe, ele trebuie deci păstrate pentru personalul specializat. Rolul dumitale constă doar în a-i elimina pe neputincioşi. Puţin te interesează ce se întâmplă cu ei după aceea! În sfârşit, îţi amintesc ca vei primi un salariu deosebit de mare. Să ştii, ca regulă de conduită, că orice medic care a comis o gravă greşeală profesională este radiat pe viaţă. Or, prietenul meu guvernatorul a făcut deja două rapoarte în acest sens la cererea mea. Nu te încurca deci cu nişte scrupule idioate! Secretarul meu te va însoţi până la infirmerie, unde îl vei întâlni pe colegul dumitale Roders, care te va pune la curent cu munca de zi cu zi. Reflectează la ceea ce tocmai ţi-am spus şi colaborarea noastră va fi cu siguranţă fructuoasă!

După care, hidosul buda bătu din palme. Un vlăjgan

robust, având două lasere voluminoase la centură şi lovindu-şi cizmele cu o lungă curea din piele, apăru imediat şi se înclină.

— Mirnu, condu-l pe noul nostru doctor la domeniul lui şi întoarce-te repede aici. O să am nevoie de tine.

Minguera se ridică fără să spună un cuvânt şi părăsi camera escortat de secretarul care semăna mai degrabă cu un paznic de puşcărie decât cu un birocrat paşnic.

Gânditor, el îl urmă sub cerul de plumb până la o clădire pătrată asemănătoare unei fortăreţe, întrebându-se cum ar putea să se salveze din această mocirlă în care intrase fără să se gândească...

CAPITOLUL II

Tânărul medic nu ignora desigur faptul că guvernatorilor şi oamenilor lor nu le păsa de legile privitoare la popoarele colonizate de Imperiu, dar n-ar fi putut crede vreodată că există o astfel de tiranie.

Băştinaşii erau fără apărare, la cheremul guvernatorului care-i furniza mineri lui Derul. Acesta îi trata ca pe nişte animale şi niciunul dintre nefericiţi nu putea spera să-şi recapete într-o zi libertatea.

Cum de se putea să fie resemnaţi în faţa unei astfel de cruzimi? Printre ei, ar fi trebuit să existe oameni curajoşi gata să se revolte împotriva tiranilor!

Dar, cum ar putea să înfrunte trupele imperiale? Lipsiţi de arme grele, de astronave, ce-ar putea întreprinde?

Ar fi inutil să spere la un ajutor din partea rarelor triburi libere împrăştiate în nord ai căror supravieţuitori se ascundeau ca să scape nesătuilor recrutori ai lui Derul.

Absorbit de gânduri, Minguera rămase uimit constatând că a ajuns atât de repede la infirmerie, viitorul lui domeniu. Un soldăţoi făcea de gardă în faţa uşii. Mirnu i-l prezentă pe medicul cel nou. Un mormăit de neînţeles se auzi drept răspuns.

Înăuntru era răcoare. Aerul avea mirosul specific de anestezic, pereţii, albi erau foarte curaţi. Era un salon mare, cu vreo douăzeci de paturi, toate goale. Ghidul îl duse înspre o uşă pe care se putea citi „sala de operaţie”. Intrară amândoi fără să bată la uşă.

Minguera aruncă o privire şi constată că blocul operator era modern şi permitea executarea unor intervenţii deosebite.

Înăuntru, erau trei bărbaţi. Cel mai în vârstă, un pitic cu faţa rubicondă, trebuie că era mare amator de lapte de toral. Îşi punea mănuşi ca să opereze un băştinaş al cărui deget mijlociu fusese complet sfărâmat. Infirmierul, – şi el originar din Zarnoi, părea plin de bunăvoinţă, dar avea o competenţă îndoielnică, judecând după modul cum dădea instrumentele.

— Doctore Roders, anunţă Mirnu, vi-l aduc pe colegul

dumneavoastră, doctorul Minguera. Directorul vă cere să-l puneţi la curent.

După care, omul de încredere al directorului întoarse spatele şi plecă fără vreo altă formalitate.

Bătrânul doctor ridică un nas buburos şi gâlgâi.

— Încântat să te cunosc, dragă confrate. Idioţii ăştia sunt de o neîndemânare de necrezut şi trebuie să intervin cel puţin de zece ori pe zi câteodată chiar şi noaptea. Nu mai făceam faţă. Iată un exemplu tipic al rănilor pe care le veţi îngriji.

Minguera se apleacă. Degetul minerului fusese sfărâmat de un bloc de minereu, carnea nu mai forma decât o pulpă sângerândă şi osul se sfărâmase în zeci de aşchii. Nu era nicio speranţă ca o astfel de fractură să se consolideze.

— După cum puteţi constata, notă sentenţios Roders, degetul acesta este pierdut! Mă pregăteam să-l amputez de la baza celei de-a treia falange.

— Cum? se miră confratele mai tânăr. Nu-i veţi face o grefă?

Roders începu să râdă cu hohote, ca şi cum ar fi auzit cea mai bună glumă din viaţa lui:

— Vă credeţi la spitalul din Novopol, dragul meu! Mai întâi noi nu avem stocuri de grefoane, căci nimeni nu s-a ocupat de grupa tisulară a celor din Zarnoi, ca de altfel nici de grupa sanguină. Pe urmă, preţul pentru o grefă este de aproximativ două sute cincizeci credite. Or, un miner este plătit cu zece credite. Ce mutră ar face zgârcitul de Derul, dacă i-aş cheltui fondurile în felul acesta!

— Evident... murmură Minguera.

— Bine, dă-mi scalpelul!

— O ultimă observaţie, reluă ultimul venit, veţi opera fără anestezic?

— Desigur. Stocurile noastre sunt limitate. N-o să irosesc medicamentele pentru un băştinaş. Niciun pericol. Este legat bine cu curele. I-am pus şi o bucată de plastic între dinţi. N-ar avea rost să-şi rupă dinţii! Ar mânca cu greutate şi randamentul lui ar scădea!

— Ce stupid sunt! Ar fi trebuit să ghicesc.

— Oh nu vă jenaţi! Mă aflu aici ca să vă învăţ metodele,

nu le puteţi şti pe toate...

După care chirurgul ia scalpelul şi, cu o dexteritate remarcabilă, în pofidă tremuratului provocat de alcool, secţionează degetul. Urletul pacientului nu-l deranjează deloc în timp ce-i cauterizează arterele cu plastex. Odată terminată treaba, face dintr-o mişcare un manşon de piele pe care-l coase cu grijă, apoi ia pulverizatorul şi acoperă degetul cu o bandă protectoare.

— Cum? se minună Minguera. Irosiţi siliconzul!

— Da! Ar putea să vă mire, numai că dacă plăgile nu sunt obturate cu grijă, praful coroziv din mină provoacă o infectare rapidă. Deci această cheltuială trebuie făcută. Nu e mai mult de o jumătate de credit...

Medicul acesta părea mai mult un contabil decât un om al profesiei sale. Pentru el, totul era evaluat în credite şi, îngrijirile date nu trebuiau niciodată să depăşească valoarea comercială a subiectului.

— Bine! încheie el. Fă-i o fişă de scutire pentru ziua de azi, mâine îşi va relua munca. Îl vei conduce la dormitorul comun.

Asistentul mâzgăli un carton pe care îl agăţă de tunica peticită a nefericitului, aparent leşinat. Apoi luă o găleată cu apă rece şi îl udă din abundenţă. Pacientul îşi reveni. Infirmierul îi desfăcu legăturile, ajutându-l să se ridice. După această operaţie cei doi părăsiră sala.

— Ei bine, dragul meu, declară Roders, scoţându-şi mănuşile, vom face un tur al domeniului! Cunoaşteţi sala de operaţie, o să vă arăt dormitoarele comune şi locuinţele noastre. Urmaţi-mă, vă rog!...

Trecură amândoi în sala mare, medicul scoase o trusă de chei, deschise o uşă blindată:

— Farmacia, anunţă el, infirmierul meu se ocupă de ea. Aici toate sunt strânse bine, căci băieţii ăştia sunt nişte pungaşi înnăscuţi, fură orice. Asta e cheia dumneavoastră.

— Mulţumesc! Dar cui servesc aceste droguri, dacă minerii nu au drept la ele?!

— Cetăţenilor imperiali, desigur! Tehnicienii reprezintă un capital frumos. Se pot cheltui cinci sute de credite pentru îngrijirea lor!

Închise uşa cu grijă şi-l duse pe vizitator în alt local.

— Morga! Corpurile nu sunt incinerate. Ele sunt măcinate şi uscate, pulberea obţinută este foarte nutritivă şi serveşte la îmbunătăţirea hranei obişnuite a bolnavilor. O veţi găsi depozitată în cutii K2. Astfel nimic nu se pierde. Bineînţeles că-i adăugăm un antiseptic. Locuinţele noastre sunt la primul etaj. Sunt patru camere, eu ocup una, infirmierul alta, a treia este la dispoziţia dumneavoastră, ca şi a patra în caz că veţi dori să vă formaţi un asistent personal. Ah! Înainte de a urca, să punem la punct un detaliu de ordin practic: în zilele cu soţ voi face de gardă ziua, şi, în cele fără soţ noaptea. Vreo obiecţie?

— Niciuna! Deci voi fi de gardă diseară...

— Exact! Acum veniţi să vă arăt camera de zi. Există un bar destul de bine aprovizionat, video-casete, un canal hi-fi. Aici îmi pierd eu timpul. Myrna este o bucătăreasă excelentă.

Roders urcă treptele încet, sprijinindu-se de balustradă, Minguera mergea în urma lui.

— Emfizem, bătrâne! Cu tot aerul condiţionat, acest praf nenorocit se infiltrează peste tot şi roade plămânii. Din fericire, contractul meu va expira peste puţin timp. Într-o lună voi putea evada din infernul ăsta!

Ajuns sus, doctorul se lăsă să cadă într-un fotoliu încăpător. Confratele său examina încăperea. Era destul de confortabilă, împodobită cu buchete somptuoase de cristaluri provenite cu siguranţă din mină. Un bar cu taburete ocupa partea dreaptă, în faţă trona un video model vechi, dar cu ecran în relief. Mai era o micro-filmotecă cu un proiector vetust.

— Nu mă mai folosesc de aparatele astea, mormăi Roders. Cunosc pe de rost cărţile şi casetele, aşa că prefer să-mi lustruiesc cristalele care mi se aduc din munte. Am o colecţie frumoasă. Când voi pleca am să vi-l prezint pe furnizorul meu. Dar să nu stricaţi preţurile. O cutie de mâncare pe săptămână. Îi este destul!

— Mulţumesc pentru pont, gemetele acestea sunt cu adevărat splendide! constată tânărul examinând un cuarţ de o rară frumuseţe.

— A, un sfat prietenesc! Nu lăsaţi niciodată arma acasă, în special la drugstore. Tipii care îl frecventează caută scandal, în special noilor veniţi. Eu nu merg acolo niciodată. De altfel, nici nu am timp!

Sosirea Myrnei, subreta doctorului, le opri conversaţia. Minguera o privi cu interes. Era o metisă cu pielea netedă şi aurie. Frumuseţea ei atingea aproape perfecţiunea, după normele omeneşti. Cu toate acestea, fizionomia ei nu avea nimic clasic: un nas mic, uşor cârn, ochii de topaz, gura puţin cam cărnoasă, părul de un negru profund, lucitor ca părul unei pisici, corpul musculos având o supleţe de panteră care amintea originea ei, picioare lungi, sâni în formă de pară desenându-se insolent sub bluză. Avea cu ce să înnebunească pe orice cetăţean imperial. Totuşi, Novopol era reputat pentru curtezanele şi demi-mondenele selecţionate din toate colţurile Imperiului.

Îi adresă noului venit un surâs trist şi senzual în acelaşi timp apoi se îndepărtă cu un mers lasciv după ce puse un platou în faţa celor doi bărbaţi.

— N-arată rău deloc, nu-i aşa? remarcă Roders făcând şmechereşte cu ochiul.

— Pe cinstea mea nu mă aşteptam să dau de o aşa minune de fată aici!

— Îi veţi putea aprecia talentele după plac. E mult de când jocurile dragostei nu mă mai interesează! Am depăşit vârsta. Cu toate acestea să nu vă aşteptaţi să găsiţi o fată supusă. Va trebui să o cuceriţi. Indigenii au o anumită mândrie naturală, vă va aparţine, dar va rămâne pasivă, dacă nu vă iubeşte! Va fi destul să o sunaţi şi ea va veni...

După care, medicul umplu până sus două pahare cu lapte de toral care, evident, era băutura preferată a colonilor, şi-l bău pe-al lui dintr-o înghiţitură, plescăind cu un aer de adâncă satisfacţie.

Minguera bău şi el o gură, simţind aceeaşi deplina euforie ca şi la guvernator. A dracului licoare! Ar putea să te transforme repede într-un beţiv înveterat, dacă te-ai lăsa sedus de aroma lui subtilă! Probabil că tot aşa era şi cu femeile de pe planeta aceasta. Două obstacole periculoase de

care ar trebui să te fereşti...

Tânărul avea însă preocupări mai urgente.

— Dacă v-am înţeles bine, noi nu suntem aici decât ca să întreţinem mâna de lucru folosită de Derul, şi asta în limita valorii ca marfă a sclavilor. Cu toate acestea, directorul nostru nu pare prea logic. Oamenii aceştia sunt subnutriţi, în pragul epuizării, locuiesc în condiţii de igienă deplorabile. Nu ar avea oare interes să-i facă să muncească mai mult în condiţii mai bune?

— Şi de ce mă rog? gâlgâi Roders, lăsând să-i scape o râgâială zgomotoasă. Li se acordă o raţie calorică suficientă, li se permite să se odihnească destul aşa încât ritmul muncii să fie respectat. Ce-ar putea să-şi dorească mai mult? Sclavii aceştia sunt foarte ieftini, v-o mai spun o dată. Ei pot fi înlocuiţi cu uşurinţă. Atunci de ce să-i alintăm?

— Mortalitatea trebuie să fie înspăimântătoare.

— Ridicată. Ce importanţă are?! Tabăra este dezinfectată cu grijă pentru a se evita epidemiile, este tot ce putem face pentru ei.

— Scutirile de lucru par foarte mici. Rănitul acesta de exemplu, cu degetul amputat, nu va putea să mânuiască în mod corect un târnăcop, o ştiţi foarte bine.

— Este treaba lor, dragul meu, nu a mea! Prietenii lor or să se aranjeze ca să-l ajute, dacă nu, nu va avea ce mânca. Şi dacă randamentul lui săptămânal nu va atinge norma minimă, va fi alungat din tabără.

— Şi devorat de reptile! constată Minguera. Sunteţi cu mult mai în vârstă decât mine, dragă confrate, cu toate acestea cred că nu aţi uitat jurământul pe care îl facem atunci când primim diploma, noi jurăm, printre altele, să ne consacram toate forţele şi cunoştinţele artei noastre îngrijirii bolnavilor de orice naţionalitate.

— Prostii! mormăi Roders, golind încă un pahar. Toate acestea, teoretic, sunt frumoase, dar dacă aţi fi vrut să vă consacraţi medicinii, ar fi trebuit să nu veniţi aici! Mergeţi să-i spuneţi toate astea directorului.

— Asta am şi făcut!

— Atunci ştiţi ce gândeşte despre ele. Un sfat prietenesc:

abandonaţi iluziile, tinere, dacă nu, veţi sfârşi în vreun puţ de mină!

— Sunt cetăţean imperial!

— A, da? Credeţi că asta îl deranjează pe Dorul şi sufletul lui blestemat? Când o să fiţi mort, va cere un alt medic mai docil şi nimic nu se va schimba aici! Nu aveţi nicio şansă, prietene, toţi grangurii sunt înţeleşi să adune cât mai mulţi bani într-un nivel minim de timp. N-o să schimbe lucrurile de aici un doctoraş oarecare.

Minguera nu-şi credea urechilor. Lipsa de voinţă a acestui beţiv îi producea greaţă. Situaţia de la graniţele Imperiului era mai rea decât şi-o imaginase el. Potentaţii locali atotputernici jefuiau planetele, fără ca administraţia colonială să aibă ceva de spus. Dacă nu cumva era la curent! Haide, haide, totul se rezolvă, probabil, cu o cotă parte! Cu inima strânsă, tânărul se ridică.

— Asta e! rânji Roders. Mergeţi să vă odihniţi. Nu uitaţi că sunteţi de gardă cu începere de la ora opt. Dacă se aprinde beculeţul roşu, înseamnă că este o urgenţă.

— Contaţi pe mine! replică Minguera, urcând câte patru trepte odată.

Camera lui era confortabilă şi nimic mai mult. Îşi aranjă repede lucrurile în dulapuri. Odată treaba terminată, descoperi o salopetă albă purtând o insignă cu numele lui; uniforma. O îmbrăcă şi hotărî să falcă un tur pentru a reflecta, desmorţindu-şi picioarele. După o scurtă ezitare, îşi puse centura de care era prinsă arma şi coborî scările.

Paznicul îl privi fără să spună un cuvânt. Soarele era încă sus pe cer.

Primul obiectiv al tânărului medic era tabăra minerilor. Voia să-şi dea seama el însuşi de condiţiile de viaţă ale acestor nefericiţi.

Se îndreptă deci cu paşi mari înspre cele două turnuleţe care încadrau poarta de la intrare. De data aceasta, îi fu mai greu să treabă dincolo. O voce ursuză îi ordonă să se oprească si să-şi pună mâinile la ceafă, apoi o santinelă se apropie, cu arma îndreptată înspre el şi-l interogă:

— Ce cauţi aici?

— Sunt noul doctor. Am venit să arunc o privire asupra stării sanitare a taberei.

— Apropie-te.

Minguera se supuse. Celălalt îi examina ecusonul cu atenţie şi constată:

— Exact. Este într-adevăr doctor. Vă pierdeţi vremea, minerii mai au patru ore până să se întoarcă!

— Nu contează. Vreau să examinez camerele, sunt sigur că gâlgâie de paraziţi.

— Ei bine, sunteţi curajos! Acolo pute ca în nişte adevărate cocini. În fine, vă priveşte. Bob! Deschide poarta, este noul doctor!

— De acord!

— Atenţie, reluă primul, sunt patrule în incintă pentru a-i descoperi pe chiulangii.

— Mulţumesc de informaţie...

Tânărul trecu prin poarta strâmtă şi ajunse în spatele barierelor. Clădirile erau aliniate regulat în grupuri de câte şase barăci cu ferestre minuscule, blocate cu gratii. Aerul cald isca reverberaţii pe acoperişuri în interior, temperatura era probabil caniculară.

Pe aleile largi nu se vedea nimeni.

Minguera se apropie şi împinse o uşă întredeschisă. Un suflu de aer fierbinte ca dintr-un cuptor ieşi din încăperi. Plin de curaj, intră. Salopeta i se lipise deja de piele.

Mobilierul era redus la minimum posibil: nişte mese fixate în podeaua de ciment, scăunele, nişte schelete de metal care formau patru rânduri de paturi suprapuse cu saltele de plastic, etajere în care erau nişte obiecte fără valoare, căni şi pahare. Minerii trăiau aici, înghesuiţi ca nişte sclavi.

Tânărul medic ridică un aşternut, inspectând în mod deosebit colţurile, dar nu zări niciun parazit. De altfel, în aer se simţea un uşor miros de insecticid; o notă bună pentru Roders...

Ansamblul era destul de curat. Patru cabine serveau de toalete. Minguera nu avu curajul să arunce vreo privire înăuntru. Se simţea aproape leşinat, aşa era de cald. Considerând că văzuse destul, se îndreptă spre ieşire şi părăsi

uşurat încăperea.

Şuieratul specific al unui laser îl făcu să tresară. La picioarele lui, un crater mic vitrificat mai clocotea încă.

— Mâinile sus! Nu mişca!

Minguera se supuse.

Doi paznici, ursuzi, aveau armele aţintite asupra lui.

— Mişcă! porunci unul. Mai repede! Opreşte! Ce cauţi pe-aici băgăreţule?

— Eu... sunt noul medic.

— Aiurea! Nu este decât un doctor în tabără, Roders, şi nu semeni deloc cu el! Spune mai bine că-ţi căutai un loc unde să te ascunzi ca să nu munceşti, mizerabilule. De unde ai ciupit salopeta albă? De la infirmerie?

— Dacă vreţi să vă uitaţi la ecusonul meu, veţi constata că eu sunt Minguera, noul asistent al lui Roders.

— Gura! Ai să vezi imediat că nu-ţi poţi bate joc chiar aşa uşor de noi, ai să petreci puţin la carceră, nenorocitule! Înaintează şi taci!

Contactul brutal al unei arme cu şalele lui îl făcu să-şi înghită protestele.

Se îndreptară spre un fel de cuşcă cu acoperiş metalic. Când ajunseră în faţa ei, vocea reluă:

— În patru labe!

— Cu... cum?

O lovitură puternică îl trânti la pământ.

— Ţi-am mai spus să-ţi ţii gura şi să te supui, n-am să mai repet!

În acest timp, celălalt gardian împingea panoul care închidea cuşca.

— Intră!

O lovitură violentă dată cu piciorul în spate îl proiectă în gaura neagră, canatul uşii se trânti şi nefericitul, sufocându-se, atât de fierbinte era aerul, se lungi pe jos. Acoperişul ardea, pereţii erau mai puţin fierbinţi, solul de ciment, suportabil. Singurele orificii de aerisire erau nişte fante minuscule sub uşă, exact atât cât să nu se producă asfixierea.

Minguera încercă să-şi pună ordine în idei. Inima parcă bătea toba, dar încet, încet, se linişti. Era desigur vorba de o

neînţelegere. Roders îl va elibera imediat. În aşteptare, putea să-şi facă o idee asupra tratamentului rezervat sclavilor rebeli. Despre asta nu-i vorbise nimeni. Închis în acest cuptor, fără apă, un captiv, care era deja într-o stare fizică precară, nu ar rezista mult timp.

Sudoarea îi scălda trupul. Cu acest regim, se va deshidrata repede!

Ce bandă de mizerabili! Şi toate ca să câştige nişte bani! Şi, acolo, în metropolă, cine cunoştea modul în care guvernatorii îi tratau pe colonizaţi?

Câţiva ziarişti, poate. Ei trebuiau să tacă, să nu-şi piardă slujba! Până acum tânărul medic dezaprobase comportamentul acestor brute – dar toate erau în afara lui – acum îşi dădea seama pe propria piele de suferinţa celor oprimaţi şi se simţea cuprins de o ură nebună.

Cu ce drept îi tratează Imperialii pe băştinaşi ca pe nişte animale? Cei din Zarnoi aveau o inteligenţă, o anume formă de civilizaţie! Şi atunci? Atunci, ei nu aveau arme ca să se apere, niciun şef care să-i dirijeze, niciun consilier care să le spună ce drepturi au. Într-o bună zi, cineva îi va învăţa să lupte împotriva stăpânilor şi totul se va schimba…

Tot aşteptând, captivului începu să i se pară timpul tot mai lung. Respira greu, întins pe spate, făcându-şi încetişor vânt cu mâna, încercând să prindă cel mai mic zgomot care să-i anunţe eliberarea, dar nimic.

Gunoiul ăsta de Roders considera probabil că este o glumă excelentă şi-i făcea o plăcere răutăcioasă în a o prelungi!

Acum îi era mai puţin cald. Fisura de sub uşă îl orbea mai puţin, soarele apunea probabil după munţi.

Atunci un zgomot surd făcu cuşca să răsune ca o tobă. Sclavii se întorceau în pas cadenţat la vizuinile lor.

Se auziră câteva ţipete, apoi se restabili liniştea.

Minguera se simţea epuizat, abia mai respira. Îl cuprinse panica: dacă îl vor uita în închisoare?

Crescut în confortul de la Novopol, tânărul student nu cunoscuse violenţa. Singurele sale experienţe în acest domeniu erau certurile şi disputele între colegi. Nimic nu

putea fi comparat cu această etuvă în care simţea cum se coace ca o friptură. Incapabil să se ridice, sau să se întoarcă, nu putea întreprinde nimic pentru a evada.

Bătea în perete cu încăpăţânare, zdrelindu-şi zadarnic pumnul. Zidul de cărămidă era solid...

În sfârşit, auzi un zgomot de paşi. Canatul uşii se ridică. Surprins de lumina puternică a reflectorului tânărul clipea repede din ochi, orbit.

— Ei, doctore, aveţi nevoie de ajutor? ricană o voce.

Târându-se, Minguera reuşi să iasă din cuşca lui împuţită. Ridicând nasul, zări mai întâi o pereche de cizme, apoi silueta uriaşă deşelată şi fizionomia bestială a lui Darnof, adjunctul directorului.

— Ce idee năstruşnică să vă plimbaţi prin tabără! făcu acesta, întinzându-i mâna. Aţi fi putut intra în vreo încurcătură urâtă...

Ajutat de mâna puternică, doctorul, se ridică în picioare. La început, avu o senzaţie neplăcută de ameţeală, apoi îşi reveni.

— Ţineţi, beţi o înghiţitură! mormăi Darnof, întinzându-i o ploscă.

Lichidul i se păru un delicios nectar şi reuşi să-l repună pe linia de plutire.

— Nu-s prea vorbăreţi cerberii ăştia! mârâi el. Degeaba le-am tot spus că sunt adjunctul lui Roders, nici nu m-au ascultat.

— Puneţi-vă în locul lor! Intrarea în tabără este strict interzisă. Niciodată înaintaşul dumneavoastră n-a pus piciorul pe aici. V-au luat drept un tip care vrea să tragă chiulul.

— Cât este ora?

— Aproape opt seara.

— Este timpul să-mi încep serviciul. Roders o să se întrebe ce s-a întâmplat cu mine!

— Nu vă faceţi probleme! Este obişnuit să lucreze singur. Şi, de altfel, la noi bolnavii pot aştepta!

Cu mers nesigur, Minguera porni spre ieşire însoţit de sub-director. Gărzile salutară şi se dădură un pas înapoi la trecerea celor doi şi imediat ajunseră în faţa infirmeriei.

— Iată-vă ajuns! Salutare doctore! Fără ranchiună şi altă dată cereţi avizul înainte de a vă aventura pe aici!

Dezinvolt, vlăjganul plecă, legănându-şi cravaşa cu un aer nepăsător.

Scăpat teafăr, Minguera deschise uşa şi regăsi albul primitor al infirmeriei.

— Pe aici, prietene! îi spuse Roders. Hai să mâncăm, trebuie că ţi s-a lipit burta de spate, după o hoinăreală atât de lungă.

Bătrânul trona în faţa unei mese plină de mâncăruri apetisante, părea că a ajuns deja la desert şi degusta un fruct exotic.

Minguera luă loc şi recupera imediat întârzierea, bău aproape un litru de apă rece şi limpede şi aprecie, ca un bun cunoscător, talentul de bucătăreasă al Myrnei.

Confratele său îl privea fără să scoată vreo vorbă, scobindu-se cu degetele în dinţi.

— Minunată este pofta de mâncare a tinerilor! declară el, atunci când invitatul său termină de mâncat. Eu ciugulesc fără nicio poftă câte ceva, trebuie să mă droghez ca să pot dormi, să mă dopez ca să mă pot trezi când am vreo urgenţă. În orice caz, în seara asta voi putea sforăi în voie. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc, mâncarea a fost excelentă!

— Perfect. Ei bine, te voi lăsa în grija subretei noastre. Eu o să trec pe la drugstore înainte de a mă culca! Sunt luni de zile de când n-am mai pus piciorul acolo...

Spunând acestea, îşi încinse centura şi plecă fluierând.

După ce uşa se închise, Minguera rămase singur. Nu pentru mult timp: Myrna apăru de undeva, zâmbind cu un aer maliţios, ca şi cum ar fi fost la curent cu păţania lui.

— Domnul a terminat?

— Da! Mulţumesc, a fost grozav!

Frumoasa sclavă se înclină şi începu să strângă masa. Minguera o privea mirat. La Novopol, robotul avea sarcina să pună vesela în instalaţia de gunoi. De altfel, masa consta din mâncăruri gata preparate care se încălzeau automat atunci când rupeai banda capacului protector.

Aici mâna de lucru era atât de ieftină, încât sclavii îndeplineau sarcinile cele mai neplăcute. Probabil că bătrânul doctor nu era un stăpân prea rău, căci tânăra era de o sănătate perfectă. Dintr-o mişcare masa fu debarasată. Myrna plecă în tăcere. Ajunsă la uşă, se întoarse:

— Domnul doreşte să mă vadă în seara asta?

Minguera era gata să întrebe: „De ce?”. Uitase cu desăvârşire cuvintele predecesorului său. Sclava făcea parte din mobilier şi se supunea bunului plac al stăpânului. Schimbând discuţia, el întrebă:

— Sunt mulţi răniţi în timpul nopţii?

Ea răspunse:

— Niciodată mineri. Ei nu au voie să iasă din tabără după ora stingerii. Câteodată, vine vreun inginer care s-a bătut la bar. În general, sunt beţi. Din fericire, acest lucru se întâmplă în special la sfârşit de săptămână. Astă seară veţi fi cu siguranţă liniştit.

— Bine! Atunci am să te aştept, vreau să vorbesc cu tine...

Myrna făcu o plecăciune. Surâsul din colţul gurii arăta că această formulă îi era cunoscută. Dispăru fără zgomot.

Obosit, Minguera se duse să ia ceva de la bar. Îşi turnă un pahar de toral, aruncă o privire peste casete, dar nu avea chef să asculte muzică. Şederea în închisoare îl marcase şi savura dinainte plăcerea unui pat moale. Luă o hartă cu planisfera Zarnoiului şi urcă încet scara, ţinându-se de şale.

În cameră era plăcut, nici prea cald, nici prea rece. Tânărul îşi scoase salopeta albă şi slipul respirând uşurat, şi se duse să facă un duş. Se întinse apoi pe salteaua moale de plastic, contemplând fericit plafonul.

După ce se odihni, puse un diapozitiv în aparat şi privi proiecţia mapamondului.

Mina era situată aproape de ecuatorul planetar, ceea ce explica clima toridă. Ea ocupa centrul unei peninsule legată de continent prin câmpii miloase. Munţii se desfăşurau la capătul ei. La nord era un deşert imens de o sută de ori mai mare decât acela pe care-l traversase la sosire. Dincolo se întindeau crângurile cu o climă mai temperată, desigur. Un lung lanţ muntos mărginea coasta nordică. Toate aşezările

imperiale se găseau în insulă, fiind uşor de apărat. Vânătorii de sclavi trebuiau să se deplaseze cu helicopterul pentru expediţiile lor.

Un zgomot uşor îl făcu să tresară. Myrna, frumoasă ca ziua, în rochia ei ca o plasă de păianjen, stătea lângă pat, cu ochii plecaţi, aşteptând bunul plac al stăpânului.

— A, bună seara! Ia loc, te rog.

Sclava îi aruncă o privire surprinsă şi se supuse, în timp ce Minguera se sculă să-şi pună o tunică scurtă.

— Sunt mulţumit că ai venit. Nu ştiu nimic despre planeta ta şi aş vrea să-mi dai câteva informaţii.

— Cu plăcere, dacă sunt în stare. Dar mai înainte, iertaţi-mi îndrăzneala – vreau să vă mulţumesc pentru încercarea dumneavoastră, chiar dacă n-a servit la nimic!

— Ce vrei să spui?

— Doar că informaţiile se propagă rapid în tabără.

— Ah! Eşti la curent cu aventura mea nefericită. Măcar am transpirat bine. Dezaprob cruzimea metodelor folosite aici, crede-mă! Dar vai, ce pot face? Nu-s decât un simplu doctor!

— Ce contează! Sunteţi primul care a încercat să-i ajute pe nefericiţii mei compatrioţi. Niciodată, niciun imperial nu a întrebat ce se întâmplă cu ei. Nici măcar doctorul Roders. Numai că, aveţi grijă: aţi putea avea şi alte necazuri. Darnof ştia foarte bine că sunteţi închis în cuşcă, şi v-a lăsat intenţionat până-n seară!

— Ah, mizerabilul! M-a păcălit cu aerul lui binevoitor.

— Oh, să nu încercaţi să vă răzbunaţi! Este prea puternic. Dar voiam să vă mai spun şi altceva. Ca să vă dovedesc recunoştinţa mea, am hotărât să fiu cu adevărat, a dumneavoastră. Nu doar supusă, înţelegeţi?

CAPITOLUL III

Puţin jenat, Minguera întoarse capul. Myrna era foarte frumoasă, îi plăcea enorm, numai că tânărul doctor se schimbase mult de când sosise aici.

Şedinţa de saună îi evidenţiase aspectele crude ale colonizării imperiale şi ar fi dorit înainte de toate să obţină nişte informaţii precise privitoare la situaţia din Zarnoi.

— Eu... îţi mulţumesc şi sunt mişcat de propunerea ta. Mai târziu, nu zic nu. Dar acum, mi-ar plăcea să-mi vorbeşti despre compatrioţii tăi. De la sosirea mea, am înţeles că minerii sunt exploataţi cu neruşinare de către coloni, care îi tratează ca pe nişte sclavi. Am venit aici fără să ştiu ceva despre planeta aceasta, ca să-i îngrijesc pe oameni, fără a ţine cont de rasă. Am descoperit că Imperialii, în special guvernatorul se comportă ca nişte tirani. Toţi funcţionarii sunt ca el?

— Vai, da, cei mai mulţi! Aici sunt trimişi nişte aventurieri fără scrupule, care au părăsit metropola pentru că puteau fi condamnaţi din diferite motive. Singurul lor obiectiv este să facă rapid avere, pentru ca apoi să se bucure de roadele jafului. Vă daţi seama ce încredere am în dumneavoastră, căci dacă aţi transmite lui Darnof aceste păreri, ar porunci să fiu biciuită!

— Nu-ţi fie teamă, Myrna, nu sunt la fel cu ei. Hrăpăreţii aceştia mă dezgustă profund. Mi-am dat seama că dacă aş continua să practic aici meseria mea, m-aş face complicele lor. Aşa că am luat o hotărâre irevocabilă: să servesc cauza oprimaţilor, alăturându-mă lor, pentru a-i alunga pe Imperiali. Pentru asta, trebuie să aflu multe lucruri: efectivele celor din rasa ta, armamentul lor şi locul în care m-aş putea întâlni cu ei...

Myrna nu-şi credea urechilor! Cum ? Un membru al acestei rase de Seniori, care dominau o mare parte din Galaxie, îi renega pe ai lui?! Nu era oare vorba aici de un şiretlic, ca să-i extermine mai repede pe fraţii ei? Cu toate că străinul acesta seducător nu se asemăna deloc cu torţionarii imperiali, dar putea să se încreadă în el numai pentru că îl

găsea frumos şi simpatic? Ai ei supravieţuiau cu mare greutate, vânaţi de vânzătorii de sclavi. Dacă ar divulga secretul ascunzătorii lor, ar însemna să-i trădeze! Trebuia să fie extrem de prudentă şi să-i furnizeze minimum de informaţii. De altfel, nici ea nu cunoştea amplasarea exactă a grotelor în care îşi găsiseră refugiul compatrioţii ei.

— M-au răpit de mică de la ai mei. Tatăl meu, şeful unui sătuc, era foarte bun şi drept. Când au venit Imperialii, nişte fugari au povestit că-i luau pe toţi oamenii buni de muncă. La început, tata nu a crezut, dar din prevedere, a evacuat satul nostru: ne-am adăpostit într-o grotă. Cu el au rămas doar câţiva bătrâni. Nu aveam să-i mai revăd. Au fost ucişi toţi, arşi de vii. Vai! Imperialii au descoperit imediat ascunzătoarea noastră. Ei dispun de aparate foarte sensibile, care detectează căldura corpului uman. De altfel, cred că le ştiţi mai bine decât mine...

— Termometre bionice, probabil.

— Pe urmă, m-au adus aici. Munceam la bucătării şi apoi într-o zi Dagber m-a luat. Nu a fost rău niciodată cu mine, doar distant şi dispreţuitor, dar nu m-a lovit niciodată. Înţelegeţi de ce nu ştiu unde s-au refugiat supravieţuitorii rasei mele.

— Ar trebui să ai măcar o idee vagă!

— Ah, da! Sunt în munţi, de-a lungul coastei, după ce treci deşertul. Dar Rizzar este mare...

— Cam vag, într-adevăr. Lanţul acesta muntos trebuie să aibă cel puţin două şute de kilometri lungime. Şi de ce arme dispuneţi?

— N-am fost niciodată la curent cu această problemă: o fată nu merge la vânătoare. Băieţii aveau arcuri cu săgeţi otrăvite, unii oameni de vază foloseau tuburi de fier care aruncau proiectile făcând mult zgomot.

— Arme cu praf de puşcă!... Sunteţi foarte înapoiaţi. Nu cu asta îi veţi alunga pe Imperiali. Totuşi, ar fi posibil să fie atraşi într-o ambuscadă, luând măsuri pentru a deruta detectoarele. Ce contează! În orice caz eu sunt hotărât să mă alătur compatrioţilor tăi. Aici va fi întotdeauna un doctor, dar cei din Zarnoi, au mare nevoie de un sfat bun pentru a supravieţui.

Formaţia mea ştiinţifică îmi va permite să descopăr cursele pe care le întind vânătorii lor. După aceea vom vedea.

Myrna nu înţelegea nimic! Băiatul ăsta trebuie să fie nebun! Cum, unul dintre aceşti Imperiali favorizaţi de soarta putea să plănuiască să se pună în afara legii, numai pentru a-i ajuta pe cei oprimaţi cu care n-avea nimic comun?! O atitudine atât de incredibilă excludea chiar ipoteza unei curse.

— Dar nu v-aţi gândit cum să părăsiţi tabăra! Toţi suntem prizonieri, dumneavoastră aveţi desigur voie să mergeţi la vânătoare sau în oraş la sfârşitul săptămânii. Numai că dacă nu răspundeţi la apel, nu veţi merge mai departe. Va trebui să traversaţi deşertul şi vânătorii vă vor prinde imediat...

— M-am gândit... am să iau un helimobil ca să ajung rapid în munţii din nord. Aparatele acestea au o rază de acţiune suficientă.

— Şi? Chiar dacă veţi scăpa atacurilor păsărilor de pradă, gândiţi că un Imperial debarcând singur pe Platourile înalte va fi bine primit de compatrioţii mei? Au suferit prea mult din pricina semenilor dumneavoastră. Veţi fi ciuruit cu săgeţi înainte de a vă putea explica bunele intenţii.

— Aspectul acesta al problemei mi-a scăpat: vino cu mine, îmi vei servi drept călăuză...

„Tânărul ăsta îndrăzneţ are răspuns la toate! Şi propunerea lui este foarte tentantă!” îşi spune în gând frumoasa sclavă. Până atunci avusese stăpâni îngăduitori, dar frumuseţea ei făcea să fie dorită de alţii, în special de Darnof, şi când va fi părăsit infirmeria, soarta ei nu va fi deloc de invidiat. Şi apoi Minguera era atât de seducător! Poate că ar accepta să o ia de soţie când nu va mai fi sclavă. Speranţă nebună! Dar de ce să nu-ţi încerci norocul? Orice ar fi mai bine decât această existenţă mizerabilă în carcera asta. În munţi, va regăsi natura sălbatică, libertatea, mirosul lemnului. Desigur, vor să fugă fără întrerupere, dar doctorul avea cunoştinţe ştiinţifice mult superioare urmăritorilor, şi au să găsească ei o modalitate pentru a nu fi prinşi!

— Sper că spuneţi adevărul, murmură ea şi că nu sunteţi complice opresorilor noştri, căci atunci eu aş fi trădătoarea

semenilor mei. Voi veni cu dumneavoastră şi vă voi fi interpretă, pentru că nici măcar nu le puteţi vorbi limba...

Minguera o prinse de umeri, privind-o în ochi:

— Pe tot ce am mai sfânt pe lume, îţi jur că nu voi avea linişte atât timp cât va exista aici opresiunea Imperialilor. Vei fi binecuvântată pentru încrederea pe care mi-o acorzi. Acum ascultă-mă cu atenţie: iată cum vom proceda...

Medicul îi spuse ceva la ureche, apoi cu naturaleţe, Myrna îşi trecu braţele în jurul gâtului său, şi buzele ei se lipiră de ale lui într-un sărut pasionat. Minguera răspunse cu ardoare avansurilor ei.

Cântecele de beţie ale lui Roders îi treziră pe amanţii înlănţuiţi, dar bătrânul doctor se duse în camera lui fără să-i pese de ei. În noaptea aceea nu avură niciun bolnav de îngrijit şi se putură bucura de împlinirea dragostei împărtăşite.

În zilele următoare, Minguera se strădui să îndepărteze orice bănuială din partea patronilor săi, comportându-se potrivit celui mai perfect conformism imperial, mergând chiar până la a-i pedepsi pe sclavii care nu se dădeau la o parte destul de repede din calea lui.

Într-o seară avu onoarea de a fi invitat la director, care îl felicită pentru atitudinea luată şi tânărul medic putu să scoată de la Darnof câteva informaţii interesante. Află şi de la Roders nişte detalii pasionante: acomodarea imperialilor pe Zarnoi fusese dificilă. Într-adevăr, primii coloni fuseseră decimaţi de epidemiile în faţa cărora medicaţia clasică era neputincioasă. Dar vaccinarea prevenită, îi fortifica pe coloni împotriva febrei mortale, o infecţie provocată de un microb extrem de rezistent. Totuşi, o problemă există încă: imunitatea nu dura mai mult de trei luni, după care trebuia să se facă o nouă injecţie. Vaccinul era produs în centrul medical din oraş.

Indicaţia aceasta nu ajunsese la urechile unui surd. Chiar în aceeaşi seară, Minguera îşi făcu o provizie mare de fiole, căci sejurul său risca să fie destul de lung.

În sfârşit, sosi ultima zi a săptămânii. Odată intrat în posesia salariului, tânărul hotărî să-şi pună planul în aplicare.

În timp ce Roders era în vizită la director, el organiză o mică punere în scenă, simulând un incendiu în bucătărie.

Când reveni confratele său, îl anunţă că Myrna s-a ars la faţă şi că el o îngrijeşte.

Aceasta răsturnă un pic regulile în vigoare, dar pentru că se părea că tânărul ţine la fata asta, o putea face să beneficieze de un regim de favoare. Minguera îi ceru sfatul cu privire la tratament: el pulverizase o peliculă cicatrizantă şi antiseptică pe plagă şi îi administrase o doză masivă de somnifer, ca să nu-şi smulgă pansamentul de pe faţă. Flatat, Roders aprobă şi chiar îi făcu o vizită la infirmerie tinerei pe care o găsi întinsă pe un pat, dormind cu pumnii strânşi, cu capul acoperit în întregime de bandaje, cu un cearceaf mulat pe trupul ei fragil.

Minguera era în felul acesta asigurat că Myrna nu va fi bănuită. Un sistem automat îi asigura perfuziile şi ar fi pariat că Roders nu se va trezi din beţie cât va lipsi el. Tânărul îşi anunţă intenţia de a-şi petrece week-end-ul în oraş, fapt de altfel banal, pentru că nu era de gardă.

Apoi, totul se desfăşură ca într-un vis. Minguera plecă cu maşina cu inginerii şi tehnicienii. Imediat ce ajunseră în oraş, banda veselă se risipi prin baruri. Doctorul vizită centrul medical şi se interesă în mod deosebit de fabricarea vaccinurilor. Apoi, închirie un helimobil declarând că ar dori să vâneze prin împrejurimi. Mai înainte, cumpărase tot felul de scule de vânătoare, aşa încât cererea lui nu stârni nicio bănuială. Slujbaşul controlă paşaportul de cetăţean imperial şi îi dădu o broşură conţinând diferite sfaturi practice. Se găsea aici lista vânatului cu fotografii, o menţiune specială care semnala: „e mai bine să se evite reptilele, accelerând puternic, căci zburătoarele acestea nu erau prea rapide. De altfel, era recomandat a se lua o asigurare specială, care să acopere pagubele mijloacelor de transport.”

Minguera cunoştea perfect manevrele helimobilelor, şi avea permis în regulă. Slujbaşul îi semnală un dispozitiv special care emitea un semnal ce făcea posibilă reperarea rapidă a aparatului în caz de avarie.

Minguera îi strecură un bacşiş, bărbatul îl ajută să-şi înghesuie toate acareturile la bord, apoi îi ură noroc şi plecă. Aparatul decolă perfect. Medicul menţinu capul spre sud apoi

coborî aproape de sol pentru a evita radarurile şi se îndreptă către mină.

Călătoria se desfăşură fără probleme: de două ori zări nişte reptile, dar acestea dispărură în depărtare fără să se intereseze de el.

Curând, Minguera se găsi în spatele muntelui în care era situată mina. Masivul, formând un ecran, făcea imposibilă detectarea aparatului. Ateriză lin.

Se lăsa noaptea. Preocupat, doctorul rămânea indiferent la frumuseţea în flăcări: dacă Myrna i-ar fi urmat sfaturile, ar fi trebuit s-o pună în pat pe una din compatrioatele ei, drogată în prealabil, faţa acoperită de bandaje făcând imposibilă identificarea imediată. Roders va fi fără îndoiala furios când va descoperi înşelătoria, dar el avea nevoie de o sclavă şi Myrna o alesese pe cea care o înlocuia atunci când ea era indisponibilă, deci succesiunea nu crea nicio problemă.

Când primele stele îşi făcură apariţia, Minguera scoase un scooter pliant pentru nisip şi-l puse în funcţiune. Apoi îl împinse până la pista, aprinse farurile şi se îndreptă spre tabără.

Odată ajuns în faţa miradoarelor, se opri. O voce îl întrebă cine e şi-l lumină cu un reflector.

— Minguera, doctorul! anunţă el.

— Ei, făcu gardianul, vă credeam plecat în oraş.

— M-am răzgândit. Am fost la vânătoare şi, pe cuvânt, am fost norocos: două superbe ligle, am una în portbagaj, o să mă întorc să o iau şi pe cealaltă.

— Am înţeles, intraţi...

Minguera goni spre infirmerie. Acolo o găsi pe Myrna şi o ascunse în portbagaj. Era cam înghesuită, biata fată, dar încăpea la fix, îndoindu-şi picioarele şi lăsând capul în jos.

— Nu mergeţi prea departe, doctore, nu este prudent să ieşiţi seara singur.

— Oh, nu vă faceţi griji! Mi-am instalat tabăra într-o grotă mică şi foarte sigură, o să-mi petrec noaptea acolo, mă voi întoarce mâine dimineaţă.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Minguera porni la drum. Menţinu vehiculul în aceeaşi direcţie până când farurile

nu se mai puteau vedea, apoi o luă prin savană înspre helimobil.

Odată ajuns, o scoase pe Myrna din culcuşul strâmt în care stătea chircită. Ea se întinse ca o pisică, îl îmbrăţişa îndelung pe Minguera şi murmură:

— Este minunat, dragul meu! Acum sunt liberă!

— Da, frumoasa mea, până acum totul a mers bine, dar să nu pierdem vremea. Mâine vor începe să ne caute! Ajută-mă să pun scooter-ul la locul lui.

Cinci minute mai târziu Myrna primea botezul aerului. Extaziată, privea prin hublou natura sub clar de lună defilând sub fuzelaj. Nevrând să rişte nimic, Minguera zbura razant, pentru a nu fi interceptat de radarele de la mină.

Crispat, el consulta mereu ecranul cu infraroşii pentru a nu se lovi de vreun copac sau vreo colină.

Din fericire, în savană nu creşteau decât arbuşti. Când aparatul va ajunge în apropierea munţilor ce se întindeau de-a lungul coastei, va putea să ia înălţime, căci ar fi fost în afara razei de acţiune a detectoarelor.

Uşoare ondulaţii se desenau în depărtare, văi, piscuri pudrate de promoroacă. Minguera putea deci să se înalţe spre cerul pe care străluceau constelaţii.

Când helimobilul ajunse la două mii de metri, altitudine la care reptilele nu mai constituiau un pericol, puse în funcţiune pilotul automat şi putu în sfârşit să se destindă şi el puţin.

În momentul acestei cotituri a vieţii sale, medicul nu resimţea niciun regret. Ar fi putut să se întoarcă în tabără, să-şi reia existenţa liniştită de cetăţean imperial, dar nici nu se mai gândea la asta.

Încă din copilărie, dorise să-şi consacre viaţa celor slabi, celor bolnavi. Rămânând la mină, nu s-ar fi putut împotrivi ordinelor date de Derul şi de slujbaşii lui pentru Imperiali, sclavii vor rămâne pentru totdeauna o rasă inferioară, numai bună pentru a înlocui roboţii. Băştinaşii erau dezarmaţi complet în faţa lor. Datoria lui era clară: trebuia să-i înveţe pe aceşti nenorociţi cum să-şi apere condiţia de fiinţe gânditoare, să le arate care le sunt drepturile şi să-i ajute să scape de stăpânii aceştia atotputernici care le exploatau

neputinţa. Când protejaţii lui ar fi ajuns la o maturitate politică, ar fi putut să-şi administreze ei înşişi planeta.

Imperiul nu era atotputernic. Ascunşi într-o nebuloasă de nepătruns, cealekii reuşiseră să-şi păstreze independenţa. Trăiau după cu totul alte norme, pe planete sărace, ale căror seri răspândeau căldura cu destulă zgârcenie. La ei nu se punea problema unui lux deosebit, a unei industrii axată pe produse de consum curent, a roboţilor puternici însărcinaţi cu muncile cele mai grele. Niciun lux, nicio fantezie vestimentară: îşi consumau toată energia în lupte împotriva condiţiilor dure de viaţă. Ca şi Imperialii, ei foloseau reflectoare Dyson, aceste sfere imense care înconjurau stelele şi astfel puteau recupera o mare parte din energia solară. Dar, la ei, nebulozitatea făcea ca randamentul acestora să fie mai mic decât în Imperiu.

De aceea erau foarte economi, nu-şi risipeau producţia pe frivolităţi.

— Minguera nu se interesa niciodată de politică, dar nu îi erau necunoscute diferenţele fundamentale existente între poporul său şi concurenţii lui. În Imperiu, prevala regimul castelor. Orice notabil îşi lăsa moştenire funcţia şi prerogativele urmaşilor lui. Cetăţenii de rând nu ajungeau niciodată într-un post important. Îşi puteau face studiile, puteau ajunge ingineri, jurişti, sau medici, dar rămâneau cantonaţi întotdeauna în funcţiile inferioare, miniştrii, guvernatorii fiind aleşi dintre nobili. Aceştia nu erau întotdeauna nişte incapabili. Unii urmau cu succes cursurile Universităţilor obţinând diplome ce le dădeau posibilitatea să ocupe posturi cheie.

Cei mai puţin dotaţi, învăţau încă de mici să poarte cu eleganţă toga, să se comporte cu demnitate în cursul recepţiilor fastuoase, să asculte cele mai anoste expuneri fără să somnoleze.

Helimobilul zbura cu viteză maximă.

După ce trecuseră primele emoţii, tânărul medic începea să-şi dea seama de nebunia acţiunii sale.

Faţă de Myrna, se arătase sigur de el, pretinzând că datorită cunoştinţelor sale, poate să reducă la zero puterea

urmăritorilor. Realitatea era cu totul alta: dacă într-adevăr cunoştea teoretic modul de funcţionare al aparatelor folosite, ignora complet partea practică. De fiecare dată, va trebui să improvizeze. În faţa lui se vor afla experţii! Cea mai mică greşeală îl va costa scump, căci acum era un venetic. Un individ redutabil, cu mult mai periculos decât băştinaşii neascultători, un renegat care putea fi omorât în văzul lumii şi pe capul căruia se va pune preţ.

Deocamdată, acest rebel nu se simţea a fi periculos! Mai degrabă dezorientat de această schimbare brutală a existenţei lui. De acum înainte trebuia să conteze doar pe el însuşi pentru a supravieţui.

O privire asupra aparatelor îl linişti: helimobilul zbura constant spre nord. În această privinţă, nu era nicio problemă.

Myrna dormea, cu capul sprijinit de umărul lui, cu un zâmbet pe buze. Era fericită că-şi va întâlni compatrioţii. Dar cum va fi primit de rebeli un trădător imperial?

Îl vor bănui, desigur, că are gânduri ascunse, criminale, la fel ca şi sclava fugară.

Minguera simţi deodată toată greutatea oboselii sale: cât de mult ar fi vrut să doarmă! Era consecinţa emoţiilor trăite în aceste ultime zile. Nimic neobişnuit. Dar, de vreme ce robotul controla zborul, de ce nu s-ar odihni puţin? Dacă s-ar produce vreun incident claxonul de alarmă l-ar trezi.

Tânărul se întinse, închise ochii şi căzu aproape imediat într-un somn adânc.

Pentru un rebel începător era o neglijenţă periculoasă, dar norocul surâde celor curajoşi: zborul continuă până în zori fără cea mai mică piedică. Acolo, la infirmerie, Roders se uitase la momâia întinsă pe patul îngust şi, cum totul părea normal, plecase să se culce după beţie.

Cât despre veselii petrecăreţi de la Zarnoi, începeau probabil să-şi deschidă ochii urduroşi şi se pregăteau să se arunce în maşina care-i va duce la mină.

Când se trezi, Minguera se uită imediat la cadranul ce indica distanţa parcursă, apoi trecu această indicaţie pe hartă. Se afla foarte aproape de obiectivul său. Sub el, se ghicea tivul monoton al dunelor, în faţă se zăreau valurile

albăstrui ale munţilor. Acum, pentru a ajunge cu bine la destinaţie, avea nevoie de indicaţiile Myrnei.

Tânărul depuse un sărut uşor pe buzele vecinii sale, care zâmbi fără să-şi deschidă ochii, şi o luă în braţe.

— Trezeşte-te, frumoasa mea, voi avea nevoie de serviciile tale, aproape am ajuns!

— Am ajuns? Unde?

Tresări, privi în jurul ei, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama unde se afla. Apoi căscă şi se întinse:

— Oh! Am avut un vis minunat! Îi alungasem pe Imperiali din Zarnoi, eram căsătoriţi şi aveam o droaie de copii!

— În ce mă priveşte, sunt dispus să fac cele necesare, zâmbi medicul. Rămâne să aflăm dacă rasele noastre sunt compatibile genetic. Serviciile sanitare ale Imperiului nu s-au preocupat de această problemă. Orice unire cu rasele colonizate este interzisă.

— Pot să-ţi spun eu: există, din nenorocire, nişte bastarzi, care sunt trataţi ca sclavi. Mulţi dintre ei lucrează în mină. Sunt crescuţi într-o clădire separată din tabără. În general, seamănă cu noi, sunt foarte inteligenţi şi din această cauză dintre ei sunt recrutaţi maiştrii.

— Ei bine, în acest caz, nimic nu ne opreşte să avem o familie numeroasă! Totuşi, acum, adună-ţi amintirile ca să mă ghidezi, căci ne apropiem de munţii din Nord. Va trebui să-i găsim pe compatrioţii tăi.

— Ai o hartă?

— Uite-o!

Myrna examina cu atenţie pelicula de plastic şi privi contraforturile care defilau sub carlingă.

— Nu reuşesc să mă descurc. Îmi poţi indica locul în care ne aflăm?

— După ghidul nostru electronic, ar trebui să fim în apropierea acestui râu cu malurile toarte abrupte.

— Nolir! Nu am trăit niciodată aici, dar se spune despre canionul acestui curs de apă că este unul dintre cele mai frumoase de pe planeta noastră. După cele spuse de captivii aduşi nu de mult în tabără, triburile libere se ascund în grotele de la extremitatea acestei văi, acolo unde fluviul se

pierde între stânci. Se pare că sunt nişte caverne foarte mari de-a lungul cursului subteran. Valea este bogată în vânat, ceea ce dă posibilitatea rebelilor să se poată aproviziona.

— Perfect! Ar trebui să dibuim canionul fără probleme!

Minguera debranşă pilotul automat şi luă comanda. Supraveghea solul din partea dreaptă a aparatului de zbor, în timp ce însoţitoarea lui examina sectorul din stânga.

Acum, munţii majestuoşi, cu crestele acoperite de zăpadă se profilau la orizont. Sub carlingă defila un platou înalt acoperit de un desiş de nepătruns.

— Locul pare într-adevăr propice unei ascunzători, observă medicul. Dar aceşti mărăcini nu-s de ajuns pentru a ascunde fiinţele cu sânge cald de detectoare bionice!

— Din păcate, ai dreptate. Mulţi oameni au fost capturaţi în munţi unde ei se credeau invizibili! Din această cauză acum se ascund sub pământ, de unde nu ies să vâneze decât atunci când le îngăduie pândarii.

Cei doi îşi continuau cercetarea, scrutând orizontul: câteva falii apărură în stâncă. Strâmte şi sinuoase la început, ele deveneau tot mai largi.

— Ei bine, iată-ne ajunşi! constată Minguera, indicând un coridor majestuos mărginit de faleze înalte care se întindeau până departe. Ramâne să-i descoperim pe compatrioţii tăi.

— Cred că pândarii ne-au şi reperat şi au dat alarma. Pentru ei, un aparat imperial înseamnă automat sosirea duşmanilor.

— Am să las helimobilul la capătul canionului, apoi va trebuie să-l ascundem: guvernatorul a trimis cu siguranţă vânătorii pe urmele noastre. Rămâne doar să descoperim acele faimoase grote.

Zborul mai dură vreo zece minute, foarte aproape de vârfurile stâncilor. În sfârşit, falia se îngustă, apele tumultuoase ale râului se prăvăleau învolburându-se în măruntaiele pământului.

De jur-împrejur străluceau rocile de un roşu purpuriu, asemeni sângelui coagulat al unui dragon fantasmagoric.

Pilotul descrise câteva cercuri cu aparatul său, lăsându-se tot mai jos pentru a descoperi intrarea unei grote. Erau

destule, dar prea mici pentru a putea ascunde helimobilul.

În sfârşit, Myrna reperă un orificiu destul de larg, precedat de o largă dală stâncoasă. Platforma de aterizare era destul de strâmtă şi era situată circa zece metri deasupra albiei râului.

Minguera hotărî să-şi încerce norocul. Orice minut în plus mărea riscurile: la mină fusese dată alarma şi patrulele pornite în căutarea lor puteau apărea dintr-o clipă în alta. De altfel, nici nu avea de gând să consume prea mult carburant.

Riscând totul, strânse din dinţi şi reuşi să aşeze aparatul fără să-l lovească, oprind exact la marginea peretelui stâncos.

— Of, iată-ne! mormăi Myrna, îmi datorezi cel puţin un sărut pentru această faptă, eroică!

— Cu plăcere! încuviinţă frumoasa pasageră executându-se cu atâta entuziasm, încât Minguera trebui să-i înfrâneze înflăcărarea.

— Acum, la treabă! exclamă el. Mai întâi să împingem aparatul în grotă, să acoperim intrarea cu pietre, apoi să plecăm în căutarea compatrioţilor tăi, care par a fi foarte discreţi.

Aerul proaspăt şi înmiresmat îl surprinse în mod plăcut pe tânărul medic. Încă din timpul şederii sale la mină, apreciase puritatea atmosferei, când vântul nu ridica nori de praf. Aici îşi umplea plămânii cu încântare.

Aprinzând o torţă electronică, pătrunse în acesta cavitate naturală: soiul era plat, bolta destul de înaltă, pe scurt un garaj perfect. Fără să privească mai departe, se întoarse, şi, ghidat de Myrna, conduse aparatul.

Odată pus la adăpost helimobilul, Minguera scoase din portbagaj diferite ustensile de primă necesitate, în special încărcături pentru fulgurantul său. Apoi, îngrămădi în fata intrării blocuri de piatră şi mărăcini, dându-se din când în când înapoi pentru a aprecia calitatea camuflajului.

— În sfârşit, se declară satisfăcut. Bine! Vom putea pleca în căutarea compatrioţilor tăi. Nu uita: dacă din întâmplare apare o patrulă de elicoptere, ascunde-te după stânci. Plantele nu formează un ecran în stare să te apere.

Tânăra dădu din cap şi amândoi, ajutându-se de o

frânghie, coborâră raniţele până în josul ţărmului abrupt. Coborâră şi ei agăţându-se cu picioarele, cu mâinile de orice scobitură cât de mică.

După acest obstacol, coborârea nu mai punea probleme: stâncile se lăsau în pantă uşoară până la malurile nisipoase oare mărgineau torentul.

Gata să o pornească la drum, Minguera se opri brusc. Hotărât lucru, trebuia să-şi facă ucenicia de om în afara legii: urmele lăsate de cizmele lui ar fi constituit o pistă grozavă pentru copoii roboţi ai urmăritorilor.

Întorcându-se, sări din stâncă în stâncă până la apă, şi merse chiar prin albia râului.

Cu urechea la pândă, inspectând cu grijă faleza, fugarii înaintară fără greutate până la prăpastia înceţoşată în care erau înghiţite valurile zgomotoase. Ridicând glasul, ca să domine vacarmul, Minguera constată:

— Am ajuns! Ce sfat îmi dai?

— Sunt sigură că sosirea noastră a fost semnalată… începu tânăra.

Căderea unei pietre enorme o făcu pe fată să sară în lături. Minguera se întoarse, scoţându-şi arma, dar nu văzu nimic.

Deodată, o plasă cu ochiuri puternice căzu peste el, imobilizându-l. Şase băştinaşi solizi apărură de după stânci.

Minguera şi Myrna, legaţi într-o clipă, fură împinşi de răpitori în adânc.

Medicul trase o înghiţitură mare de aer şi se scufundă în valuri. Toată încrederea în sine a cetăţeanului imperial dispăru. Se zbătea ca o fiară prinsă în capcană, gândindu-se că, hotărât lucru, mai avea multe de învăţat dacă nu va fi înecat mai înainte, ca un câine turbat!

Lumina verde-albastră a apei se estompă şi se găsi afundat într-un întuneric absolut. Tras de nişte frânghii solide, captivul se simţea total neputincios. Trecu peste mai multe trombe, apoi deodată capul îi ieşi la suprafaţă. Gâfâind, medicul îşi umplu plămânii cu o mare înghiţitură de aer proaspăt. Tremura. Privind în jur, zări lumina tremurând a torţelor, o grotă mare străbătută de torent, stalactite şi

stalagmite alcătuiau o halucinantă pădure minerală în care jucau umbre fantasmagorice.

În jurul lui, se agitau vreo zece bărbaţi înarmaţi cu săbii, pumnale, arcuri şi săgeţi, desfăcând ochiurile plasei în care era prinsă Myrna.

Curând, tânăra fu eliberată. Se ridică, îşi strânse părul şi începu o conversaţie foarte animată cu compatrioţii ei. Din când în când aceştia aruncau o privire captivului pentru a se asigura că nu încearcă să scape.

Discuţia luă repede un ton aspru: şeful grupului gesticula, părând că respinge cu vehemenţă afirmaţiile Myrnei.

În sfârşit, băştinaşii se întoarseră spre medic şi-i desfăcură legăturile. Când fu în măsură să se ridice, tânăra îi spuse:

— Am fost foarte inspirată că am venit cu tine! Ne-au reperat imediat ce am aterizat. Toţi credeau că eu sunt prizonieră şi că aparatul tău s-a stricat. Dar Krunir, şeful lor, observase că nu sunt legată. În loc să te omoare cu pietre, ei au hotărât să te prindă, chiar dacă te vor omorî mai târziu. Mi-a fost groaznic de greu să-i fac să înţeleagă că tu veneai de bună voie să-i ajuţi în lupta lor. A trebuit să discutăm mult, căci li se pare de necrezut acest lucru. În sfârşit, am reuşit să-l conving pe Krunir: un timp vei fi pus la încercare, pentru a-ţi demonstra buna credinţă. Odată terminată această perioadă de probă, vei deveni cu adevărat membru al tribului.

— Mulţumesc! Fără tine nu m-aş fi putut descurca. Ştii ce au de gând să facă acum cu noi?

— Te vor lega la ochi şi ne vor conduce în tabăra lor. Acolo vei răspunde la mai multe întrebări.

Un bărbat se apropia deja, ţinând o curea lată de piele cu care îl legă la ochi pe tânărul medic. Myrna îl luă de mână şi îl călăuzi, indicându-i obstacolele pe măsură ce ele apăreau.

Cortegiul merse astfel cam un sfert de oră, şerpuind printre stalagmite. Drumul urca şi Minguera, îngreunat de apa care era încă în raniţă, abia mai putea ţine pasul cu ceilalţi.

În sfârşit, Myrna anunţă:

— Am ajuns!

CAPITOLUL IV

O mână îi îndepărtă legătura de la ochi. Minguera descoperi refugiul tribului rebel. O grotă boltită, perfect uscată. Pe pereţi, tufe de ciuperci luminiscente răspândeau o lumină asemănătoare cu cea a unui frumos clar de lună.

În scobiturile din pereţi se cuibărea o ceată numeroasă de copii, plină de viaţă, chiar dacă feţele erau palide din cauza luminii verzui.

Bărbaţi şi femei, adunaţi în jurul prizonierului, se uitau la el cu o curiozitate ostilă. Fără îndoială, puţini dintre ei avuseseră ocazia să contemple de aproape un cetăţean imperial.

Câteva femei scuipară la picioarele lui ca să-şi arate dispreţul, dar Krunir strigă câteva cuvinte cu o voce aspră şi ele se retraseră mormăind.

Mai mulţi notabili, îmbrăcaţi cu blănuri superbe, se apropiară şi se aşezară în cerc în jurul prizonierului.

Şeful rosti o frază scurtă, adresându-se Myrnei şi ea traduse:

— Îmi cere să fiu interpreta lui: pune jos rucsacul şi desfă-ţi centura.

Minguera se supuse şi conversaţia continuă prin intermediul tinerei.

— De ce ai venit în munţii aceştia?

— Mă săturasem să-i văd martirizaţi pe cei din Zarnoi şi doream să-i ajut să lupte împotriva opresorilor.

— În ce măsură soarta unor primitivi poate interesa pe un cetăţean imperial?

— Sunt medic: scopul meu în viaţă este să-i salvez de la suferinţă pe toţi. Compatrioţii mei se fac vinovaţi de genocid, exterminând fără milă băştinaşii. Nu toţi Imperialii sunt nişte monştri, dar cei mai mulţi nu ştiu ce se întâmplă pe planetele colonizate.

— Cum ne poţi ajuta? Nu eşti un luptător, niciun vânător! Te-ai lăsat prins ca un copil.

— Sigur, eu nu am antrenamentul vostru. Totuşi, cunosc bine metodele folosite de duşmanii voştri şi vă pot da sfaturi

folositoare pentru a scăpa de ei. De asemenea, pot să-i oblig pe coloni să părăsească această planetă, provocând o epidemie printre ei. Potrivit legilor federale, Zarnoi va fi pus în carantină şi probabil evacuat, măcar pentru un timp.

— Presupun că nu te lauzi, la ce n-ar folosi nouă toate acestea? Vom avea puţin răgaz, apoi compatrioţii tăi vor reveni în forţă.

— O garnizoană mică va rămâne la Zarnoi. Dacă mă ajutaţi să capturez astronava, m-aş putea duce la duşmanii Imperiali să le cer să ne furnizeze arme. Cealekii nu ne iubesc deloc şi sunt dispuşi să coopereze cu rebelii.

— Unde locuiesc cealekii?

— La vreo cincizeci de ore de zbor.

— Ştii să conduci navele spaţiale?

— Mă voi descurca: cele mai multe au un sistem de orientare pe care este suficient să-l programezi cu coordonatele planetei pe care doreşti să mergi. Am putea chiar să capturăm un pilot: dacă este bolnav, îl voi face sănătos datorită artei mele.

— Poporul acela este puternic?

— Imperialii nu au reuşit niciodată să-l învingă.

— Şi tu întreţii relaţii de prietenie cu ei?

— Nu! N-am fost niciodată pe planeta lor, dar ştiu că-i primesc cu braţele deschise pe toţi duşmanii regimului dictatorial al lui Dycur, tiranul nostru.

Krunir medită puţin, cu ochii pe jumătate închişi. Schimbă câteva replici scurte cu ceilalţi şi reluă:

— De fapt, nu propui nimic concret. Tu înşiri cuvinte goale, ipoteze vagi. N-ai putea să ne dovedeşti buna ta credinţă prin ceva concret?

Fu rândul lui Minguera să reflecteze.

— Ei bine, dacă vrei, îi voi captura pe urmăritorii vânători ce vor sosi în aceste locuri, astfel vom dispune de două păsări de metal pentru a ne deplasa.

— Şi cum vei face?

— Duşmanii vă reperează datorită căldurii pe care o degajă corpul vostru. Ei folosesc de asemenea nişte copoi-roboţi care detectează mirosul vostru: mă angajez să-i atrag

într-o cursă. Îi vom ameţi, după aceea cu emanaţiile malefice ale unor plante care cresc de-a lungul râului. Apoi ne va fi uşor să le distrugem roboţii cu pietre. După câteva ore, prizonierii noştri îşi vor recăpăta cunoştinţa: ne vor furniza informaţii şi-i vom folosi drept monedă de schimb.

— Perfect! Sfatul va examina propunerile tale. În aşteptarea deciziilor noastre te vei putea ocupa de treburile tale în tabără împreună cu însoţitoarea ta. Armele îţi sunt confiscate provizoriu, dar îţi poţi lua raniţa. Instalează-te într-o nişă goală. Sunt destule din păcate.

Minguera îi mulţumi, îşi adună lucrurile şi plecă însoţit de Myrna. Cei doi descoperiră fără greutate o lojă puţin mai retrasă. Era mobilată rudimentar: o masă, două scăunele, două paturi de lemn. Într-un colţ, zăceau câteva blănuri.

Îşi aranjară lucrurile repede. Minguera luă apoi mâinile Myrnei şi le sărută tandru:

— Mulţumesc! Fără tine, niciodată nu i-aş fi putut face pe aceşti oameni să-mi înţeleagă intenţiile.

— Sper că spuneai adevărul, când le-ai propus să capturezi vânători.

— Da, bineînţeles! Va fi de ajuns să culeg nişte frunze hipnotice, să le usuc şi să le pulverizez. Coborând din helimobil, am zărit foarte multe.

— Să nu te îndepărtezi prea mult de grotă, căci vânătorii pot apărea în orice moment. Cei care stau de pază semnalează sosirea aparatelor zburătoare şi pe urmă se lasă să alunece prin crăpături până la grotă. Trebuie acţionat repede, altfel pot fi reperaţi. Apoi trebuie să aşteptaţi, nu se ştie niciodată dacă vânătorii au plecat sau dacă au rămas la pândă.

— Îi voi descoperi acceptând convorbirile lor prin radio, am aici un mic aparat emisie-recepţie.

— Dar cum îi vei atrage în capcană?

— Foarte simplu: voi îngrămădi pietre încălzite puţin în foc pe care le voi înconjura cu blănuri uzate, îmbibate de mirosul vostru. Copoii-roboţi vor detecta emanaţiile lor şi stăpânii lor vor crede că unii dintre voi s-au refugiat în grotă. Atunci vor veni roboţii şi vânătorii îi vor urma. Voi închide intrarea cu un

bloc de stâncă mişcat de la distanţă cu ajutorul unor corzi, apoi voi împrăştia praful meu toxic.

— Şi epidemia?

— Asta este altă treabă, căci voi fi nevoit să mă întorc în oraş. Din fericire, acolo nu mă cunoaşte nimeni.

— Să nu rişti fără rost!

— Nu te nelinişti! Ei nu sunt obişnuiţi să li se reziste şi astfel îi vom lua prin surprindere.

— Şi cealekii! Se vorbea despre ei în tabără: compatrioţii tăi păreau să se teamă de ei şi să-i urască pentru că aveau o structură socială diferită de a voastră. Eşti sigur că te vor primi cu braţele deschise, pe tine, un Imperial?

— Nicio problemă în această privinţă: ei sunt foarte fericiţi să primească pe transfugi. Mai degrabă traversarea riscă să fie periculoasă, pentru că patrulele supraveghează cu atenţie căile de comunicaţie. Şi apoi, pentru început, va trebui să fur o astronavă.

Cum nimeni nu se ocupă de ei, mâncară concentrate alimentare, apoi Minguera umplu un urcior de pământ cu apă. Se culcară, strânşi unul în altul.

Primitivii le respectară odihna. Când se treziră, făcură dragoste cu o pasiune necunoscută până atunci. Căutau să-şi uite problemele în împlinirile simţurilor.

Merseră să se scalde în torentul limpede care traversa grota, se uscară în pieile de animale, râzând ca nişte copii de travestirea lor.

Krunir veni în întâmpinarea lor.

— Bună ziua! traduse Myrna. Se pare că te obişnuieşti cu viaţa noastră şi sunt fericit, căci sfatul înţelepţilor te autorizează să rămâi printre noi. Trebuie să-ţi atrag atenţia că proiectul tău nu este realizabil. Atunci când vânătorii detectează vreo santinelă de-a noastră, aruncă grenade care-l paralizează. Apoi, coboară să-şi caute prada, cu feţele acoperite cu măşti care-i fac să semene cu nişte porci, dar care-i apără de orice emanaţie nocivă.

— Nu-i nimic! replică imediat Minguera. Va trebui să-mi modific puţin planul: puţul va fi transformat în capcană, aşa încât să poată fi astupat cu blocul de stâncă. Voi îi veţi

declanşa închiderea în timp ce eu voi neutraliza pe cei ce vor fi rămas să păzească aparatul de zbor. Voi demonta paralizorul greu al helimobilului şi mă voi proteja cu plăci metalice care îmi vor masca căldura. Şi, fiind îmbrăcat cu combinezonul de zbor, nu-mi vor putea detecta mirosul.

Krunir reflectă puţin, apoi consimţi:

— Vreau să facem această experienţă, căci de prea mult timp suntem în defensivă şi poporul meu este însetat de răzbunare. Mă faci să-mi asum un risc mare, Străine, căci dacă aceşti demoni dau planul tău peste cap, ei se vor răzbuna pe ai mei. Te voi însoţi la suprafaţă în timp ce oamenii mei vor pregăti puţul.

Minguera putu să-şi dea seama de condiţiile de viaţă ale acestor fiinţe hăituite; străbătură meandrele tunelurilor înguste, blocate din loc în loc de pietre rotunde, pentru a putea ajunge la puţul ce ducea la cuibul pândarului. Acolo, trepte de lemn aşezate la distanţe egale permiteau să te caţeri până la o celulă minusculă tăiată în calcar, comunicând cu exteriorul prin nişte ferestruici înguste.

Pentru a coborî în caz de alarmă, exista un scripete dotat cu o contragreutate.

Pândarul nu observase nimic anormal: Krunir manevră o glisieră care lăsă la vedere o uşă. Aceasta se deschidea pe culmea unui pisc care domina ţinutul. Atunci catadicsi să dea câteva instrucţiuni oaspeţilor lui:

— Din acest moment, prieteni, nu mai avem nicio speranţă de scăpare, dacă apar vânătorii. Dacă, din întâmplare, ne aflăm lângă un puţ, urmaţi-mă fugind cât vă ţin puterile. În caz contrar, va fi inutil să fugim: roboţii ne vor ajunge din urmă. Să lucrăm repede! Minguera, preia comanda şi du-ne direct la ascunzătoarea aparatului tău zburător!

Medicul aprobă din cap şi, cu un pas agil, coborî panta, supraveghind cu atenţie cerul senin.

Din fericire pentru cei trei rebeli, Imperialii se pare că erau ocupaţi în alt sector, căci ajunseră fără nici cel mai mic necaz la grotă. Aici, Minguera şi Krunir eliberară intrarea şi, urmaţi de Myrna, intrară sub bolta întunecoasă. Şeful tribului, cu siguranţă că nu văzuse niciodată un helimobil de aproape,

căci îl, examina, din toate părţile, în timp ce medicul se străduia să desprindă paralizorul. Un moment, el branşă radioul şi însoţitorul lui tresări, auzind voci pe care le ura.

— Nu-ţi fie teamă îi zâmbi medicul. Vorbesc între ei în cer, dar destul de departe de aici. Fii atent la acest ochi, dacă devine roşu, înseamnă că duşmanul se apropie periculos.

Primitivul îl privi pe aliatul lui cu un nou respect, conştient de puterea pe care i-o dădeau aceste aparate magice.

Peste trei sferturi de oră, treaba fusese terminată. Din această ascunzătoare, paralul putea să măture întregul platou: dacă ar ateriza un helimobil în împrejurimi, s-ar afla desigur în bătaia armei. Mai trebuiau dispuse câteva plăci metalice care să formeze un ecran. Fără tragere de inimă, Minguera demontă una din aripile scurte ale aparatului său, ceea ce, în cazul unei fugi rapide, ar transforma zborul într-un act de sinucidere.

Totul era gata. O scurtă privire spre goniometru îi spuse că niciun helimobil nu era prin apropiere.

— Haideţi să culegem câteva frunze! propuse el. Ai să le usuci şi atunci când Imperialii nu vor mai avea aer, vei arunca praful în închisoarea lor. Apoi, eu voi urca acolo sus şi Myrna se va întoarce cu tine.

Aceasta din urmă încercă să protesteze, dar Minguera se arătă inflexibil: dacă paralul lui nu ar atinge ţinta de la prima salvă, adversarii i-ar arunca imediat în aer ascunzătoarea cu el cu tot! De aceea prefera să o ştie pe prietena lui în siguranţă în adâncurile pământului.

Recoltarea fu o adevărată partidă de plăcere, care-i aminti tânărului culesul ierburilor din anii de studiu. Plantele creşteau din abundenţă de-a lungul râului şi peisajul bucolic incita la farniente. Cei doi amanţi şi-ar fi petrecut cu plăcere aici câteva ore.

Krunir era acolo ca să-i aducă la realitate. Când recolta fu suficientă, îi ordonă Myrnei să-i urmeze pentru a ajunge cât mai repede în refugiul băştinaşilor. Aceasta căzu în braţele lui Minguera şi cei doi schimbară un sărut lung în timp ce călăuza lor se neliniştea.

Până la urmă, medicul se desprinse din strânsoare şi

Myrna plângând cu lacrimi fierbinţi, îl urmă pe Krunir care escalada cu uşurinţă muntele.

În curând dispărură şi Minguera se întoarse în vizuina lui. Puse pietrele la loc, formând un scut cât se poate de solid, apoi se aşeză în cabina aparatului, cu privirea fixată pe lampa goniometrului.

Aşteptarea nu fu prea lungă: vânătorii îşi făcuseră apariţia în zonă şi se îndreptară rapid spre râu, ca să-şi încerca norocul.

Imediat, un punct minuscul apare în văzduh: becul roşu. semnalizează grăbit. Minguera se ridică de pe scaun şi se instalează în spatele armei sale, inspectând împrejurimile prin, ferestruica pe care şi-o amenajase.

Aparatul ateriza la circa cincizeci de metri de el. Patru vânători înarmaţi până-n dinţi coborâră, precedaţi de doi copoi-roboţi. Doi bărbaţi rămaseră de gardă lângă aparat, scrutând împrejurimile cu o aparentă nepăsare.

Minguera simţea excitaţia luptei crescând în el. Pentru prima oară în viaţă, avea să lupte împotriva semenilor lui, într-un scop lăudabil, desigur, dar aceasta îl va situa pentru totdeauna în rândul trădătorilor apatrizi. Îşi alungă aceste gânduri: nu era timp pentru filosofie, ci pentru acţiune. Şi această primă lovitură trebuie să fie o reuşită. Trebuie să-şi sincronizeze perfect acţiunea cu aceea a indigenilor. Comisese deja o eroare: un emiţător radio i-ar fi uşurat mult sarcina. Acum va trebui să aştepte ca santinelele să-şi manifeste neliniştea. Asta va însemna că tovarăşii lor sunt în pericol.

Exact în acest moment, va trebui să-i lovească aşa încât să nu-i poată ajuta pe ceilalţi.

Pe munte vânătorii mergeau după copoi fără să se grăbească. Aceştia adulmecau o pistă, desigur pe Krunir, şi grupul se îndrepta direct spre refugiul pândarului.

Minunată eficacitate a instrumentelor bionice!

Curând, ajunseră pe creastă şi roboţii începură să elibereze intrarea cu ghearele lor de oţel.

Vânătorii îi acopereau de la distanţă, cu degetul pe trăgaci.

Când fu săpat un orificiu, suficient de mare pentru a face posibilă intrarea în grotă, un bărbat se apropie, luă o grenadă de la centură şi o aruncă în puţ. Câteva secunde mai târziu se auzi o detonaţie surdă şi vapori uşori se înălţară din gaură.

Cu roboţii în frunte, grupul intră în puţ.

Minguera îşi şterse sudoarea care-i acoperea faţa. Dacă, din nefericire, indigenii nu avuseseră timpul necesar pentru a pregăti capcana, totul era pierdut.

Minguera avu un moment de panică. Va renunţa la nebuneasca lui acţiune? Această slăbiciune fu de scurtă durată. Krunir semăna cu un vulpoi bătrân foarte sigur pe sine. Puteai avea încredere în el: şi el îşi risca viaţa!

Acolo, lângă helimobil, Imperialii discutau în voie între ei: operaţia era o chestiune de rutină.

Cuşca aşezată în spate servea probabil la transportul prizonierilor. Părea goală, dar privind mai cu atenţie, Minguera observă o formă alungită. Se părea, că vânătorii nu veniseră fără nicio pradă. Asta nu schimba cu nimic planul său.

Primul grup dispăruse de câteva clipe, când gărzile se ridicară ascultând un mesaj radio.

Rezemaţi de carlingă, ei formau o ţintă ideală. Acum sau niciodată!

Tânărul medic ochi cu grijă şi apăsă pe trăgaciul armei sale.

Cele două ţinte căzură, paralizate. Mândru de el, Minguera jubila:

— Meseria de luptător se învaţă repede. Rămâne de rezolvat soarta celorlalţi. Mai întâi să-i legăm pe aceştia!

Eliberă o deschizătură, şi, cu paralul în mână, coborî panta în direcţia helimobilului. Odată ajuns lângă carlingă, rebelul deschise cuşca şi-l smulse de acolo pe băştinaşul imobilizat. Iată o persoană care va fi plăcut surprinsă de a se vedea liberă!

Cei doi Imperiali fură instalaţi în locul lui. Minguera se îndreptă către gura de intrare a puţului, pentru a se asigura de buna funcţionare a capcanei şi de faptul că ceilalţi vânători erau închişi sub pământ.

O inspecţie rapidă îi dădu posibilitatea să vadă un disc greu de piatră care bloca intrarea.

În acest moment, o fluierătură îi făcu să se întoarcă: nu departe de el, pe un promontoriu, Krunir îi făcea semne să vină la el.

Medicul se grăbi să răspundă acestei invitaţii, inspectând mereu cu atenţie cerul: nu se vedea niciun helimobil. Ajunse fără greutate la al doilea tunel. Myrna îşi ridică înspre el faţa zâmbitoare şi exclamă:

— Totul s-a desfăşurat după cum era prevăzut. Vânătorii sunt închişi într-o mică grotă cu roboţi cu tot, nu şi-au dat seama de nimic!

— Perfect! aruncă tânărul. Supraveghează-i! Eu voi pune în funcţiune pilotul automat al aparatului lor pentru a-l îndepărta de aici. Spune-i lui Krunir să-şi trimită oamenii să-i ia pe cei doi prizonieri ai mei.

Myrna transmise mesajul, şeful dădu ordinele necesare şi patru băştinaşi îşi făcură apariţia.

Se întoarseră cu toţii la aparat, unde îi luară în primire pe prizonieri şi pe compatriotul lor.

Minguera îşi ascunse helimobilul, punând la loc pietrele în faţa intrării, apoi îi ajunse din urmă pe prietenii lui.

— Şeful este puţin surprins, îi spuse tânăra. Ai spus că vei păstra acest aparat de zbor. De ce i-ai dat drumul să plece singur?

— Din precauţie: poziţia lui le era cunoscută celorlalţi vânători. Ar fi dedus imediat că cei doi compatrioţi ai lor fuseseră atacaţi în această vale şi ar fi trimis o expediţie în ajutorul lor. Făcându-l să decoleze, nu vor bănui nimic. După un timp de la decolare, aparatul se va zdrobi de pământ. Echipa de salvare îl va găsi gol, dar le va fi foarte greu să determine în ce moment au dispărut pasagerii.

După ce ascultă traducerea, Krunir dădu din cap cu un aer convins, aducând un omagiu înţelepciunii aliatului său.

Toţi coborâră în puţ ca să încununeze această operaţiune începută în mod strălucit prin capturarea vânătorilor atât de urâţi şi temuţi.

Intrară într-o sală boltită unde vreo zece indigeni înarmaţi

făceau de gardă. După calculele lui Minguera, provizia de aer a prizonierilor va fi consumată în cinci sau şase ore. Atunci va fi de-ajuns să fie pulverizat praful narcotic, copoii-roboţi, fără stăpânii lor, nu ar fi atacat şi medicul se gândea că i-ar putea folosi pe aceştia în folosul lui. Totuşi, din precauţie îi ceru lui Krunir să nu întreprindă nimic fără să-l anunţe.

Pentru moment, trebui să aştepte. La suprafaţă, orificiile erau închise cu grijă. Toţi se instalară deci în grota principală. Aici, Minguera, foarte emoţionant, fu invitat în mod solemn să ia masa împreună cu rebelii.

Deci, fusese adoptat!

În timpul mesei, băştinaşii, vorbiră mult, gesticulând, comentând cu mândrie actul acesta de mare curaj. Invitatul lor primi cele mai bune bucate şi fiecare îşi făcu o onoare din al servi.

Vai, hrana, în afară de o friptură de vânat, era formată din crustacee prăjite, un adevărat regal pentru gazde! Minguera se forţă să înghită bucăţelele de carne, decorticate cu grijă, pe care i le ofereau vecinii lui.

Totuşi, până la urmă se obişnui cu gustul deosebit al acestui fel de mâncare.

Aerul radios al Myrnei îl ajută să suporte această încercare, în sfârşit, ei doi nu mai erau nişte paria, ci membri complet integraţi în comunitate. Stimulat de o băutură ameţitoare pe bază de coacăze, tânărul avea nişte vise nebune. Într-o zi, va trăi liber la suprafaţă, fără să mai fie nevoit să se ascundă. Imperialii vor fi părăsit planeta. El ar duce o existenţă bucolică, împărţindu-şi timpul între medicină şi dragoste.

Petrecerea se prelungi până târziu. Când se uită la ceas, Minguera îşi dădu seama că răgazul fixat trecuse. Jos, în închisoare, compatrioţii săi nu mai aveau rezerve pentru măştile lor.

Îi făcu semn lui Krunir şi acesta se ridică, punând capăt ospăţului. Femeile începură să strângă masa, în timp ce luptătorii îl urmară pe şeful lor. Aceasta îi dădu medicului un urcior ce conţinea frunze uscate la căldura vetrei.

Minguera îşi puse o eşarfă pe faţă şi le pisă cu atenţie.

Scobi apoi două tulpini ale unei plante asemănătoare bambusului şi le umplu cu substanţa pulverulentă.

Krunir îi arătă o falie care ducea la închisoarea Imperialilor. Tulpinile introduse în această falie fură fixate în peretele stâncos cu lut, apoi, cu ajutorul unor foale, medicul proiectă substanţa în interior.

Trebuiau să aştepte ca drogul să-şi facă efectul. Niciun zgomot nu venea din grotă. La început, prizonierii încercaseră să spargă pereţii, dar stâncile erau mult prea dure. Cât despre blocurile care acopereau intrarea, acestea erau atât de grele, încât nici roboţii nu reuşeau să le clatine, iar flacăra fulgurantelor nu producea decât mici scurgeri de lavă topită.

Ei renunţaseră să mai facă eforturi pentru a-şi economisi aerul care risca să le lipsească.

După vreo zece minute, Krunir ordonă celor mai solizi soldaţi ai săi să pună în mişcare scripetele legat de discul de piatră ce închidea tunelul. Curelele se întinseră şi, centimetru cu centimetru, granitul alunecă scoţând la iveală un coridor întunecos.

Cu tot curajul lor, niciunul nu ţinea să se întâlnească faţă în faţă cu străinii temuţi, care le cuceriseră planeta. Fără aliatul lor, n-ar fi îndrăznit să pătrundă în tunel. Aşa că, atunci când lumina lanternei scoase la iveală roboţii, cu ghearele întinse formând un cerc în jurul trupurilor nemişcate ale vânătorilor, ei dădură înapoi. Minguera nu fu impresionat: el ştia că aceste maşini nu atacau decât la ordinul stăpânilor lor. Nu era vorba de roboţii gardă de corp, o varietate foarte periculoasă, care suprimau orice creatură care le-ar fi ameninţat proprietarul, limitându-se la a-i paraliza.

Mecanismele nu avură nicio reacţie când medicul se apropie să le scoată din funcţiune. Dintr-o dată, băştinaşii îşi recăpătară curajul şi veniră după el. Aliatul lor, aplecat, examina vânătorii care zăceau pe sol. Pulsul le era slab, dar regulat, nu erau morţi, ci doar adormiţi de alcaloizii din plante.

Se ridică şi făcu semn că pot fi luaţi. Indigenii îi prinseră de picioare şi de mâini ducându-i cu ei.

Minguera repuse roboţii în funcţiune şi le ordonă să-l

urmeze. Aceştia rămaseră pe loc.

Intrigat, Minguera studie mai îndeaproape comenzile şi notă că aceşti copoi erau personalizaţi, nu ascultau decât de vocea stăpânului. Un mic tablou de comandă ascuns sub o placă avea toate indicaţiile necesare pentru a se modifica programarea.

După ce-şi înregistra vocea, roboţii se puseră în mişcare la ordinul lui.

Tânărul o ajunse din urmă pe Myrna care aştepta în sala principală.

Părea terorizată de aceşti monştri de metal. El o linişti, cu blândeţe.

— Nu-ţi fie teamă! Aceste mecanisme nu-ţi vor face niciun rău. Dimpotrivă, voi ordona unuia dintre ei să răspundă la vocea ta. Aşa încât nu vei mai avea de ce să te temi, dacă vei fi atacată. Va fi suficient să spui „R 76 apărare" şi incoruptibilul tău servitor te va apăra. Şi, dacă îi ordoni să te însoţească nu te va părăsi o clipă. În sfârşit, dacă doreşti să-l pui în stare de repaus, vei apăsa pe acest buton.

Tânăra părea surprinsă, dar înţelesese perfect totul căci, pentru o clipă, se amuză făcând robotul să evolueze în faţa compatrioţilor ei stupefiaţi.

Minguera puse capăt acestui joc, întrebând-o:

— Ştii ce soartă le rezervă Krunir prizonierilor?

— Am înţeles că vor fi judecaţi.

— Au să-i omoare?

— Nu! Cred că şeful doreşte doar să-i facă sclavi şi să le încredinţeze cele mai grele munci, ca să ştie şi ei câte îndură cei care sunt folosiţi în mină.

Era legea talionului: o răzbunare logică şi moderată, Minguera nu formulă nicio obiecţie. Spiritul lui se ocupa de altă problemă, de mare anvergură: eliberarea planetei. Prima lui operaţie fusese un succes, dar de proporţii foarte limitate. Atâta timp cât Imperialii vor fi pe Zarnoi, ei vor trimite vânători pentru a captura sclavi. Trebuia deci să declanşeze epidemia care ar atrage după ea evacuarea generală.

Îl văzu pe Krunir venind către el cu un aer radios. Când îl ajunse, şeful îi ţinu un mic discurs pe care Myrna îl traduse

astfel:

— Valorosule străin, întreg tribul se alătură mie pentru a-ţi mulţumi! De azi înainte nu mai suntem un vânat fugărit fără încetare. Ştim cum să ne apărăm şi cum să-i împiedicăm pe vânători să facă razii în rândurile noastre. Prizonierii vor cunoaşte vicisitudinile condiţiei de sclav, vor fi hrăniţi proporţional cu munca depusă, dar nu vor suferi niciun fel de maltratare. Totuşi, ca să nu ne scape, vor avea picioarele legate cu lanţuri. Datorită ţie, ştim cum să facem faţă opresorilor noştri şi de acum vom lupta fără încetare până la victorie.

— Nu te lăsa îmbătat de succes: tu şi ai tăi vă veţi schimba deseori, ca şi până acum, ascunzătoarea. Aminteşte-ţi că vânătorii au provizii de aer: să nu ataci niciodată înainte ca acestea să fie epuizate. În sfârşit, va trebui să trimiţi, de fiecare dată aparatul lor zburător cât mai departe, ca să nu poată fi reperat locul în care au dispărut pasagerii.

— Sunt sfaturi înţelepte de care îmi voi aduce aminte, îl asigură Krunir. Divinitatea a creat nenumărate grote în aceste ţinuturi şi labirintul tunelelor nu este cunoscut decât de noi. Dar, spune-mi, ce intenţii ai? Îmi vorbeşti ca şi cum ar urma să ne părăseşti. Te-am ofensat cu ceva?

— Nici vorbă! Trebuie doar să-mi continui misiunea pe care mi-am fixat-o şi să eliberez această planetă de invadatori. Mă voi întoarce în oraşul lor, pentru a fura talismanele care vor declanşa printre ei o epidemie. Dacă reuşesc, veţi putea să ieşiţi la suprafaţă şi să trăiţi ca altădată sub razele calde ale soarelui vostru.

— Nu vom putea să ne plătim niciodată această datorie de recunoştinţă. Pot să te ajut cu ceva în această acţiune?

— Nu, prezenţa băştinaşilor ar da de bănuit poliţiştilor. Te rog doar să ai grijă de Myrna cât lipsesc eu.

Auzind aceste cuvinte, tânăra îşi întrerupse traducerea protestă cu vehemenţă:

— Nici vorbă să te părăsesc! Unde vei merge, eu te voi însoţi. Compatrioţii tăi sunt însoţiţi adeseori de câte o sclavă ca să le ducă bagajele.

— Este prea riscant! E mai bine să aştepţi aici, m-ai

incomoda. Trebuie să intru în centrul medical.

— Acolo sunt infirmiere!

— Văd că ai răspuns la orice. Ei, bine, vei veni cu mine, cu toate că e o nebunie.

Myrna îi traduse şefului, care aprobă cu un surâs larg:

— Femeia aceasta este curajoasă, va putea să te ajute.

— Atunci, pentru că toată lumea este de acord, nu ne mai rămâne decât să plecăm. Myrna, du-te şi caută bagajele noastre, vom lua helimobilul şi vom profita de lumina zilei pentru a zbura până la oraş. Dacă totul se desfăşoară normal, mâine dimineaţă vom fi înapoi.

Şeful îi întinse tinerei un flacon şi ea spuse:

— Este un cadou pentru noi: o substanţă soporifică, fără niciun gust.

— Mulţumeşte-i, ar putea să ne fie de folos!

Un sfert de oră mai târziu, cei doi, ajungeau fără necazuri la grota unde se afla aparatul de zbor.

Minguera îi puse la loc aripa şi paralul, apoi împinse aparatul pe platformă, lăsând intrarea deschisă, pentru ca, în caz de necesitate, să se poată refugia aici cu viteza. În sfârşit, urcă însoţit de tânără şi porni spre oraşul imperial.

CAPITOLUL V

La Novopol, acţiunea medicului ar fi fost de la început sortită eşecului, helimobilul ar fi fost pus pe lista neagră şi interceptat imediat de forţele de poliţie.

La Zarnoi, şansele de reuşită erau considerabil mai mari. Funcţionarii imperiali zăceau într-o dulce trândăveală şi efectivele serviciilor erau reduse. Cât despre poliţie, aceasta era practic inexistentă. Guvernatorul întreţinea o gardă personală care să-l apere împotriva vreunei rebeliuni, puţin probabile de altfel, a indigenilor. Era singura forţă armată cu adevărat eficace de pe planetă.

Aşadar, helimobilul ajunse în oraş fără niciun obstacol. Minguera gară liniştit aparatul în parkingul central, făcu plinul şi plecă însoţit de Myrna care mergea la câţiva paşi în urma lui, aşa cum se cuvenea unei sclave.

Institutul medical se afla la cincizeci de metri. Minguera intră şi se prezentă la recepţie. Funcţionarul ridică nasul din ecranul său video, aruncă o privire obraznică şi se informă căscând:

— Ce doriţi?

— Vin din partea doctorului Roders de la mină. Doreşte câteva doze de vaccin pentru tehnicieni.

— Pe culoar, a doua uşă la stânga...

Minguera mulţumi, în timp ce portarul, după ce studiase, aprobator, ondulaţiile şoldurilor sclavei, se cufundă din nou în contemplare.

Uşa ce-i fusese indicată dădea într-o cameră în care cutiile de medicamente erau rânduite în frigidere. Aici nu era decât un om, care îşi răsfoia registrele cu un aer adormit.

— Doresc câteva doze de vaccin pentru cei de la mină, îndrăzni medicul.

— Da. Aveţi un formular 502 semnat?

— Desigur! făcu Minguera, cotrobăindu-se prin buzunare şi apropiindu-se de funcţionarul ce stătea în faţa biroului.

Dar, în locul documentului, scoate o bâtă scurtă cu care-l loveşte pe interlocutorul său cu un zgomot surd. Omul nu spune nici pâs şi cade lat. Deschizându-i gura, agresorul îi

toarnă câteva picături din fiola pe care i-o dăduse Krunir.

— Vise frumoase şi lasă-ne să ne facem treaba în linişte! Myrna, bagă-l într-un dulap şi aşază-te în locul lui.

— Dar ce voi spune, dacă mi se va cere vreo informaţie?

— Cochetează şi tu ca să câştigi timp. Eu o să mă descurc.

Fără să mai piardă timpul, medicul inspectează stocurile: diferite medicamente de primă urgenţă şi, printre ele, faimoasele vaccinuri.

Colonia număra două sute doisprezece Imperiali. Aici era exact acelaşi număr de sertăraşe, toate fişate. Pe cutii era notat conţinutul, iar pe recipiente erau lipite doar nişte etichete colorate.

Lichidul lăptos nu putea fi înlocuit cu vreo altă substanţă dizolvată. Tânărul căută deci fiolele cu săruri de calciu având un aspect asemănător. Odată rezolvată această problemă, mai trebuiau inversate etichetele: o muncă plictisitoare, care i-ar fi luat cel puţin o oră.

Una după alta, el transfera fiolele cu substanţa dizolvată în cutiile cu vaccin, după ce inversase etichetele.

Astfel, următoarele raţii cu vaccin nu ar fi avut niciun efect: Imperialii, de la cel mai modest funcţionar şi până la guvernator, ar fi fost fără apărare împotriva cumplitei boli.

Desigur că nu toţi vor fi vaccinaţi în acelaşi timp pentru că sosiseră pe Zarnoi eşalonat, în timp de câteva luni.

Epidemia n-ar lovi decât câţiva indivizi. Acest lucru ar nelinişti serviciile medicale, mai ales că validitatea vaccinului nu putea fi pusă în discuţie. Toţi s-ar gândi imediat la o mutaţie virală şi ar cerceta germenele responsabil. În acest timp, colonii ar muri unul după altul. Ar trebui decretată evacuarea şi izolarea planetei până când specialiştii din Novopol să se fi pronunţat asupra cazului. Ceea ce însemna abandonarea minelor din Zarnoi pentru mai mulţi ani, căci erau destule planete sănătoase. Colonii dezgustaţi, nu s-ar întoarce, poate, niciodată.

Minguera îşi lăsa mintea să zboare, în timp ce-şi continua treaba atât de plicticoasă.

Dar un gând îl făcu să tresară. După plecarea lui, funcţionarul îşi va reveni. I se va părea ciudat că un străin a

pătruns în laborator. Oricât de prost ar fi fost şi tot ar fi început inspectarea stocurilor, câteva analize de control. Aceasta ar fi însemnat eşecul operaţiei!

Individul acesta nu trebuia să vorbească!

Curios lucru, rebelul accepta să-şi lase compatrioţii pradă unui virus mortal, dar nu era capabil să omoare cu sânge rece un individ inofensiv.

Preocupat, era gata să scape din mână o fiolă şi înjură sonor, încât Myrna tresări.

În sfârşit, Minguera avu o iluminare subită: evidenţa însăşi! Cum de nu se gândise la asta? Persoana aceasta incomodă trebuia să-şi piardă raţiunea doar pentru o lună sau două: traumatism cranian, faptul n-ar uimi pe nimeni.

Lăsându-şi lucrul, medicul scotoci prin rafturi şi până la urmă descoperi o cutie cu plante locale. Un farmacist oarecare le strânsese acolo. Fiecare specie purta o etichetă cu proprietăţile ei, doza şi modul de întrebuinţare.

Descoperise ceea ce căuta: Stufra, „iarba care provoacă nebunia”, un drog folosit de indigeni pentru a-i pedepsi pe criminali.

Minguera luă cantitatea necesară, dizolvă otrava într-un pahar cu apă şi-şi sili victima să înghită această mixtură.

Myrna se uita la el cu un aer întrebător.

— O simplă precauţie! aruncă el. Pentru a-l împiedica să trăncănească, i-am dat stufra.

Tânăra dădu din cap în semn de aprobare:

— Pot să te ajut?

— Nu! Fă-mă să câştig timp dacă vom fi deranjaţi de vreun inoportun.

Acestea fiind spuse, îşi reîncepu lucrul, consultând cu nelinişte pendula: nu peste mult timp ziua de lucru s-ar fi terminat şi, dacă victima lui nu ieşea, portarul ar fi venit să vadă ce se întâmplă.

Timp de douăzeci de minute, Minguera lucră cu metodă şi rapiditate, apoi scoase un oftat de uşurare: terminat!

Meticulos, îşi impuse să examineze fiecare cutie, pentru a fi sigur de aspectul lor ireproşabil. Roders, în special, cunoştea foarte bine aceste fiole. Trebuia ca totul să-i pară

absolut normal.

Mulţumit în sfârşit, aşeză vaccinurile pe rafturile refrigeratorului, apoi se întoarse spre Myrna:

— Ajută-mă să-l pun pe scaun.

Amândoi ridicară corpul inert şi-l aşezară la locul lui pe scaun. Bărbatul, inconştient, nu reacţiona.

Minguera privi în jur şi nu observă nicio urmă a trecerii lui. Operaţia părea reuşită. Desigur, ideal ar fi fost să distrugă sursa care făcea posibilă producerea vaccinului. Dar căutând perfecţiunea, ar putea să dea de bănuit şi atunci bacteorologii ar fi realizat înlocuirea vaccinurilor, pentru că virusul domnea în stare endemică printre autohtoni.

Cei doi plecară, ducând un mic pachet.

— Cum e? făcu portarul. Aţi stat cam mult!

— Oh, am trăncănit cu vechiul meu prieten pentru a-i schimba gândurile! Mi se pare că nu e deloc în formă. Pe curând!

După care, cei doi complici se eclipsară.

Evident că atunci când îl vor găsi pe nenorocitul acela, portarul va fi chestionat, acesta va menţiona vizita lor, dar cum totul pare intact, acţiunea s-ar putea interpreta ca o banală răfuială şi în niciun caz o manipulare de vaccinuri. Un anchetator mai abil ar descoperi poate că Roders nu făcuse nicio comandă l-ar fi bănuit poate pe medicul dispărut, dar totul s-ar opri aici.

Afară, era aproape noapte. Minguera grăbi pasul ca să ajungă mai repede la helimobil: nu ţinea să mai rămână în oraş şi prefera să fugă cât mai repede posibil.

Pachetul îi furniza un alibi, pentru că el conţinea, antibiotice: putea oricând pretexta că acestea lipseau la mină.

Plimbăreţii hoinăreau fără să dea atenţie medicului. Dimpotrivă, ei se uitau la Myrna cu un interes nedisimulat şi unii chiar aruncau glume picante.

Cei doi urcară în aparatul de zbor fără nicio piedică şi peste puţin timp zburau pe deasupra câmpiilor ce înconjurau oraşul. În depărtare, luminile astroportului se aprinseră: se lăsa înserarea, coborând peste munţii violeţi.

Minguera se simţea foarte mulţumit de el. Misiunea se desfăşurase iară cel mai mic impediment. Judecând după toate acestea, nu era prea greu să devii un rebel: în câteva luni, planeta va fi eliberată şi el va duce o viaţă liniştită în compania frumoasei indigene pe care o iubea.

Se întoarse către ea şi-i zâmbi. Myrna, radioasă, i se prinse de gât, sărutându-l cu pasiune, apoi, slăbind strânsoarea, murmură:

— Iubitule, sunt mândră de tine! Şi toţi ai mei îţi datorează recunoştinţă profundă: rasa mea va trăi de-acum înainte în deplină libertate.

Minguera era gata să protesteze cu modestie, când atenţia îi fu atrasă de semnalizatorul roşu al emiţătorului.

— Hait, un apel urgent! N-avem noroc, doar câteva minute şi eram în afara posibilităţii de a fi interceptaţi!

Vai ! Norocul îi părăsise: un helimobil rapid îi depăşea şi reflectorul lui se aprinse.

— Drace! Poliţia!

O voce imperativă se făcu auzită:

— Ordin de aterizare imediată!

Minguera nu avea de ales: aparatul lui nu putea scăpa de urmăritori şi nu se punea problema să lupte.

O scurtă privire în spate îi arăta un al doilea urmăritor. Cu moartea în suflet, începu manevra de coborâre:

— Sunt dezolat, dragostea mea! spuse cu amărăciune. Era prea frumos: m-am lăsat prins ca un idiot. Pentru mine, n-are nicio importanţă, dar nu pot suporta gândul de a te vedea din nou sclavă. În orice caz ai răbdare: nu vor bănui că aş fi schimbat vaccinurile şi poporul tău va fi liber până la urmă!

— Nu te scuza. Singur împotriva tuturor compatrioţilor tăi, lupta era inegală. Nu ai nimic să-ţi reproşezi. Cât despre mine, fii liniştit, nu voi vorbi şi nu voi fi niciodată a unui alt bărbat.

Aparatul se aşeză pe sol.

Şase gardieni, cu arma în mână, ieşiră din helimobilul care-i urmărise. Puseră mâna pe fugari fără menajamente. Minguera legat, fu aruncat pe podeaua helimobilului poliţiei. Myrna rămase în celălalt aparat supravegheată de doi

Imperiali.

Îşi luară zborul în direcţia oraşului şi, după o scurtă călătorie, se aşezară chiar în curtea palatului.

Prizonierul, pus din nou pe picioare, fu condus imediat în reşedinţa guvernatorului, care părea că-l aştepta. Obezul reprezentant al guvernului imperial era aşezat în faţa unei mese copioase când Minguera fu adus în faţa lui.

— Ah, iată-l pe rebelul nostru! gâlgâi el. Ei bine cariera ta n-a fost prea lungă! Îţi fac onoarea să-ţi iau chiar eu interogatoriul căci nu reuşesc să-ţi înţeleg motivaţiile!

Înghiţi un gât de vin purpuriu, râgâi şi continuă:

— Cum se poate face ca un cetăţean imperial să-i renege pe ai săi pentru a trăi printre aceste lepădături indigene? Prietena ta, sunt de acord, este superbă şi voi şti curând dacă nu decepţionează în pat. Totuşi nu aveai nevoie să trădezi ca să te culci cu ea!

— Este inutil să-ţi explic, nu ai putea înţelege! Să ştii doar că exploatarea neruşinată a popoarelor primitive mă scârbeşte: nu puteam să vă fiu complice.

— Ah! Domnul are idei revoluţionare! Ai citit desigur teoriile dezgustătoare răspândite clandestin de cealeki! Biet idiot! Aveai norocul să aparţii unei rase alese şi tu renunţi la condiţia ta privilegiată de cetăţean imperial pentru nişte nerozi! Ce voiai, de fapt?

— Să-mi consacru arta şi ştiinţa mea îngrijirii indigenilor pe care-i urmăriţi ca pe un vânat.

— Ce apostolat! persifla guvernatorul. Sperai măcar să sustragi de la ei ceva informaţii? Se pare că ei cunosc multe zăcăminte de pietre preţioase, smaralde de toată frumuseţea care-şi schimbă culoarea la cea mai mică variaţie de temperatură.

— Sunt dezolat că te dezamăgesc... Ei sunt subnutriţi, roşi de boală, voiam să-i salvez pentru a evita ca rasa noastră să aibă de ce roşi din cauza unui nou genocid.

— Acesta e, fără îndoială, motivul pentru care ai pătruns în Institutul medical?

— Exact. Aveam mare nevoie de antibiotice pentru a-i îngriji pe aceşti nenorociţi.

— S-au găsit medicamente în aparatul lui? se informă guvernatorul.

— Da, Excelenţa Voastră! O întreagă provizie.

— Se pare că spui adevărul! Totuşi...

Obezul îşi îndreptă degetul grăsuliu înspre pieptul tânărului medic:

— Totuşi nu mă vei face să cred că un cetăţean imperial sănătos la cap să fi putut abandona prerogativele sale fără vreun motiv valabil. Dacă nu te-a atras câştigul, atunci înseamnă că nu e vorba decât de o bolnăvicioasă ideologie revoluţionară. Am consultat dosarul tău: la Universitate erai considerat deja un original cu idei rebele. Ai fost tocmit de cealeki, mărturiseşte!

— Nu am avut nici cel mai mic raport cu ei şi habar n-aveam că ar fi putut exista spioni în sânul Imperiului, ceea ce de altfel regret.

— Nu te nelinişti! Ştii că în cazul tău este vorba de înaltă trădare. Aici nu suntem echipaţi pentru a te interoga ştiinţific. Vei fi deci expediat la Novopol. Acolo, îţi va fi sondat creierul cu cele mai moderne tehnici şi se va şti exact ce a motivat nebunia ta! Deci, puţin îmi pasă că nu-mi spui nimic, luaţi-l! Păziţi fata şi spălaţi-o, vreau să o încerc astă seară!

La acest gând Minguera văzu roşu înaintea ochilor şi sări ca o fiară, cu toate că era legat. Un jet de paral îl culcă la pământ. Doza era atât de puternică, încât îşi pierdu cunoştinţa.

Se trezi într-o carceră situată în subsolul palatului: contactul cu el fusese judecat ca fiind atât de dăunător încât hrana îi era adusă de roboţi. Ea conţinea fără îndoială tranchilizante şi alte droguri, căci dormea ore în şir. Din când în când se trezea tresărind, mormăind cuvine de neînţeles, dar nu mai ştia dacă dormea sau era treaz.

Astfel pierdu orice noţiune a timpului, ignorând ceea ce se întâmplase cu Myrna şi cu prietenii lui, rebelii din munţi.

În sfârşit, această viaţă larvară încetă.

Prizonierul se gândea că-l uitaseră şi va sfârşi prin a muri de foame în această încăpere cu ziduri goale de un alb strălucitor care-ţi obosea ochii, dar i se părea normal şi nu

resimţea nicio nelinişte. Mintea lui amorţită încetase să mai gândească.

Când doi astronauţi şi patru roboţi veniră să-l caute ca să-l îmbarce într-un astrocargou care pleca spre Novopol, Minguera nu avu nicio reacţie şi se lăsă dus fără să protesteze. Zări, fără să le vadă cu adevărat, mai întâi clădirile astroportului, apoi silueta subţire a navei.

Traversară coridoarele sub privirile curioase ale astronauţilor şi se lăsă docil închis în noua sa închisoare, o cameră puţin mai mică decât precedenta, dar la fel de impersonală.

Ajuns aici, se aruncă pe pat şi adormi imediat, epuizat în urma efortului făcut.

Minguera nu-şi dădu seama că decolaseră, nici că îl vizitase comandantul Lavour care se uitase la el cu o mare curiozitate când nava „Comet” era în spaţiu. Astronautului i se spusese că era vorba de un prizonier feroce şi periculos, un rebel de temut pe care trebuia să-l transporte cu foarte mari precauţii. Fu deci, uimit la vederea acestui bărbat palid, inert, cu o faţă de intelectual care nu corespundea deloc cu ideea pe care şi-o făcuse despre un luptător de gherilă.

Prizonierul i se păru atât de slăbit încât dădu ordin să i se administreze fortifiante, pentru a ajunge cu el viu la Novopol. Avea în vedere să-i facă de asemenea câteva şedinţe de raze ultraviolete: nenorocitul, obişnuit să trăiască în aer curat, se va ofili mai mult ca sigur în această carceră.

Aşadar, medicul îşi recapătă peste puţin timp vigoarea. La drept vorbind, nu acest tratament benefic îi făcuse bine, ci faptul că-i fuseseră suprimate drogurile neuroleptice.

Îi reveni pofta de viaţă şi căută să înţeleagă ceea ce i se întâmplase. Lavour îl găsea chiar simpatic, şi îl puse la curent, dându-i câteva cărţi şi casete ca să-l distreze. Vorbiră mai ales despre problemele tehnice ale zborului şi Minguera gândi că ar putea profita de toate acestea.

Acum se hrănea cu o speranţă nebună: să scape din astronavă înainte de sfârşitul călătoriei. Dacă ajungea la Novopol, ar fi fost pentru totdeauna o epavă umană. Sondajele psihice i-ar distruge neuronii cerebrali şi, atunci

când judecătorii ar fi obţinut de la el toate informaţiile pe care le doreau, prizonierul ar fi beneficiat de o recondiţionare cerebrală care ar fi făcut din el un semi-idiot.

Plimbările prin „Comet” îl făcuseră să înţeleagă configuraţia cargoului. În faţă, postul de pilotaj, în spate cămara cu provizii, în centru organele vitale: centrala energetică şi sistemul electronic. Cabina lui era situată probabil în mijlocul corpului navei, exact lângă compartimentul rezervat nacelelor de salvare. Dacă ar reuşi să scape din închisoare, ar încerca să fugă şi să dispară înainte de a se da alarma.

Medicul trăncănea mult cu astronautul însărcinat să-i aducă hrana, pentru a afla itinerariul pe care-l urmau. Află astfel câteva detalii pasionante. „Comet”, contrar astronavelor care transportau pasageri, nu o tăia pe drumul cel mai scurt prin braţul galactic. Mergea de-a lungul graniţelor, oprindu-se în coloniile mai puţin frecventate, unde Lavour îşi putea vinde marfa la un preţ extraordinar. Cargoul părăsise Zarnoi de şapte zile şi escala următoare va fi la Liuwor, peste trei zile.

Minguera avea deci destul timp să se gândească la detaliile evadării sale, aşa încât să rişte cât mai puţin.

La bord, nu erau decât patru ofiţeri, comandantul Lavour, secundul lui, inginerul de telecomunicaţii şi acela de la propulsoare. Şase astronauţi specializaţi supravegheau roboţii în timpul traversării, o adevărată sinecură.

În ansamblu, toţi se plictiseau şi cu tot pericolul pe care îl reprezenta prizonierul, ei îi vorbeau cu plăcere. Zbirii Serviciului Imperial de Securitate ar fi fost furioşi dacă ar fi aflat, dar Lavour era singurul stăpân la bordul navei sale. Toţi erau curioşi să afle motivele revoltei medicului, detalii referitoare la viaţa dusă printre indigeni şi Minguera le satisfăcu cu plăcere această curiozitate.

Le descrise trista existenţă a sclavilor de pe Zarnoi, desfrâul ofiţerilor imperiali avizi de câştig dorind să facă avere în cât mai scurt timp pentru a se întoarce pe o planetă civilizată. Povesti despre viaţa sălbatică a acelora care luptau pentru a-şi păstra libertatea, ascunşi în grote, vânaţi fără

încetare de traficanţii de sclavi. Fără să-l aprobe, aceşti astronauţi duri găseau că revolta prizonierului lor avea o oarecare strălucire... Totuşi, nu puteau crede că, fără niciun sprijin, compatriotul lor să se fi lansat într-o astfel de tentativă.

Medicul nu încerca să-i lămurească: toţi se gândeau că era un agent cealek, format pentru război revoluţionar. El le ocolea întrebările, lăsându-i în incertitudine.

În timpul acestor conversaţii, care aveau loc, în general, în cabina lui, află că astronava va trece de mai multe ori în apropierea frontierelor duşmanilor Imperiului. Reuşi chiar să afle momentele în care „Comet" urmându-şi traseul, va zbura pe lângă teritoriile cealekilor, ca şi distanţa dintre astronavă şi posturile de frontieră. Acestea erau foarte răzleţe. Câteva planete fortificate primeau rapoartele sateliţilor de supraveghere şi, având o hartă bună, ar fi fost uşor să se fofileze pentru a trece frontiera.

Într-o seară, Minguera fu invitat la masă în cabina comandantului. Toţi băură din abundenţă şi, la sfârşitul mesei, ofiţerii erau destul de ameţiţi. Prizonierul profită de aceasta pentru a pune discret mâna pe două documente, de o importanţă capitală: un plan detaliat al navei ca şi o hartă a ţinuturilor de la periferia Imperiului pe care erau înscrise toate indicaţiile privitoare la balizele de orientare şi aparatele de supraveghere.

Întors la închisoarea lui, putu să examineze în voie aceste documente. Începu cu planul navei.

Dar, din păcate lectura îi provocă o mare decepţie. Uşile blindate ale navetelor de salvare nu se deschideau decât atunci când computerul central deducea că nava este în primejdie, deci nu se putea să pună mâna pe un aparat din acesta şi să fugă. Comandantul, e drept, avea o cheie magnetică pentru control dar Minguera habar n-avea unde putea fi. Presupunea că este ascunsă în casa de fier care nu se deschidea decât cu examinarea amprentelor digitale ale lui Lavour sau ale secundului său. Nu putea încerca nimic fără să dea alarma.

Toate proiectele lui se prăbuşeau! Atunci avu loc prima

escală.

Pentru mai multă siguranţă, Lavour îl consemnă pe captivul său în cameră şi acesta nu văzu nici planetă, nici vreun locuitor.

Timp de două zile, niciun membru al echipajului nu-l vizită: numai un robot îi aducea de mâncare.

O clipă, medicul se gândi să-l atace şi să pună mâna pe navă. Dar mecanismele acestea drăceşti erau mult prea puternice.

Trebui să-şi trăiască chinul cu răbdare.

În sfârşit, nava decolă, dar nimeni nu-l vizită pe prizonier: toţi aveau, se pare, dureri de cap din cauza băuturii.

Seara, Lavour se făcu simţit. Secundul veni să-l invite pe Minguera să ia masa cu echipajul.

— Ei, bătrâne, nu te-ai plictisit cam mult? se interesă el jovial.

— Pe cinstea mea, nu! Am dormit şi am citit: Au mers bine vânzările?

— Formidabil! De o lună de zile niciun cargou nu a trecut pe aici din cauza unor incidente de frontieră. Deci ei au cumpărat tot ce-am avut la un preţ de trei ori mai mare.

— Sunt fericit pentru voi.

— Un singur necaz: radiofonistul a primit o lovitură urâtă ieri seara într-un bar. Nu voiam să avem necazuri cu autorităţile şi l-am adus aici. Cum eşti doctor, ai putea să te uiţi puţin?

— Cu plăcere!

— Atunci, urmează-mă...

Porniră amândoi de-a lungul unui coridor: astronautul zăcea pe patul său, semi-conştient.

Minguera îl examină. Avea o tăietură urâtă la faţă. Ce-l nelinişti cel mai mult pe doctor fu o plagă mare la cap.

Lavour acoperise rana cu antiseptic şi cicatrizant: nu se punea problema unei infecţii, dar trebuiau cusute marginile pielii. Blocul medical de la bord nu conţinea decât medicamente. În cazurile grave, bolnavul era pus în stare de hibernare până la următoarea escală, ceea ce comandantul voia să evite cu orice preţ.

Minguera găsi pansamente adezive în trusele de salvare prevăzute pentru cazurile de aterizare forţată şi se servi de acestea pentru a îngriji plaga. Ar fi fost indicat să-i facă o radiografie pentru a şti sigur că nu era fracturat craniul. Dar cum la bord nu erau aparatele necesare, fu nevoit să se mulţumească cu un examen extern.

— Deci nu e prea grav? se interesă Lavour.

— Nu! Cred că povestea asta nu va avea urmări neplăcute. Mâine, vom şti sigur cum stăm. I-am dat antibiotice, şi voi pune medicul-robot să-i administreze un soporific.

Amândoi reveniră în sala în care era pregătită o masă copioasă. Pentru a mai schimba meniul obişnuit, astronauţii cumpăraseră alimente proaspete şi roboţii-bucătari se ocupaseră de ele. O băutură delicioasă din fructe fermentate cu gust de cireşe agrementa festinul şi, la desert, Lavour se puse pe confidenţe:

— Bătrâne, aveai dreptate când ne vorbeai de ticăloşii care scot untul din autohtoni. Sunt ofiţer imperial şi, totuşi am ajuns să roşesc pentru compatrioţii mei. Aici, ei au adus în stare de sclavie o rasă de oameni-păsări. Pentru a fi siguri că nu pot evada, le sunt tăiate aripile. Roboţii sunt puţini, ca şi pe Zarnoi: indigenii îndeplinesc muncile cele mai grele şi mor după cel mult doi ani. Mii de comete, inspectorii imperiali ar trebui să semnalizeze aceste cazuri!

— Oh! Ei îşi fac datoria, notă medicul. Numai că, atunci când au stabilit dosarul, îl prezintă guvernatorului care îi miruieşte, mai mult sau mai puţin, după caz.

— Dezgustător! mormăi secundul. Am văzut o fetiţă într-un bar, nu avea mai mult de cincisprezece ani şi făcuseră deja din ea o curvă! Din cauza asta a fost lovit Mingo. A vrut s-o scoată pe fată din labele a patru indivizi care o pipăiau. Până să ajungem noi, era deja în nesimţire...

— Ştiu! suspină Minguera, gândindu-se la Myrna. Şi eu am încercat să eliberez o sclavă indigenă. Şi iată unde am ajuns...

Tăcură cu toţii.

— A propos, reluă medicul, nu aţi auzit înainte de a pleca de pe Zarnoi, vorbindu-se despre o fată pe care o chema

Myrna?

— Nu! Îmi pare rău!

— Nu face nimic: probabil că guvernatorul şi-a păstrat-o pentru uzul lui personal, constată cu amărăciune prizonierul.

— Şi totuşi, ar trebui făcut ceva pentru ca toate acestea să ia sfârşit! exclamă secundul.

— Ce? replică Lavour, descurajat. Dacă fac un raport la sosire, nu voi mai auzi niciodată vorbindu-se despre el. Dacă aş merge la un tip de la Ministerul Coloniilor, mi-ar spune să nu mă amestec în treburi care nu mă privesc. Dacă insist, mă vor zbura din postul de comandant!

— Peste câteva zile, vom ajunge aproape de frontieră, notă Minguera. Cargoul vostru poate să treacă în teritoriul cealek.

— Fără răzvrătiri la bord! i-o tăie Lavour cu un ton sec. Eu nu aprob comportamentul colonilor, dar nu vreau să devin un pirat! Deci, tinere, nu mai vorbi despre acest subiect, dacă vrei să mai ieşi din cabina ta!

— Cred că ar fi preferabil, mârâi Minguera. Dacă vreţi să mă duceţi acolo...

Spunând acestea, se ridică şi plecă.

Secundul îl urmă. Înainte de a încuia uşa, îi spuse:

— Ai grijă, prietene. Bătrânul este suspicios, deci evită să mai abordezi acest subiect! Cel mai bun prieten al lui a dezertat, şi nu i-a iertat-o...

Rămas singur, medicul fu cuprins de gânduri negre. La ce bun să lupte? Tot nu-şi va mai recăpăta libertatea...

Privirea îi rătăcea acum pe suprafaţa netedă a pereţilor şi deodată i se fixă pe un grilaj din plafon. Încruntă din sprâncene şi căută planul navei „Comet” ascuns într-o pungă de plastic sub chiuvetă. Timp de câteva minute, rămase adâncit în lectură, apoi un zâmbet îi apăru pe buze.

Un nou plan de evadare era pe cale de a fi elaborat în mintea lui: pentru că era imposibil să fure o nacelă, de ce n-ar folosi chiar astronava?

Peste câteva ore, nava urma să treacă pe lângă frontieră. După cele spuse de Lavour, în acel moment, nava ar trebui să vireze un sfert tribord pentru a intra pe teritoriul cealek şi a

se îndrepta spre o planetă de graniţă. Dacă, în acel moment „Comet” ar fi în pană, şi ar continua să înainteze în direcţia fixată, ar intra pe teritoriul duşmanilor Imperiului. Atunci, nava ar fi capturată, iar prizonierul lui Lavour eliberat.

Se juca totul pe o carte: va putea să taie grila circuitului de aerisire?

Agitat, medicul se caţără pe scaun şi încercă să elimine acest obstacol. Fără succes însă. Îl examină îndeaproape şi constată că era ţinut de un simplu zăvor, situat în interior. Dacă ar avea măcar un cleşte, i-ar fi uşor să-l tragă...

Bineînţeles, nu avea nici cea mai neînsemnată sculă, dar scotocind prin cameră observă că patul lui stătea pe o somieră din fire de oţel.

Minguera se întinse pe jos, apucă un fir şi începu să-l tot îndoaie ca să-l rupă.

Câteva minute mai târziu, era în posesia instrumentului dorit: o tijă fină de vreo treizeci de centimetri. O îndoi, după ce o încălzi bine la flacăra brichetei, şi urcă din nou pe scaun. Câteva tatonări şi zăvorul cedă.

Medicul ridică atunci placa şi o aşeză în interiorul conductei. Apoi, coborî, confecţionă un manechin din hainele sale, pe care îl aşeză în pat, sub cuvertură, apoi făcu lumina mică. Astfel, dacă vreun indiscret ar arunca o privire în cabină, ar crede că ocupantul ei doarme.

Acum, urma să fie jucată partida decisivă!

Minguera urcă din nou pe scaun, se agăţă de marginea orificiului şi se ridică în mâini.

Odată ajuns în tunel, puse grila la loc şi se târî înspre sala propulsoarelor. Trecu pe lângă multe alte orificii de ventilaţie, având mare grijă să nu facă zgomot şi aruncând o privire dedesubt înainte de a străbate încrucişările culoarelor.

Norocul fu de partea lui: toţi membrii echipajului, în afară de supraveghetorul postului central, intraseră în cabine.

Minguera ajunse la trapa care dădea în sala propulsoarelor. Un simplu zăvor o ţinea închisă: „Comet” nu fusese prevăzută ca închisoare.

Captivul se lăsă să cadă cu supleţe pe podea. În faţa lui, pe un ecran de control era trasată linia de zbor a navei cu

balizele de frontieră.

Într-un sfert de oră, cel mult, astronava şi-ar schimba ruta: trebuia acţionat repede.

Minguera privi în jur şi descoperi imediat disjunctorul central. Încercă să-i smulgă învelişul protector, dar îşi rupse în zadar unghiile. Fără grabă, cu un sânge rece care-l uimea şi pe el, cotrobăi prin sertare şi descoperi o şurubelniţă automatică.

În zece secunde, îndepărtase învelişul protector. Dedesubt, în cutie, se aflau cablurile groase care alimentau cu electricitate întreaga navă. Minguera se întoarse la sertar, luă un cleşte solid, apoi aruncă o privire pe ecran: ruta navei „Cometa” părea că începe să devieze...

Medicul smulse o torţă electrică de salvare şi o aruncă în interiorul cutiei.

Se produse o enormă scânteie albăstrie, se auzi o trosnitură sinistră şi toate luminile, toate dispozitivele automate ale navei încetară să mai funcţioneze...

CAPITOLUL VI

La lumina torţei, Minguera se ridică în conductă şi puse grila la loc.

Auzi trântindu-se o uşă şi pe Lavour scoţând o înjurătură sonoră, constatând mărimea dezastrului. Şi ceilalţi astronauţi îşi făcură apariţia şi încercară să repare avaria.

Medicul nu pierdu timpul şi se întoarse târâş în cabina lui. Odată ajuns, trase zăvorul de închidere a grilei, ascunse tija de oţel în somieră şi se întinse fericit în pat.

Dacă totul mergea după planul prevăzut, în curând va fi liber!

Un pas rapid îi atrase atenţia. Uşa se deschise şi un astronaut proiectă asupra lui fasciculul luminos al torţei sale, părând foarte surprins de a-l găsi în pat.

Plecă fără un cuvânt. Pe cât se pare, Lavour dorea să ştie cine fusese autorul sabotajului. Va trece un timp până să înţeleagă ce se întâmplase.

Un sfert de oră mai târziu, un bec se aprinse în tavan: un circuit de salvare fusese branşat: el va asigura supravieţuirea echipajului, dar nu va putea fi folosit pentru repunerea în funcţiune a propulsoarelor.

Minguera foarte calm, aştepta: „Comet” se afla probabil de jumătate de oră în teritoriul cealek, şi dacă patrulele erau la înălţimea reputaţiei lor, nu va mai dura mult şi-şi vor face apariţia.

Un zgomot de cizme se făcu auzit pe coridoare: astronauţii veneau şi plecau.

Deodată, uşa se deschise de perete şi, pentru prima oară în viaţa lui, rebelul se găsi în faţa unuia din duşmanii declaraţi ai Imperiului. Bărbatul era robust, de talie destul de mică. Strâns în combinezonul său, semăna cu orice astronaut. Tenul palid şi emblema stacojie în formă de Galaxie spiralată pe care o avea pe cască îi indica naţionalitatea. I se adresă lui Minguera în dialect imperial cu un accent teutonic:

— Sunteţi cu adevărat doctorul Minguera, prizonierul transferat de pe Zarnoi la Novopol?

— Exact.

— Vă rog să mă urmaţi.

Amândoi se duseră la postul central unde echipajul de pe „Comet”, dezarmat, se afla într-un colţ al încăperii, supravegheat de doi astronauţi.

Unul dintre cealeki, având pe umăr trei trese aurii, îl privi pe captiv şi-i întinse mâna zâmbind:

— Încântat să vă cunosc, doctore! Dacă relatarea comandantului Lavour este exactă, aţi dat dovadă de un curaj excepţional alăturându-vă insurgenţilor de pe Zarnoi. O iniţiativă care ar fi putut să vă coste scump, dacă nava aceasta ar fi ajuns la destinaţie. Sunteţi norocos, se pare, pentru că acest cargou a intrat fără să vrea pe teritoriul neutru.

— Norocul nu serveşte la nimic, dacă nu ştii să-l provoci şi să profiţi de el, menţiona medicul cu un ton sarcastic. Am putut sabota nava într-un moment prielnic, asta-i tot!

— Ticălosule! Bănuiam eu... mârâi Lavour. Te tratam aproape ca pe un prieten şi iată recunoştinţa ta...

— Scuză-mă! Era în joc pielea mea şi, în ce te priveşte, nu vei avea prea multe necazuri, Autorităţile imperiale vor cere cargoul şi prietenii noştri cealeki îl vor restitui cu tot cu echipaj.

— Doar pe cei care nu vor dori să profite de dreptul de azil, interveni ofiţerul.

— Grozavă perspectivă! tună Lavour. După ce mi-am rătăcit nava, va trebui să trec prin faţa unei comisii de anchetă, nici vorbă să mai pot fi comandant! Ar trebui să fiu fericit dacă nu mi-as petrece restul zilelor într-o temniţă spaţială.

— Nu vreau să vă influenţez, zâmbi cealekul, dumneavoastră trebuie să hotărâţi. Acum, prieteni, vă voi cere să îmbrăcaţi câte un combinezon spaţial şi să vă îmbarcaţi în naveta care vă va duce pe crucişătorul nostru.

Minguera îl urmă pe astronaut. După el, echipajul de pe „Comet”, încadrat de roboţi, se duse în ecluza navei unde toţi se îmbrăcară în ţinute potrivite. Se regăsiră în naveta care se desprinse de trupul cargoului şi merse să se instaleze în interiorul navei de război.

Medicul nu vizitase niciodată vreo unitate a flotei imperiale, cu atât mai puţin o astronavă cealekă, de aceea privea în jurul lui cu un mare interes. Dar, vai, nu era mare lucru de văzut. Nişte coridoare de culoare gri, cu uşi, etanşe plasate la intervale regulate. Niciun astronaut, doar camerele de luat vederi aşezate una după alta pentru a oferi o vedere de ansamblu postului central.

Crucişătorul părea destul de mare, solid construit şi perfect întreţinut, dar foarte sobru, nici cel mai mic detaliu superfluu, nimic altceva decât strictul necesar.

Medicul fu onorat cu o cabină separată, în timp ce membrii echipajului de pe „Comet” fuseseră închişi în celule.

Nu era nicio diferenţă între acest nou local şi acela de pe cargou: mobilierul strict necesar, un aparat video, un minuscul cabinet de toaletă, nimic mai mult. Totuşi cealekii, ştiind că-i lipseşte strictul necesar, îi puseseră în dulap câteva haine de schimb şi obiecte de toaletă.

Minguera abia avut timp să treacă în revistă noua sa locuinţă. Se auzi o comandă aspră, ofiţerul care-l escortase luă poziţia de drepţi şi comandantul navei, escortat de patru roboţi, îşi făcu intrarea.

Astronautul era înalt, foarte zvelt în tunica lui de culoare gri-bleu, care-i accentua paloarea feţei. Ochii, adânciţi în orbite, păreau imenşi, cam ca aceia ai unei păsări de noapte. Fizionomia lui inteligentă avea o expresie austeră, chiar neprietenească, atunci când îşi examina oaspetele.

Îi făcu semn subordonatului său să părăsească încăperea, în timp ce roboţii se aşezau în cele patru colţuri ale camerei. Cealekii nu lăsau nimic la voia întâmplării.

Rămas singur cu Minguera, un zâmbet uşor lumină faţa comandantului în timp ce-i întindea mâna, prezentându-se:

— Comandant Czewsko, încântat de a te avea la bord, declară el într-un limbaj imperial fără cusur, cu un uşor accent.

— Doctor Minguera! Încântat să te cunosc, comandante! Cu atât mai mult cu cât mi-ai salvat viaţa: aş fi avut un loc rezervat într-o ocnă imperială, dacă n-ai fi interceptat nava „Comet”.

— Am auzit vag vorbindu-se despre tine: se pare că eşti un rebel periculos, ai încercat să-i ridici pe cei de pe Zarnoi împotriva ocupanţilor. Cel puţin aşa pretinde cideo-ul. Aş dori să ştiu mai multe referitoare la această acţiune. Ia loc!

— Cu plăcere!

Medicul se lansă în povestirea aventurilor sale fără a omite vreun detaliu, trecând totuşi mai repede peste relaţiile cu Myrna şi încheie:

— Iată odiseea mea: cred că am făcut câteva greşeli, dar dacă guvernul tău mi-ar da voie, sunt gata să-mi reiau lupta.

— De necrezut! exclamă ofiţerul. Dragul meu, ai dat dovadă de un curaj excepţional, dar şi de o totală lipsă de bun simţ. Aveai cam tot atâtea şanse să reuşeşti în acţiunea ta, ca şi în a distruge acest crucişător cu un parel. N-ai făcut niciodată vreun instructaj pentru lupta de gherilă?

— Nici vorbă! Este prima oară când am plăcerea să stau de vorbă cu un cealak autentic. Guvernatorul părea convins că fusesem contactat de agenţii voştri. Eroare totală.

— E inutil să mi-o spui! aruncă zâmbind astronautul. Ei bine, dragul meu, dacă nu eşti prea obosit, îţi voi da prima lecţie! Eu am urmat cursurile de formare specială pentru gherilă, căci serviciul meu de supraveghere a frontierelor mă pune uneori în situaţia de a-mi sprijini compatrioţii.

Puţin vexat, dar foarte interesat, Minguera consimţi:

— Sunt conştient de carenţele mele în acest domeniu, comandante, de aceea te voi asculta cu cea mai mare atenţie.

— Mai întâi, voi schiţa în câteva cuvinte evoluţia Uniunii noastre. Alungaţi de Imperiali prin cele mai sărace zone ale Galaxiei, poporul meu, ca să supravieţuiască, a trebuit să economisească cu zgârcenie energia. Ştii că stelele noastre se scaldă în nişte nebulozităţi, şi planetele noastre sunt aproape toate bântuite de o climă glacială. Sferele lui Dyson, înconjurând aştrii care le luminează, au făcut posibilă demararea şi apoi dezvoltarea industriei. Problema alimentaţiei a putut fi rezolvată prin exploatarea sistematică a oceanelor, datorită formelor submarine şi prin cultivarea intensă a unor plante mai favorizate. Culturile de ţesuturi,

sinteza proteinelor au îndepărtat definitiv riscul foametei.

— Este adevărat că la voi, centrele de producţie agricolă sunt grupate pe planete specializate?

— În mare, afirmaţia corespunde realităţii. Planetele care beneficiază de o căldură suficientă sunt prea puţin numeroase şi nu putem risca să le poluăm sau să le modificăm ecologia instalând acolo uzine. Unele planete sunt deci consacrate producţiei industriale, altele agriculturii, Nu suntem bogaţi, însă datorită bunei rânduieli a activităţilor, progresăm fără încetare.

— Imperialii nu au astfel de probleme. Până acum s-au scăldat în opulenţă datorită exploatării popoarelor lipsite de apărare!

— Nu te nelinişti, aceste jafuri nu vor mai dura mult timp. Asta ne aduce iar la gherilă. Într-o ţară subdezvoltată, lupta trebuie să se ducă în afara oraşelor. Unul dintre teoreticienii noştri a elaborat legea dezvoltării inegale şi combinate, în majoritatea cazurilor, planetele colonizate au o asincronie netă de maturaţie între agricultură şi industrie. Altele, ca Zarnoi, sunt pur miniere, altele trăiesc din agricultură. Feudalitatea imperială nu se ocupă de aceste probleme. Ea refuză independenţa, permite implantarea unor enorme domenii pe planete agricole. Autoritatea emană de la Novopol şi nimeni nu-şi bate capul să-i educe pe indigeni, când este atât de uşor să-i exploatezi. Aceasta înseamnă că Imperiul este copt pentru implantarea unor centrale revoluţionare care vor pune capăt atotputerniciei lui.

— Încep să-mi dau seama cât sunt de ignorant în acest domeniu. Eu, care îmi imaginam că voi putea să-i eliberez pe cei de pe Zarnoi!

— După cum vei afla mai târziu, fiecare planetă trebuie studiată ca un caz particular şi implantaţia colectivităţii agricole joacă un rol foarte important. Dacă prietenii tăi ar fi ocupat o regiune vastă, care să împartă în pătrate întregul teritoriu, şansele tale de reuşită ar fi fost mai mari.

— Dar aceste colonii nu vor deveni câmpuri de bătaie pe care se vor înfrunta ani în şir cele două forţe opuse?

— O astfel de acţiune nu trebuie, desigur, să fie

declanşată cu uşurinţă. Dacă se revoltă doar oraşele, imperialii le vor distruge repede: câteva astronave ca aceasta ar fi de ajuns. Dimpotrivă, dacă mişcarea se întinde pe toate continentele, vor ezita să săvârşească un genocid total, care ar face planeta imposibil de exploatat pentru mai mulţi ani. Acest lucru se va verifica, cu atât mai mult cu cât vor fi mai multe popoare colonizate care să se revolte împotriva agresorilor lor, aşa încât forţele militare imperiale să nu poată distruge centrele rebeliunii unele după altele.

— Din nou recunosc incompetenţa mea: oroarea pe care am simţit-o văzând comportamentul acelora care până ieri erau compatrioţii mei, m-a făcut să acţionez în mod impulsiv. Orice acţiune trebuie studiată în prealabil, pentru a avea succes şi cei care o conduc trebuie să fie competenţi. Asta mă face, să-ţi pun o întrebare: care va fi soarta mea în ţara ta, pot spera să primesc o formaţie care să-mi permită să reiau lupta?

— Va trebui să începi de la zero. Centrele noastre specializate te vor familiariza cu practica luptei de gherilă. Vei avea nevoie de câteva luni, pe urmă, dacă se va considera că eşti capabil, vei fi trimis în misiune în Imperiu. Nu-ţi pot spune dinainte ce vei avea de făcut. Totuşi, chiar dacă pentru început va fi vorba de o muncă ingrată şi de rutină, vei şti că acţionezi pentru cauza comună în măsura posibilităţilor tale. Din contră, dacă se va considera că ai dobândit cunoştinţe suficiente, poţi spera să obţii comanda unui centru insurecţional pe o planetă, dar nu conta prea mult pe asta.

— Mă gândesc că şefii tăi mă vor supune înainte de toate unor teste pentru a fi siguri de loialitatea mea.

— Se înţelege de la sine! Te pot asigura totuşi că un spion imperial nu are nicio şansă să se infiltreze în rândurile noastre.

— Dacă am înţeles bine, cealekii pun la cale o acţiune sistematică pentru a elibera popoarele oprimate.

— Nu cunosc secretele deciziilor ministeriale. Părerea mea este strict personală. De secole, Imperiul, ca o caracatiţă, îşi întinde tentaculele în Galaxie. Acum, cu toată rapiditatea astronavelor, cu toţi sateliţii-relee, un ordin care porneşte de

la Novopol are nevoie de mai bine de un an pentru a ajunge la frontiere. Şi alt exemplu, o flotă nu poate interveni într-un punct dat decât după câteva luni. Fiecare guvernator din coloniile îndepărtate are deci o mare autonomie şi are tendinţa de a exploata la maximum feuda sa, pentru a se îmbogăţi cât mai repede. Chiar dacă este acuzat de spoliere, nu riscă vizita vreunui chestor imperial, dacă domeniul lui se găseşte în regiunile de frontieră. Cred deci că a sosit momentul să aţâţăm la frontiere mai multe revolte simultane, bine organizate şi care să se sprijine pe autohtoni.

— Totul se bazează pe problema comunicaţiilor! Este bine ştiut, dar nu riscaţi să cădeţi în aceeaşi capcană? Traversarea Uniunii voastre este mult mai delicată decât aceea a Imperiului, din cauza nenumăratelor nebuloase...

— Ţi-am spus deja, eu nu sunt vreun ministru; mai târziu, vei afla fără îndoială ceea ce vrei să ştii, dacă vei fi considerat demn.

— Şi echipajul de pe „Comet”? Ce se va întâmpla cu el?

— Procedura obişnuită este simplă: şi ei vor fi supuşi unui stagiu, pentru a putea judeca în deplină cunoştinţă de cauză meritele societăţii noastre, comparativ cu acelea ale Imperiului. Autorităţile imperiale vor cere cargoul. Dată fiind încetineala cu care lucrează administraţia şi distanţa dintre frontiere şi Novopol, nu se va întâmpla nimic înainte de câteva luni. Atunci astronauţii se vor putea întoarce la Novopol, dacă asta va fi dorinţa lor.

— Şi dacă vreunul dintre ei cere să se întoarcă imediat?

Ofiţerul avu o uşoară ezitare:

— Chestiunea aceasta nu este de resortul meu... Acum, scuză-mă: treburile mă cheamă. Toate documentele privind discuţia noastră sunt la dispoziţia ta pe lectorul video. Masa se serveşte la orele opt, douăsprezece şi douăzeci, ora de la bord. Pentru orice altă informaţie, consultă steward-ul.

Comandantul se ridică, îi adresă un salut amical şi ieşi.

Lui Minguera îi fierbeau creierii. Constată încă o dată zădărnicia acţiunii lui solitare. Copil fiind, devorase aventurile curajoşilor cavaleri luptând pe planetele lor. Atunci eroul călare pe armăsarul său, îmbrăcat cu o armură strălucitoare,

elibera regatul cu vârful sabiei. Mai aproape, cavalerul cu pistoale de aur distrugea, de unul singur, o întreagă bandă de tâlhari.

În această lume îmbătrânită nu se mai purta epopeea solitară: orice rebeliune era regizată de calculele reci ale ordinatoarelor. Cealekii se mulţumeau să le urmeze directivele. De ce nu reacţiona împăratul? Computerele lui studiaseră desigur aceste probleme. Extinderea căilor de comunicaţie era cunoscută de toţi. Nu exista nicio soluţie? Doar dacă autonomia potentaţilor aflaţi departe de Novopol nu era voită. În orice caz, comandantul avea dreptate: un luptător modern de gherilă trebuia să aibă o formaţie solidă pentru a avea şanse de succes.

Imperiul se sprijinea pe flotă şi guvernatori. Minguera află că, pentru moment, nu se punea problema de a lovi adversarul în inimă. Dimpotrivă, ţinta cea mai potrivită o constituiau coloniile îndepărtate. În prezent, Imperiul se mulţumea să exploateze bogăţiile naturale din aceste ţinuturi, implantând o infrastructură industrială sau agricolă. Trebuia să se evite dezvoltarea unei elite indigene care ar fi avut imediat senzaţia că este spoliată şi s-ar fi ridicat sub acţiunea unui sentiment naţional revoluţionar. Funcţionarii imperiali nu-i foloseau pe autohtoni, decât ca sclavi. Mergeau chiar până la genocidul total, ceea ce le asigura definitiv succesul: tactică pe cale de a se desăvârşi pe Zarnoi.

Imperiul ajunsese la un stadiu în care toate coloniile aspirau la autonomie. Pe de altă parte, ordinatoarele cealekilor decretaseră că nu va fi necesar să se declare război Imperiului pentru a-l distruge: era de ajuns să implantezi şi să susţii mişcările revoluţionare. Rolul lui Minguera ar fi acela de a declanşa conştiinţa revoluţionară a popoarelor colonizate, ducând o luptă de gherilă pe planetele ocupate, cu ajutorul autohtonilor.

Medicul nu învăţase toate acestea într-o singură zi: petrecea ore întregi studiind documentele care-i fuseseră încredinţate de comandant. Seara, după masă, ofiţerii discutau cu el, răspunzând obiecţiilor lor, explicându-i detaliile care îi scăpaseră. Minguera îşi nota toate reflecţiile

într-un carnet pe care îl avea mereu asupra lui. Astfel drumul i se păru scurt: totuşi, crucişătorul manevrase mult printre nebuloase până să ajungă la destinaţie.

După zece zile de la eliberarea sa, medicul descoperi pe ecrane Tarpad 2, planeta pe care îşi avea sediul comandamentul zonei de frontieră.

„După documentele pe care le-am citit, această metropolă este mai degrabă sinistră! notă el în carnet. Steaua ei, încinsă de reflectoare Dyson, o luminează atât de slab, încât miezul zilei seamănă cu crepusculul de pe Zarnoi! Nori de praf împrăştiaţi în sistemul planetar reduc celelalte astre la starea de bucăţele de jar roşietice pe un cer de ametist. Nori denşi se învolburează fără oprire în atmosfera de pe Tarpad 2 şi zilele însorite sunt atât de rare, încât sunt declarate zile de sărbătoare.”

Minguera se opri din scris. Aşa după cum se prezenta, sfera aceasta mare, cu norii ei, semăna totuşi puţin cu Zarnoi, şi începu să viseze cu melancolie la Myrna, dragostea lui trecătoare. Myrna cu zâmbetul ei luminos, care crezuse în cuvintele lui frumoase, convinsă că de acum înainte va trăi în libertate! Devenise concubina guvernatorului? Îşi căutase oare în moarte uitarea?

„De acum înainte, Myrna va fi pentru mine simbolul operei pe care trebuie să o desăvârşesc. Semenii ei nu trebuie să mai cunoască soarta ei nefericită. Acestui scop trebuie să-i consacru toate forţele mele, toată inteligenţa mea. Trebuie să mă supun perioadei de probă impusă de cealeki, dar o voi reduce la minimum învăţând cu pasiune. În curând voi pleca din nou spre planetele imperiale, dar, de data aceasta, cu atu-urile pe partea mea. Este puţin probabil să fiu trimis pe Zarnoi. Puţin îmi pasă din moment ce am un rol activ în distrugerea Imperiului. De-acum nu mai contează decât răzbunarea mea şi mii de torţionari vor plăti cu viaţa calvarul unei sclave.”

Sistemul de orientare al cealekilor funcţiona de minune şi crucişătorul ateriza fără probleme pe astroportul capitalei Ninel.

Acolo, niciun ziarist, niciun video! Minguera nu-i zări nici

măcar pe membrii echipajului de pe „Comet”. Fu invitat să urce într-un helimobil care decolă atât de repede, încât abia avu timp să-i strângă mâna comandantului crucişătorului.

La bord, un poliţist, îl informă, cu un accent groaznic, că era transferat direct în centrul de găzduire a transfugilor imperiali.

Acestea fură singurele cuvinte pe care le rosti în timpul zborului.

Medicul privi un moment prin hublou. Vai! Aparatul zbura într-o asemenea ceaţă, încât era imposibil să-ţi faci măcar o idee despre direcţia urmată: solul era invizibil.

Cum mentorul lui nu-i răspundea întrebărilor decât prin mârâieli, Minguera se aşeză comod în fotoliu şi moţăi pe tot parcursul.

Cam la o jumătate de oră de la plecare, helimobilul coborî spre o pistă din beton, luminată de reflectoare puternice.

Nori fantomatici de ceaţă jucau în fasciculele reflectoarelor. Pista părea acoperită de un strat gros de gheaţă. În afara locurilor rezervate aterizării.

Helimobilul se aşeză pe sol. Minguera coborî, dârdâind în vântul rece. Lacrimile îi îngheţau pe faţă. Din fericire, un vehicul cu pernă de aer îl aştepta şi nu avu prea mult de mers.

Mai trecu un sfert de oră să ajungă la destinaţie.

Aparatul se opri într-un parking subteran şi gardianul îl conduse la un ascensor care îl urcă într-un hol, luminat puternic, mobilat cu strictul necesar. Aici, un robot îi luă bagajele şi dispăru.

În sfârşit, fu condus într-un birou în care trona o tânăra care ar fi fost frumoasă, dacă n-ar fi părut atinsă de o ftizie galopantă. Mâinile ei diafane erau totuşi energice. Strânse cu efuziune mâna medicului, invitându-l să ia loc în faţa ei.

Gardianul se făcu nevăzut, misiunea lui fiind încheiată.

Secretara începu un interogatoriu interminabil, de la nume şi prenume, până la un chestionar privind aventurile şi viaţa amoroasă a transfugului.

Minguera răspunse la toate întrebările cu o exactitate scrupuloasă, în măsura în care memoria îi era fidelă.

Fata înscrise toate aceste informaţii pe claviatura unui ordinator.

Odată terminată această treabă, ea apăsă pe butonul unui interfon pentru a anunţa că interogatoriul privind identitatea „refugiatului” luase sfârşit.

Funcţionarul însărcinat cu primirea cetăţenilor imperiali nu era probabil prea ocupat, căci ordonă ca vizitatorul să fie introdus imediat.

Condus de gazda lui, Minguera merse de-a lungul unui culoar vopsit în verde, apoi fu introdus în biroul celui care avea să se ocupe de formarea lui. Şi acest bărbat avea tenul palid şi un trup descărnat, dar ochii lui albaştri sclipeau de inteligenţă şi zâmbetul deschis îi plăcu medicului.

El îşi primi oaspetele ridicându-se şi îi întinse mâna pronunţând o clasică formulă de primire:

— Doctore Minguera, sunt mândru să primesc un bărbat care a dat dovadă de un curaj mai presus de orice elogiu. Ia loc, te rog, în acest fotoliu. Să mă prezint: comandant Moltov.

— Foarte onorat! îl asigură medicul contemplând puţin surprins simplitatea mobilierului.

— Am în faţă textul interogatoriului, ca şi raportul astronautului care te-a adus. N-o să-ţi mai pun deci tot felul de întrebări obositoare, sarcina mea este aceea de a te instrui pentru noua situaţie. Se înţelege că dacă doreşti să practici medicina...

— Nu! Meseria asta aparţine trecutului, vreau să dobândesc o formaţie de luptător de gherilă.

— Perfect! Eu conduc acest centru şi de acum înainte mă voi ocupa de tine. Sincer vorbind, să ştii că nu ajungi combatant de elită de la o zi la alta. Trebuie să ai însuşirile necesare şi o tărie sufletească ieşită din comun. Mai întâi vei fi supus unor teste pentru a se stabili dacă nu ai fost trimis de Centrul Imperial de Spionaj. C.I.S. ne-a făcut de câteva ori figura asta: acum am pus la punct o metodă foarte eficace pentru a-i identifica pe adversarii noştri fără a leza în vreun fel psihicul subiectului examinat. Abia după aceea vei avea onoarea să intri în centrul de instruire. Acolo vei învăţa toate subtilităţile meseriei. Dacă, aşa cum cred eu, vei trece cu

succes toate examenele, vei putea spera să intri în faza operaţională, după un an. Centrul nostru este unul dintre cele mai importante şi nu este egalat decât de Comandouri. Oricând vei putea hotărî să-ţi alegi o altă cale: de exemplu, să redevii medic. Numai că atunci când vei fi urmat şcoala noastră un anumit timp, nu se va mai pune problema să te întorci în Imperiu. Dacă doreşti să te întorci, cazul tău poate fi examinat odată cu al astronauţilor de pe „Comet”.

— Sper să fiţi pe deplin mulţumit, murmură Minguera cu o voce surdă. Îmi dau seama că este nevoie să trec prin mai multe probe înainte de a relua lupta.

— Deci, de-acum faci parte din C.F.G. îţi urez noroc!

CAPITOLUL VII

Timp de mai multe săptămâni, tânărul făcu un antrenament intensiv.

Testele evidenţiau că este un subiect de elită, cu un cât intelectual elevat, animat de dorinţa de a lupta contra Imperiului. Nefiind suspectat de spionaj în contul adversarului, accedă la cunoaşterea metodelor folosite pentru crearea de centre de revoltă în Imperiu. Fără să-i dea note foarte mari, examinatorii se arătară satisfăcuţi de cunoştinţele dobândite.

Minguera nu avu timp să se ocupe de astronauţii de pe „Comet”. Într-o zi află, de la emisiunea de ştiri, că aceştia plecaseră în Imperiu la bordul cargoului.

Medicul nu dădu nicio importanţă faptului. Nu simţea o afinitate deosebită faţă de oamenii care, cunoscând abuzurile guvernatorilor imperiali, suportau această stare de lucruri.

Partea teoretică a strategiei îl pasiona.

În sala de curs unde îşi desăvârşea formaţia era înscris cu litere mari luminoase:

OFENSIVĂ FĂRĂ DEFENSIVĂ = ASALT FĂRĂ RETRAGERE

O dogmă de bază printre alte teorii esenţiale.

Minguera învăţă cum să sprijine acţiunea revoluţionară pe comunităţile săteşti formând o reţea continuă pe teritoriul planetar. Astfel, luptătorul de gherilă, în înţelegere cu localnicii, devenea o fiinţă ce nu putea fi prinsă, plecând fără să lase vreo urmă, dispărând într-un loc ca să apară în altul.

Nu trebuia plănuită nicio acţiune pe o planetă izolată din punct de vedere geografic, căci forţele de represiune puteau să o separe de restul Galaxiei, împiedicând aprovizionarea insurgenţilor.

Cu răbdare, instructorul său îi arătă erorile comise pe Zarnoi.

După două săptămâni de instrucţie, Minguera nota în carnetul său:

„Încep să înţeleg regulile imperative care trebuie urmate,

obligatoriu, la formarea unui focar insurecţional. Acum le ştiu pe de rost:

— oamenii trebuie să aibă o formaţie politică;

— armele trebuie să fie distribuite şi manevrarea lor învăţată;

— trebuie creat un comandament central;

— cadrele subalterne trebuie să fie capabile să preia iniţiativa în sectorul lor, în orice moment, în caz de întrerupere a comunicaţiilor;

— în fiecare zonă răzvrătită, trebuie să existe puncte de retragere, căci o comandă de stânga-mprejur dată rândurilor din faţă atrage după sine retragerea tuturor.

Alegerea terenului era obiectul unor studii foarte amănunţite, într-adevăr, luptătorii de gherilă puteau ajunge să trăiască din ceea ce vânau. Adeseori pădurea, care constituie un camuflaj perfect, nu adăpostea vânat suficient, de unde epuizarea luptătorului din cauza dozei prea mici de proteine. Tipul de cultură practicat într-o regiune avea deci o mare importanţă. Trebuiau, de asemenea, evitate cu grijă ţinuturile în care trăiau monştri capabili să atace grupurile mici de rebeli.

Clima avea rolul ei: un ţinut prea friguros îi paralizează pe oameni; prea umed, le împiedică deplasarea.

În toate aceste cazuri, era esenţial ca autohtonii, care cunoşteau regiunea şi aveau prieteni printre locuitorii oraşelor, să figureze în rândul grupurilor înarmate, evitându-se astfel apariţia disensiunilor. Centrul avea desigur o documentaţie abundentă asupra mai multor planete: fotografii luate din sateliţi, raporturi ale indigenilor, hărţile liniilor de comunicaţie.

Fazele de implantare, de explorare şi de acţiune se vor produce într-un moment judicios ales, ţinându-se seama de maturitatea indigenilor şi de atitudinea forţelor imperiale.

Acţiunea se va declanşa simultan la ţară şi în centrele urbane în care se găseau, în general, instalaţiile vitale ale planetei.

Programul preconiza să fie atrase forţele de garnizoană în afara oraşelor, astfel încât să se permită muncitorilor care

lucrau în uzine să înceapă insurecţia. Joncţiunea cu ţăranii se va efectua când Imperialii vor fi suferit o înfrângere militară decisivă.

Luptătorii de gherilă trebuiau să se disperseze, dar să păstreze legături sigure între ei, ca să se poată regrupa rapid în caz de necesitate.

După un timp, cu toată ardoarea lui, Minguera ajunsese la saturaţie. Astfel într-o zi scrise în carnet:

„Moltov este un instructor remarcabil, dar mă ia drept un ordinator! Fără încetare trebuie să meditez la noi „legi” toate esenţiale, bineînţeles! În cazul în care le-aş uita, prefer să-mi fac un aide-memoire, ca să nu omit ceva:

— gherila trebuie să-i atragă pe ocupanţi spre interiorul ţării;

— o înfrângere locală nu este suficientă pentru a decide soarta planetei, chiar dacă pare catastrofală;

— teatrul operaţional trebuie să cuprindă cea mai mare parte a teritoriului ocupat;

— măsurile luate trebuie să ţină cont de caracterul naţional al indigenilor;

— la începutul implantării, teritoriile revoltate trebuie să fie greu accesibile;

— trebuie prevăzută totdeauna, o defensivă în profunzime;”

Depăşindu-şi slăbiciunile, Minguera se întrecea pe sine.

Ordinatorul care îl interoga se declară satisfăcut şi Moltov binevoi să-l felicite. În sfârşit, va aborda ultima fază a formaţiei: conducerea unei insurecţii programate pe un simulator. Această etapă, mai puţin plictisitoare decât precedentele, îi va permite să-şi pună în aplicare cunoştinţele dobândite.

Ucenicul luptător primi date referitoare la mai multe planete cu toate indicaţiile privind clima, populaţia, efectivul garnizoanei, amplasamentul ei, armamentul de care ar putea dispune, întăririle pe care le-ar putea primi. Fiind în posesia acestor elemente, trebuia să-şi materializeze deciziile programându-le pe o claviatură legată la un computer care le făcea să apară pe un vast mapamond.

Fiecare eroare semnalată era corectată cu explicarea riscurilor pe care le-ar atrage operaţiunea proiectată.

La început, se înţelege, Minguera fu învins în mai multe rânduri în acest krieg-spiel planetar. Totuşi, realiză progrese extrem de rapide şi, după vreo treizeci de „partide”, mentorul său nu mai trebuia să intervină.

După cea de-a o suta partidă, erorile deveniră excepţii.

Minguera fu convocat atunci în biroul directorului, care îl felicită din nou şi îl anunţă că nu avea ce să-l mai înveţe.

Trebuia totuşi să lucreze într-un centru nou, axat pe partea practică.

Timp de o lună, medicul învăţă deci să piloteze mai multe maşini de zbor, de la tractorul agricol şi excavatorul minier, până la diferite tipuri de astronave uşoare.

Veni apoi stagiul la standul de tir, ucenicia tehnicilor de luptă corp la corp şi studierea modului de folosire a roboţilor ca şi a funcţionării lor.

Odată terminat acest curs, Minguera devenise – teoretic – un perfect luptător de gherilă, care putea fi folosit în fazele operaţionale. Totuşi, îi explică Moltov, „acum trebuia să acumuleze experienţa indispensabilă a acţiunilor pe terenul dificultăţilor progresive”.

Minguera află cu satisfacţie că urmează să fie paraşutat pe o planetă cealekă unde va avea comanda unei unităţi de luptă. Alţi luptători îl însoţeau. Fiecăruia îi va reveni, pe rând, conducerea operaţiilor.

Grupul număra doar patru cetăţeni imperiali, ceilalţi douăzeci şi cinci erau indigeni de pe diferite planete.

În timpul stagiului, Minguera nu căutase niciodată să se împrietenească cu instructorii lui. Căpătase o reputaţie de tocilar încrezut. În realitate, nu ţinea absolut deloc să vorbească despre antecedentele sale: medicul păstra tăinuită amintirea aventurilor de pe Zarnoi şi, adeseori, revedea imaginea dragei sale Myrna.

De această dată, fu obligat să discute cu tovarăşii săi de luptă, pentru a le elabora un plan operaţional coerent, fiecare urmând să ia o anumită iniţiativă în funcţie de desfăşurarea evenimentelor atunci când va conduce grupul.

Minguera nu-i aprecie deloc pe foştii Imperiali. Nişte tipi acriţi, foarte susceptibili, destul de competenţi, dar de slabă anvergură intelectuală. Dimpotrivă, printre reprezentanţii popoarelor colonizate descoperi, cinci băieţi de o clasă cu adevărat excepţională.

Acest stagiu fu plin de învăţăminte pentru Minguera, care constată că, în practică, fapte neprevăzute reduceau la zero deciziile hotărâte categoric de ordinatoare. O aversă neaşteptată, un indiciu descoperit de duşman, un indigen care va face dragoste cu iubita lui puteau modifica în întregime desfăşurarea operaţiunilor.

Fiecare luptător trebuind să comande la rândul lui trupele adversarului, el realiză că, adeseori, poziţia luptătorilor era foarte nesigură, dacă duşmanul reacţiona cu energie în faza de implantare. Le mulţumi din tot sufletul instructorilor lui care îi explicaseră importanţa căilor de retragere, pentru ca o înfrângere să nu se transforme într-o debandadă care ar fi catastrofală în faţa unor adversari avizaţi.

În general, Minguera nu se descurcă prea rău. La întoarcere află, din gura lui Moltov, numirea sa definitivă şi afectarea sa într-un post de comandant pe planeta Kressir 4 despre care nu ştia absolut nimic.

Îi spusese acest lucru superiorului său care-l linişti:

— Colegii tăi se află în aceeaşi situaţie! Nu te teme: suntem în măsură să vă dăm o formaţie rapidă. Într-o săptămână, datorită metodelor noastre hipnopedice, nu numai că vei vorbi curent limba locală, dar vei cunoaşte toate obiceiurile şi geografia acestei planete. Asta nu te va scuti de a încerca să te familiarizezi cu oamenii pe care îi vei conduce. În consecinţă, nu poate fi vorba de declanşarea unei acţiuni de anvergura înainte de câteva săptămâni. Vei verifica implantarea forţelor noastre şi nu vei declanşa ofensiva generală decât când îţi vom ordona noi. Nu vei fi abandonat: dispunem de nave sub-spaţiale absolut de nedetectat, care pot apărea în atmosfera planetară, la joasă altitudine. Emiţătoarele tale funcţionează pe unde hiperlungi şi nu pot fi reperate de aparatele imperiale. Vei primi astfel armele şi materialul greu de care vei avea nevoie. Misiunea ta se va

desfăşura concomitent cu a altor luptători care vor acţiona pe planetele vecine, aşa încât Imperialii să fie împiedicaţi să-şi concentreze forţele de represiune. Indigenii au fost deja pregătiţi sufleteşte! deci nu vei porni de la zero. Obiectivul tău va fi organizarea militară a mişcării, dar vei fi asistat de un locţiitor indigen. Va trebui să ţii cont de observaţiile lui, de altfel vom fi mereu în contact. În cazul unei deosebiri fundamentale de păreri, va trebui să mi-o aduci la cunoştinţă. Nu-ţi voi spune mai mult: vei învăţa restul prin hipnopedie. Astronava ta părăseşte Tarpad peste opt zile. Nu te voi mai vedea înainte de plecare. Succes!

Minguera salută şi plecă. Nu era cazul să fie sentimental şi Moltov nu făcuse niciodată vreun gest de afecţiune. Medicul era un soldat ca toţi ceilalţi, dar originea sa imperială, faptul că era transfug, nu-l făceau plăcut cealekilor. Ei îl tolerau, dar nu se puteau împiedica să-l considere ca pe un trădător de ţară.

Minguera experimentă deci faimosul aparat hipnopedie. Consemnă în notiţele lui eficacitatea aparatului, constatând că se exprima în dialectul kressiros, fără accent deosebit, deplângând doar groaznicele migrene care nu fuseseră semnalate de instructorul său...

Câteva comprimate îi îndepărtară suferinţa şi, în ziua stabilită, Minguera părăsi Centrul în care muncise atât de mult, pentru a fi condus la baza militară secretă de unde decolau navele sub-spaţiale. Pentru a evita riscurile spionajului, această bază se afla pe un satelit din apropierea planetei.

Comandantul astronavei, un cealak bineînţeles, era specializat în acest gen de misiuni. În afara agenţilor, el transporta de fiecare dată o cantitate de material care mărea potenţialul militar al rebelilor.

De această dată, încărcătura conţinea spalaze. Minguera cunoştea aceste aparate remarcabile pe care le mânuise în timpul antrenamentelor: ele permiteau forarea rapidă a tunelurilor subterane. Fiecare vehicul conţinea rezerve de aer pentru şase zile şi dispunea de fulgurante de mare calibru. Aceste cârtiţe mecanice erau, din păcate, lacome de energie.

Centrala lor de fuziune folosea apa drept carburant şi nu avea decât două zile de autonomie. Folosirea într-o zonă de deşert era deci practic imposibilă, dacă nu aveai la dispoziţie puţuri sau oaze. Dimpotrivă, pe teren normal, un spalaz putea foarte bine să folosească apa dintr-un râu sau un izvor.

Minguera află astfel de la comandant că helimobilele rapide, care puteau zbura la altitudine joasă, fuseseră deja livrate în timpul unei călătorii anterioare.

Comandantul Vikur îi fu de mare ajutor noului recrut, căci el mai transportase agenţi care lucrau pe Kressir 4, el însuşi era originar de pe o planetă agricolă şi evoca cu melancolie peisajele copilăriei.

În timpul traversării teritoriului cealak, el rămase aproape continuu pe pasarelă pentru a supraveghea traiectoria delicată a astronavei care trebuia să se strecoare prin canale strâmte pentru a trece dincolo de nebuloasă. Cu puţin înainte de frontieră, pătrunseră în sub-spaţiu şi de acum dispunea de timp destul pentru a sta de vorbă cu pasagerul său.

— Veţi găsi două tipuri principale de peisaj pe Kressir, îi spuse. Câmpiile, umede, udate de nenumărate cursuri de apă, pe care se înalţă cetăţile ocupate de Imperiali ca şi silozurile gigante în care se îngrămădeşte sikalul care constituie, după cum ştiţi principala producţie locală. Sunt grăunţe cu gust delicat de alună prăjită. Cultura lor se efectuează cu ajutorul unor maşini enorme montate pe perne de aer cu presiune mică, conduse de autohtoni. Al doilea tip de peisaj se întâlneşte pe Platourile înalte. Acolo trăieşte un popor aspru, obişnuit să lupte pentru existenţă, foarte diferit de oamenii din câmpie cu un temperament mai apatic. În spatele Platourilor Înalte, se întind munţi uriaşi care ating adesea zece mii de metri. Este o zonă de retragere ideală, care cere însă o constituţie robustă, căci aici climatul este glacial. Vânturile violente mătură piscurile. Numai pe ici, pe colo trăiesc indigeni în fortăreţe medievale. Ei practică o religie animistă şi Imperialii nu au pătruns în aceste ţinuturi ostile. În principiu, nu veţi avea niciun contact cu ei.

— Dar din ce trăieşte populaţia Platourilor Înalte?

— Din cultura unei specii speciale de sikal, cu gust şi mai

fin. Dar ei nu se pot servi de maşini şi folosesc patrupede sălbatice păroase.

— Bineînţeles, zona actuală de implantaţie se situează în Platourile Înalte.

— Da, totuşi pregătirea oamenilor din câmpie, ca şi a muncitorilor de la silozuri, este foarte avansată.

— Credeţi că vom putea folosi forezele noastre în această regiune muntoasă?

— Desigur, nu! Subsolul stâncos ar rezista burghiurilor şi dezintegratelor folosite. Aparatele noastre sunt destinate implantării rebeliunii în câmpie.

— Aceasta este şi părerea mea, doream să-mi fie confirmată. Şi efectivele imperiale?

— Garnizoană de circa zece mii de oameni. Ar putea părea puţin, dar până acum nu s-a produs nicio tulburare pe Kressir. Trupele se limitează doar la a ocupa oraşele şi centrele de stocare a grăunţelor. Desigur, Imperiul poate trimite rapid întărituri de pe planetele vecine.

— Din această cauză, acţiunea trebuie declanşată fără mult tam-tam observă Minguera, pentru ca toţi guvernatorii să aibă probleme.

— Este logic, totuşi trebuie contat şi pe flota de la marginea Imperiului. Cu toate acestea eu nu cred că ei vor risca să o împrăştie pe mai multe planete care, de altfel, nici nu prezintă o importanţă capitală. Noi avem efective puternice masate în apropierea frontierei.

— Ei bine, vă mulţumesc pentru aceste informaţii de mare valoare, voi apela la ele.

Spre sfârşitul călătoriei, Minguera avu răgaz să se gândească puţin la modul de viaţă al cealekilor de care nu se ocupase în timpul şederii în tabăra de antrenament.

Obişnuiţi cu condiţii grele de viaţă, din cauza slabei iradieri a planetelor lor, ei trebuiau să-şi planifice cu precizie producţia şi consumul. Recent, intervenise un fapt nou care motiva, fără îndoială, agresivitatea lor crescândă faţă de puternicii lor vecini.

Fizicienii cealeki descoperiseră mijlocul de a sustrage fluxuri de energie din găurile negre, aceste capcane în care

se manifestă o gravitate uriaşă şi care atrag în vârtejurile lor electroni, protoni şi chiar fotoni. Minguera nu cunoştea detaliile tehnice, păstrate în secret, dar ştia că, de acum înainte, nu vor mai avea probleme energetice. Flota fusese prima beneficiară a acestei surse şi efectivele ei crescuseră substanţial. Şi civilii profitau de aceasta şi produsul naţional brut crescuse în proporţii mari. Obiectele de consum curent erau acum mai abundente, punându-se capăt unei lungi perioade de lipsuri.

Sosirea pe Kressir 4 fu extrem de discretă şi noul luptător de gherilă avu ocazia să se mire de măiestria astronautului: nava sub-spaţială se materializa la o sută de metri deasupra solului în regiunea Platourilor Înalte.

Câteva clipe mai târziu, un mesaj: comitetul de primire se găsea acolo şi Minguera fu invitat să părăsească bordul imediat ce aparatul va ateriza.

Pasagerul îşi luă rămas bun de la comandant, după ce-i mulţumi încă o dată şi sări pe solul stâncos. În acest timp roboţii împingeau aparatul pe trambulină şi uşa de acces se închise.

Două secunde mai târziu forma întunecată a astronavei se ridică la verticală şi dispăru în cerul negru.

Minguera se găsi faţă în faţă cu rebelii kressiros. În întuneric, mai degrabă ghicea decât vedea siluetele robuste ale noilor săi tovarăşi de luptă. Aceştia aparţineau unei rase ierbivore. Asemănarea lor cu bovinele era accentuată de cele două coarne scurte de pe cap. Aveau braţele puternice, terminate cu patru degete cornoase la extremităţi. Picioarele în formă de saboţi erau perfect adaptate pentru alergare. Aveau o coadă neprehensilă acoperită cu ghimpi, pe care o foloseau ca pe un bici, când se luptau.

Unul dintre ei se desprinse din grup şi se apropie de Minguera, cu mâna întinsă.

— Isor, responsabilul mişcării locale, bun venit pe Kressir!

— Minguera, trimis de Moltov ca să dirijeze forţele rebele! replică fostul medic.

— Să nu mai stăm aici! Trebuie să punem la loc sigur spalazele; oamenii-mei se vor îmbarca la bord. Eu vă voi

călăuzi.

— De acord! încuviinţă Minguera, căţărându-se în cabina de pilotaj a celui mai apropiat aparat.

Isor luă loc alături de robot şi vehiculul porni cu un uşor zgomot.

— Care este natura solului în acest loc?

— Stâncoasă.

— Nu poate fi vorba deci de a săpa un tunel.

— Nu! Am hotărât să stocăm spalazele într-o grotă până când le vom transfera în câmpie. Mergeţi tot înainte.

Vehiculele rulară timp de vreo zece minute, apoi pilotul indică o faleză abruptă spre stânga.

— Am ajuns. De o parte şi de alta a intrării în grotă avem instalate două reflectoare cu infraroşii.

Minguera privi ecranul şi văzu clar deschiderea care se desena în stâncă: era exact atât de largă cât să le permită trecerea. El introduse primul spalaz; celelalte, ghidate de roboţi, veniră să i se alăture.

— Perfect! Suntem în siguranţă! declară Isor. Oamenii mei vor închide intrarea. Urmaţi-mă, vă voi duce la baza noastră.

Minguera îşi puse la ochi un vizor infraroşu şi sări pe pământ. Observă deasupra lui bolta unei grote de dimensiuni destul de mari. În spatele lui, rebelii manevrau un scripete pentru a lăsa în jos discul de piatră care închidea intrarea.

Ghidul lui părea că vede ca în plină zi. Probabil că avea o vedere sensibilă la razele cu lungime de undă mai mare decât cea a razelor luminoase.

Merseră printr-un tunel, apoi coborâră nişte trepte tăiate în piatră, ajungând într-o altă cavernă mai mică decât prima.

Plăcile de pe ziduri proiectau o lumină verzuie. Minguera privi cu atenţie bârlogul insurgenţilor. Era cu totul altfel decât ascunzătoarea mizerabilă de pe Zarnoi. Alveole prefabricate tapetau pereţii, asigurându-se locuinţe destul de confortabile. Peste tot erau îngrămădite baloturi cu mâncare, stocuri de muniţii, încărcătoare, arme uşoare. În centru, se ridica un mic pavilion din care ieşea o reţea deasă de fire.

Isor îşi invită oaspetele înăuntru. Aici se găseau numeroase ecrane în faţa cărora stăteau paznicii. Acestea

furnizau o vedere panoramică a împrejurărilor. Radarele scurtau în permanenţă cerul. Aparatele de telecomunicaţie zornăiau fără întrerupere şi radiourile consemnau mesaje pe care le transmiteau apoi ofiţerilor ce stăteau în faţa unei hărţi uriaşe.

— Iată punctul nostru de comandă! declară mândru autohtonul. După cum puteţi constata, suntem în legătură permanentă cu toate grupurile împrăştiate pe platouri şi în câmpie. Nicio mişcare a Imperialilor nu ne scapă. Ştim în fiecare moment chiar locul în care se află guvernatorul şi comandantul forţelor de ocupaţie. Astfel, nu ne temem de surprize.

— Felicitări! exclamă Minguera. Constat că rapoartele voastre erau exacte.

— Oh! Suntem organizaţi perfect după principiile fundamentale cealeke. Fiecare luptător, în afara perioadelor operaţionale, trebuie să lucreze pentru comunitate. Cei mai mulţi au sarcina de a face muniţii pentru armele cu pulbere care constituie armamentul local standard. Norma este de 100 cartuşe pe zi: acesta corespunde unei raţii alimentare de bază de cincisprezece stovali de cereale pe lună. Începătorul nu are drept decât la zece stovali. Chiulangii nu au la dispoziţie decât şase stovali. Dimpotrivă, cei care depăşesc norma pot obţine până la douăzeci stovali.

— Iată ceva perfect logic!

— Femeile au o muncă mai puţin periculoasă. Ele tipăresc manifeste ce sunt distribuite în oraş şi beneficiază de un sistem identic de prime.

— Aşa e drept, spuse Minguera. Acum, continuă el, aş dori să punem la punct detaliile viitoarelor noastre operaţii militare. Te numesc locotenentul meu, vei comanda insurecţia ca secund. Raportul meu către Moltov va evidenţia munca excelentă pe care ai făcut-o până acum, căci este normal ca beneficiarul unor laude să fie acela care le merită.

Cei doi bărbaţi parcurseră un deal de coridoare şi reveniră la postul de comandă unde era harta Kressir-ului.

Ofiţerii lui Isor aşteptau, îl salutară pe şeful lor, cu o ţinută ireproşabilă, apoi acesta îi prezentă pe rând trimisului

cealekilor.

— Repaus! ordonă atunci Minguera. Am putut aprecia munca dusă de către responsabilul local, Isor. Acum vom examina împreună situaţia militară pentru a hotărî de comun acord viitoarele operaţii. Îi dau cuvântul şefului Statului Major.

Acesta îşi începu expozeul cu voce puternică şi siguranţă deplină:

— Implantarea noastră pe Platourile Înalte este terminată. Dispunem de cincisprezece baze ca aceasta, dotate cu un echipament capabil să reziste unor atacuri puternice. Pentru fiecare bază au fost prevăzute poziţii de retragere. Astfel tabăra doisprezece a fost atacată de trupe aeropurtate acum cincisprezece zile. Comandantul, simţindu-se incapabil să le facă faţă, a evacuat locul şi a aruncat baza în aer cu cincizeci de paraşutişti imperiali. În oraşe, în uzine, oamenii noştri nu aşteaptă decât un ordin pentru a începe lupta. Suntem gata deci să extindem mişcarea de eliberare şi în regiunile de câmpie. Nu ne lipseau decât mijloacele de transport: acum avem cârtiţele mecanice.

— Vă mulţumesc! aprobă Minguera, alăturându-se aplauzelor discrete ale luptătorilor prezenţi. Iată deci planul meu de atacare a oraşelor şi eliberare a fraţilor voştri oprimaţi.

CAPITOLUL VIII

— În acord cu principiile generale ale luptei de gherilă îi vom împinge pe ocupanţi înspre interiorul ţării. Am procedat deja în acest fel pe Platourile Înalte pentru că, după harta voastră, efective importante supraveghează acest ţinut. Mişcarea trebuie extinsă şi la câmpie; spalazele ne vor fi de mare folos. Două fortăreţe, Lordif şi Bouzin, supraveghează văile prin care se poate pătrunde în oraşe. Primul nostru obiectiv va fi atacarea şi distrugerea acestor baze duşmane. Pentru aceasta, vom transfera efective importante în apropierea lor.

Spalazele vor săpa de jur împrejur tunele în care vom concentra trupe de elită şi armament greu. Asaltul va avea loc noaptea, după un scurt bombardament. Luptătorii noştri vor porni atacul simultan din exterior şi din interior. Astfel, adversarul nu va mai putea spera la vreun ajutor. În caz de nereuşită, retragerea se va face prin tunele, ieşirea acestora fiind apoi tăiată. Spalazele ne vor ajuta să ajungem din nou în zona Platourilor Înalte. Este foarte important ca oamenii noştri din oraşe să organizeze o mişcare revendicativă generală, care să-l neliniştească pe guvernator într-atât, încât să-l împiedice să transfere întăriri. Fiecare dintre partizanii noştri ştie ce are de făcut şi care vor fi obiectivele sale. Dacă am în vedere planurile anexate la această hartă, se sprijină unele pe altele. Forturile exterioare sunt dispuse astfel încât să împiedice atacarea poziţiilor centrale. De aceea vom ataca adversarul direct în inimă. Spalazele vor săpa galerii până la mijlocul dispozitivului duşman şi vom porni ofensiva fără să mai ţinem cont de poziţiile exterioare, care în prealabil vor fi bombardate pentru a masca adevăratele noastre intenţii. Odată capturat postul de comandă duşman, centura fortificată va cădea cu uşurinţă. Isor va comanda asaltul la Bouzin, iar eu la Lordif. Acum sunt la dispoziţia voastră pentru a răspunde la întrebări.

Cei din Kressir îl ascultaseră cu mare atenţie. Pe chipurile lor se putea citi faptul că nu apreciau deloc intervenţia unui străin – în special a unui fost imperial – în treburile lor. Dar

ştiau că disciplina trebuie respectată înainte de toate. Din această cauză nu protestă nimeni în legătură cu modul în care fuseseră repartizate sarcinile de comandă.

Comentariile fură strict strategice. Unul dintre luptători se ridică şi întrebă:

— Adversarii noştri dispun de helimobile şi de paraşutişti. Ce vom face dacă vor primi întăriri în poziţiile laterale? Cred că realizaţi că noi ne vom găsi în centrul dispozitivului lor, deci total încercuiţi.

— Vă voi spune două lucruri: mai întâi, dispozitivele exterioare ale duşmanului se vor afla sub focul fulgurantelor noastre. Deci nu se pune problema ca trupele ce se vor găsi pe aceste poziţii să contra-atace şi cu atât mai puţin să primească întărituri paraşutate. În al doilea rând, consider că, datorită efectului surpriză, vom ocupa rapid centrul acestei poziţii şi că garnizoana nu va avea timp să distrugă armamentul greu. Chiar dacă ar rămâne doar jumătate din acest armament, vom pune mâna pe el şi-l vom îndrepta spre poziţiile exterioare care astfel se vor găsi între două focuri.

— Presupunând că vom ocupa cele două forturi, interveni un alt ofiţer, ar fi imprudent să rămânem acolo căci un bombardament făcut din astronave ar putea să le anihileze. Vă propuneţi să le evacuăm rapid?

— Bineînţeles, nu se pune problema să menţinem aici o garnizoană. Imediat ce rezistenţa va înceta, vom părăsi poziţia. Pentru a-l face pe adversar să creadă că fortăreaţa continuă să reziste, vom expedia mesaje în care vom cere ajutor. Isor cunoaşte, sper, lungimea de undă folosită, şi nimeni nu se va mira, dată fiind starea de urgenţă, că aceste mesaje nu sunt codificate.

— Care va fi valoarea operaţiei, dacă eliberăm Lordif şi Bouzin? întrebă un al treilea.

— Vom face să sară zăvorul care închide linia de comunicaţie directă cu regiunile de câmpie.

— Ce aveţi de gând să faceţi după aceea? interveni Isor.

— O insurecţie generală: oamenii noştri din oraşe vor putea în sfârşit să pună mâna pe arme, căci vom avea posibilitatea să-i ajutăm în mod concret. Mai sunt întrebări?

Nu răspunse nimeni.

— Perfect! reluă Minguera. Vom lua măsurile necesare pentru a ataca Lordif şi Bouzin poimâine noaptea. Isor va da instrucţiuni şefilor de grupă. Vă mulţumesc...

Minguera părăsi sala însoţit de Isor care părea mai destins.

— Am apreciat claritatea expunerii dumneavoastră, spuse el, cu un zâmbet larg. Mărturisesc că la început eram puţin reticent şi vă cer scuze: fiecare are impresia – că este profet în ţara lui, nu-i aşa? Au ştiut cealekii ce fac când v-au trimis aici să preluaţi comanda operaţiunilor. Puteţi conta fără rezerve pe colaborarea mea.

— Mulţumesc! Voi avea nevoie de această colaborare, spuse Minguera întinzându-i mâna. În orice caz, nu am de gând să rămân aici după eliberarea planetei. Voi pleca în altă parte, unde o voi lua de la capăt...

— Presupun că veţi face toate acestea până când se vor schimba lucrurile la Novopol!

Fostul cetăţean imperial ridică din umeri:

— Vezi, Isor, puţin îmi pasă de ceea ce se va întâmpla în Imperiu din punct de vedere politic. Mă interesează să eliberez popoarele de colonialism şi să omor cât mai mulţi şacali de la periferia Imperiului. Acum, dacă nu ai nicio obiecţie, m-aş duce să mă odihnesc. Vom avea câteva zile destul de grele.

Isor încuviinţă din cap şi se uită după el cu o figură dezamăgită. De ce recrutează cealekii transfugi imperiali? Acest gen de om îi era nesuferit şi nu se putea hotărî să-l tutuiască. Dar până la urmă, era important faptul că acest Minguera îşi cunoştea meseria.

O activitate febrilă puse stăpânire pe tabără în orele următoare. Avuseseră loc chiar mai multe alarme aeriene, ca şi cum Imperialii ar fi bănuit ce se pune la cale. Din fericire, instalaţiile rebelilor nu puteau fi detectate.

Spalazele fură aduse pe poziţii chiar în acea seară şi începură să sape galeriile prin care luptătorii vor putea ajunge în inima fortificaţiilor adverse.

În acest timp, rebelii îşi verificau armele, studiind fără

întrerupere planurile fortificaţiilor şi locuinţelor Imperialilor. Toţi trebuiau să ştie cu precizie cu ce adversari se vor înfrunta şi care erau armele ce vor fi îndreptate asupra lor.

La rândul său, Minguera făcea acelaşi lucru cu ajutorul unui computer special care îşi imprima în memorie aceste date.

Conform ordinelor lui Moltov, fiecare comandant de grupă dispunea de secunzi care să-i poată lua locul dacă ar fi fost rănit sau omorât. În mintea războinicilor indigeni, comandanţii erau obligaţi să se afle în fruntea tuturor, dacă nu voiau să treacă drept nişte laşi.

Isor şi Minguera urmau să fie mereu pe poziţia cea mai avansată a ofensivei.

Puternice şi eficiente, cârtiţele săpau galerii pe sub câmpurile de sikal. Sus pe cer, patrulele imperiale survolau ţinutul, căutând să depisteze cea mai mică ridicare de temperatură, cea mai minusculă modificare a terenului. Dar aparatele, la cincizeci de metri sub pământ, îşi râdeau de detectoare. În urma lor, benele motorizate îndepărtau pământul care era dus spre grote şi bătătorit.

Orarul era respectat cu scrupulozitate şi, la ora stabilită, comandourile se masară în spatele masivelor foreze care aveau să străpungă la momentul potrivit, ultimii metri de tunel.

Trebuiau să se ferească de detectoarele acustice care i-ar fi putut repera prea devreme.

Când spalazele îşi vor începe marşul spre centrul fortăreţei, fulgurantele şi artileria atomică vor începe să tragă asupra perimetrului exterior. În acest moment vacarmul va fi atât de mare, încât va fi imposibil ca apărătorii să le poată auzi.

Tăcuţi, rebelii aşteptau la lumina slabă a lămpilor dispuse cu economie din loc în loc. Pentru ei, obişnuiţi cu spaţiile verzi ale planetei, această încercare era deosebit de dură şi câţiva fuseseră evacuaţi suferind de claustrofobie.

În fruntea trupelor de asalt, Isor şi Minguera îşi consultau ceasurile: mai erau doar câteva minute şi va începe tirul la suprafaţă. Din acel moment, va fi dată alarma şi Imperialii vor

declanşa o acţiune de contrabaterie în care asediatorii ar fi dezavantajaţi net, căci tunurile lor nu dispuneau de fortificaţii solide.

În sfârşit, cifrele fatidice apărură pe cadran. Sus se dezlănţuia infernul, dar nici cel mai mic zgomot nu ajungea în subterană.

Minguera apăsă pe butonul de telecomandă. Burghiul spalazului începu să zbârnâie. Pentru această ultimă fază, pământul nu mai era aruncat în spate, ci era comprimat lateral în aşa fel încât tunelul să poată fi imediat utilizabil.

În urmă, veneau în ordine cohortele luptătorilor din Kressir, îmbrăcaţi în combinezoane etanş, impregnate cu plumb, pentru, a fi apăraţi, pe cât posibil, de efectele radioactivităţii. Bineînţeles, toţi purtau filme-test, care să le dea posibilitatea, după terminarea luptei, să cunoască doza de radiaţii la care fuseseră expuşi. Dacă nu ar fi fost cazul, ar fi fost supuşi tratamentului necesar. Dispozitivele cu infraroşii le asigurau o vizibilitate perfectă. Un mic emiţător în cruce făcea posibilă o identificare rapidă, căci, în viitoarea luptei, era de multe ori greu să-i deosebeşti pe prieteni de duşmani.

Nu mai erau decât câţiva metri.

Burghiul iese la lumină, se ambalează, apoi se opreşte. Ultima bucată de pământ a fost străpunsă.

Legiunile negre se pun în mişcare. Fiecare companie se îndreaptă către obiectivul ei.

Până acum apărătorii nu au avut nicio reacţie.

Minguera goneşte spre postul de comandă.

Surpriza este desăvârşită. Din toate părţile, perimetrul este zebrat de traseele luminoase ale fulgurantelor. Din când în când, se arată o floare de flăcări aducătoare de moarte.

Acolo pe câmpiile de sikal, Imperialii răspund tirului asediatorilor. Scântei aleargă pe vârfurile lungilor tulpini care iau foc aruncând spre cer, printre volutele de fum, spectre luminoase.

Minguera şi oamenii lui înaintează prin salturi, aplecaţi. Acum, pământul din jurul lor este răscolit de tirurile sporadice.

Nimeni nu ripostează, fiecare se îndreaptă spre punctul

care i-a fost desemnat.

În lumina fantomatică a flăcărilor, Minguera zăreşte silueta masivă a blocului care adăposteşte comandamentul fortăreţei. Ambrazurile se disting cu claritate, printre ele ţâşnesc raze albăstrii care lovesc la întâmplare împrejurimile.

A sosit momentul. Minguera aruncă o grenadă luminoasă pentru a indica obiectivul.

Imediat rachetele intră în acţiune. Ele pătrund prin deschizăturile înguste, perforează pereţii şi explodează înăuntru făcând ravagii.

Rebelii s-au căţărat deja pe acoperişul fortului şi aruncă explozivi în conductele de aerisire.

Minguera însoţeşte grupul care atacă uşa de oţel ce blochează intrarea. Artificierii pun o încărcătură de exploziv. O întreagă bucată de ciment sare în aer, descoperind un tunel întunecos. Panoul de oţel zboară ca o foaie de hârtie şi cade undeva departe.

Doi roboţi pe şenile se îndreaptă spre deschizătura făcută: înaintează zdruncinându-se pe moloz.

Luptătorii se lipesc de pământ.

O detunătură puternică îi asurzeşte, cu toate că sunt protejaţi de căşti: partea superioară a blocului se fragmentează şi dărâmăturile se împrăştie în jur provocând pierderi asediatorilor.

Până în acest moment niciun Imperial nu şi-a făcut apariţia, încrezători în protecţia pe care le-o asigura fortăreaţa lor, ei se mărgineau să folosească armele fixate în ambrazuri.

Dar explozia a distrus absolut tot în interior: cablurile de comandă nu mai funcţionează. Zguduiţi de unda de şoc oamenii din garnizoană sunt năuciţi.

Ca nişte demoni, rebelii se năpustesc în interiorul punctului de comandă. În fiecare colţ aruncă grenade, mătură coridorul cu laserele lor şi astfel înaintează.

Minguera se află în frunte.

Etajul superior este cucerit. Pătrund în subsol.

O armă automată mătură scara.

Douăzeci de asediatori se prăbuşesc. Şeful rămâne în

frunte doar cu un grup mic de partizani. Are o ezitare de scurtă durată.

Un kressiros sare ca o fiară spre ţeava armei şi o rupe ca pe o simplă sârmă de fier, apoi cade tăiat în două.

Lămpile fixate pe pereţi pâlpâie, se învăpăiază şi se sting. Centrala duşmanilor este distrusă.

Minguera, în fruntea grupului, continuă coborârea. O dâră de foc trece pe lângă el. Ocheşte o umbră şi o doboară. Însoţitorii lui declanşează un tir infernal, după care se avântă pe culoare.

Oamenii din primul rând sunt seceraţi. Dar ce importanţă are! Cei care urmează calcă peste corpurile lor şi înaintează.

Ochii orbiţi de fulgerele care străpung întunericul nu mai disting crucile de identificare.

Minguera îşi pipăie combinezonul arzător: nu e rănit. Furios, aleargă, trăgând ca un dement: în faţa lui doi kressiroşi aruncă în aer canatul unei uşi, care-i decapitează. Minguera trece peste ei şi pătrunde într-o sală enormă în care ecranele albăstrii palpită încă.

Laserul lui mătură siluetele înspăimântate, care caută o armă.

Zece luptători îl ajung din urmă.

Câţiva supravieţuitori ridică braţele.

Inima postului de comandă a încetat să mai bată.

Comandatul se predă lui Minguera. Cu trăsăturile descompuse, ofiţerul nu-şi dă încă seama ce s-a întâmplat.

Apărarea adversă este decapitată, dar victoria nu este încă sigură. Acum, trebuie lichidate forturile din perimetru, pentru a evita decimarea celor care atacă frontal.

În timp ce tehnicienii se agită, încercând să repare circuitele pentru a repune câteva arme în funcţiune, şeful lor cu întreg efectivul urcă la suprafaţă.

Spalazul primeşte un ordin şi coboară în măruntaiele pământului. Prin tunel ies la lumină fulgurantele grele şi alte piese de artilerie.

Rebelii le instalează pe ruinele forturilor şi încep tirul, acoperind întreg perimetru.

Minguera şi grupul său se îndreaptă spre cuibul de

rezistenţă cel mai apropiat.

Un revărsat de zori însângerat cuprinde câmpia.

Focarele de incendiu, norii de fum fac ca indicatoarele bionice să fie total inoperante.

Câteva forturi mici, minate de spalaze, sar în aer.

Ultimii apărători trebuie lichidaţi imediat, căci, după ce se va lumina de ziuă, îşi vor face apariţia astronavele.

Un roi de bondari metalici, care zboară prin norul de fum, atrage atenţia luptătorilor. Câteva proiectile cad asupra rebelilor din zonă, explodează şi îi sfarmă în mii de bucăţi. Este una din armele secrete ale Imperialilor care, din fericire, a fost folosită prea târziu.

Minguera ezită.

Dacă oamenii nu se vor adăposti în tunele, aceste arme îi pot distruge în masă. Dar exploziile sunt din ce în ce mai rare. El analizează situaţia. Aparatele bionice sunt date peste cap din cauza multiplelor puncte calde care le înconjoară; având în vedere flăcările, scafandrii nu constituie o ţintă sigură. Pentru ca această armă să devină ineficace, el trebuie să menţină incendiile. Cu o voce răguşită, transmite ordine prin intermediul emiţătorului său şi se îndreaptă spre forturile din zonă.

Spalazele s-au retras. Ele sapă galerii pentru ca armamentul greu care acţionează la suprafaţă să poată fi evacuat.

Luptătorii ajung la primele blocuri defensive, radioactivitatea este în continuare foarte slabă, proiectilele de fuziune sunt „curate”. De la primul asalt, companii întregi ies din adăposturi, cu mâinile ridicate pentru a se preda.

Bombardamentul, ineficienţa comandantului lor, i-a demobilizat complet pe Imperiali. Cei din Kressir îi încercuiesc, le iau armele şi îi împing spre intrările în tunele.

Joncţiunea cu asediatorii veniţi din exterior se face rapid. Artificierii pun imediat încărcături explozive în blocuri, pentru a încheia acţiunea lor distructivă. Totul se face în ordine, rapid şi eficace.

Minguera priveşte neliniştit cerul acoperit cu norii roşietici ai răsăritului. Pentru a evita un bombardament teribil, trebuie

să părăsească în mare grabă locul. Guvernatorul, care se află în capitală, nu mai dispune de nicio legătură cu comandamentul fortului. Aparatele de recunoaştere zburând la mare altitudine, îi transmit fotografii din care va înţelege perfect evoluţia şi deznodământul luptei.

Comandantul rebelilor ordonă retragerea.

Ultimele încărcături explodează şi companiile de luptători se afundă, rând pe rând, sub pământ.

Minguera rămâne în urmă. Câmpia este în flăcări. Puternicele bastioane sunt ruinate, toţi răniţii au fost evacuaţi. Minguera dispare şi el în măruntaiele pământului.

Încărcăturile explozive, dispuse la intervale regulate, vor bloca galeriile, făcând imposibilă orice încercare de urmărire.

Deodată, un cutremur de pământ îi zdruncină pe luptătorii îngrămădiţi în tunele: înseamnă că, în sfârşit, guvernatorul a luat hotărârea să distrugă forturile Lordif şi Bouzin. Două cratere vitrificate le marchează acum amplasamentul, dar explozia nu a făcut nicio victimă în rândul rebelilor adăpostiţi în galerii.

Urmează o perioadă plictisitoare de aşteptare: nu se pune problema unei ieşiri la suprafaţă unde toate astronavele în stare de funcţionare scrutează locul. Nici nu se putea ajunge pe Platourile Înalte care erau, desigur, obiectul unei supravegheri atente.

Combatanţii mănâncă, discută între ei sau îi îngrijesc pe răniţi. Cei doi şefi stau de vorbă: Isor şi-a îndeplinit şi el misiunea, iar pierderile suferite sunt extrem de mici.

Acum trebuie dejucat planul Imperialilor care se aşteaptă la o repliere generală după acest succes.

Minguera şi Isor nu se culcă pe laurii succesului, spalazele desfundă măruntaiele pământului săpând galerii noi care, de data aceasta, sunt îndreptate spre fluviu.

Este o nouă viclenie a insurgenţilor: ca să nu fie depistaţi, ei vor înainta chiar prin albia râului care traversează capitala. Duşmanii îi vor căuta cu mult mai departe în timp ce ei se vor apropia pe ascuns de inima coloniei.

Pentru realizarea acestui plan trebuie să existe certitudinea că echipamentele luptătorilor şi-au păstrat

etanşeitatea. Minguera şi-a schimbat combinezonul, iar armele au fost dispuse în saci închişi ermetic.

Peste câteva ore specialiştii vor fi terminat construirea ecluzelor care vor permite intrarea sub apă fără ca tunelurile să fie inundate. Toţi se odihnesc puţin, pentru că orele care urmează vor fi deosebit de grele: va trebui să bâjbâie prin mâlul de pe fundul apei pentru a ajunge în capitala guvernatorului.

De această dată nu se punea problema ca fulgurantele şi celelalte piese de artilerie să fie cărate după ei. Luptătorii vor ataca cu arme uşoare, iar muncitorii se vor alătura asaltului chiar de la primele împuşcături.

Pe Minguera nu-l prinde somnul. Studiază planurile capitalei Kress. Palatul guvernatorului este situat pe malul fluviului la care duc canalele de scurgere. Pe aici va trebui să pătrundă ei în inima rezistenţei. Distrugerea astroportului va fi obiectivul lui Isor, care va avea grijă şi de aparatele de la sol, pentru a se evita un bombardament ulterior. Trebuie să captureze şi antirachetele, dacă ar fi posibil intacte, ca să se prevină un atac sinucigaş asupra capitalei după ce va fi căzut în mâna rebelilor. Rolul important îl avea elementul surpriză: mecanicii, muncitorii de întreţinere sunt toţi de partea revoluţiei. Ei vor paraliza defensiva duşmană. Nu este cazul să-şi facă iluzii: odată capturat sau omorât guvernatorul, oraşul cucerit, forţele răspândite pe planetă în căutarea rebelilor vor rămâne intacte. Comandanţii acestor forţe, dacă nu sunt prea demoralizaţi, vor putea întreprinde o acţiune punitivă asupra oraşului Kress. De aceea trebuie capturat cu orice preţ armamentul greu. Garnizoana este acum redusă la minimum de efectiv: trebuie deci să nu piardă momentul şi să profite de aceasta.

Minguera adoarme în sfârşit pentru câteva ore. Îl trezeşte un ofiţer, cu multe menajamente, ca să-l anunţe că ecluzele au devenit operaţionale.

Medicul îşi puse iar casca şi porneşte spre fluviu, de-a lungul galeriilor în care trupele sale aşteaptă momentul prielnic înaintării.

Specialiştii au făcut o treabă bună. Ecluze enorme

îngăduie trecerea simultană, a albiei râului unui grup de o sută de combatanţi. Cinci sisteme de acest fel urmau să fie puse în funcţiune: de fiecare dată, o întreagă companie va ieşi din galerii pentru a se arunca în apă. Pereţii metalici, murdăriţi cu noroi sunt luminaţi de o lumină slabă. Minguera porneşte cu primul grup.

Apele verzi-albăstrui se învolburează, se ridică până în dreptul căştilor. Chiar şi cei mai îndrăzneţi reacţionează săltându-se pe vârfurile picioarelor.

Apoi sunt acoperiţi de lichid. Vederea devine dificilă, dar cablurile le indică drumul.

Uşa ecluzei se deschide şi şirul lung al combatanţilor începe să se desfăşoare în albia râului. Ghizii din frunte au nişte felinare invizibile de sus...

După câţiva paşi, Minguera îşi dădu seama de dificultatea acestei tentative. Râul nu era prea repede, dar humusul gras al câmpurilor de sikal se adunase pe fundul apei şi la fiecare pas, trebuia să-ţi tragi piciorul dintr-un mâl cleios şi tenace.

În astfel de condiţii, nu s-ar fi putut pune problema de a merge până la Kress. Din fericire, experţii locali consultaţi afirmaseră că terenul devenea repede stâncos şi se menţinea astfel până în capitală.

Trebuia deci să se înainteze cu hotărâre prin norii de noroi care întunecau apele.

Toţi se agăţau cu disperare de cablul care făcea posibil contactul cu grupul. Fiecare lupta împotriva frigului ce pătrundea prin combinezon, îngheţându-le membrele. Singurul element pozitiv era că mergeau în sensul curentului care-i împingea de la spate.

Comunicaţiile erau întrerupte şi Minguera cu grupul lui erau complet izolaţi. Începea să se teamă ca poluarea rapidă a apei să nu atragă atenţia santinelelor.

În situaţia dată, nu exista o cale de retragere pentru a-şi salva trupele. Câmpurile de sikal cu frunze mari care atingeau înălţimea unui om, ar putea desigur să-i ascundă pentru un timp pe rebeli, numai că detectarea lor ar fi fost uşoară.

În infernul acesta verde-albăstrui, fiecare combatant se simţea pierdut şi, dacă nu ar fi fost cablul, mulţi dintre ei ar fi

abandonat.

Din fericire, solul deveni mai practicabil, iar stâncile plate făceau drumul mai uşor. Doar frunzele plantelor acvatice agitate de curent le mai împiedicau înaintarea.

Deodată apele se limpeziră şi, fără a putea vedea cu claritate împrejurările, se puteau totuşi distinge siluetele camarazilor din apropiere.

Toţi scafandrii erau dotaţi cu dispozitive de extragere a oxigenului din apă. În această privinţă, nu existau probleme. Dar abia după ce vor părăsi albia râului, combatanţii vor putea să se alimenteze.

Minguera mergea cu pas egal, cufundat în gânduri. Din când în când imaginea blândei Myrna îi apărea în faţa ochilor. Timpurile fericite pe când se iubeau păreau de mult trecute. Câte de-alde Myrna nu trăiau pe această planetă, oprimate de nişte stăpâni cruzi, obligate să le satisfacă toate capriciile?!

Curând, aceste femei nenorocite vor fi libere, curând se vor putea uni cu alesul inimii lor, vor avea copii ce nu se vor naşte sclavi! Şi când misiunea lui pe Kressir, va fi terminată, o va lua de la capăt în altă parte, pentru ca jugul crud al imperialilor să fie distrus pentru totdeauna.

Timpul trecea. O altă grijă puse stăpânire pe mintea lui: oamenii-broaşte, care cunoşteau perfect oraşul Kress, primiseră sarcina de a pune balize în jurul cetăţii. Dacă, din nefericire, nu-şi putuseră îndeplini sarcina, totul era pierdut!

Privirea lui scrută întunericul, pentru a recunoaşte lumina purpurie care ar însemna sfârşitul acestui drum periculos. Dar, vai, adâncurile rămâneau de nepătruns!

Foamea şi setea începură să-i roadă pe rebeli. Totuşi, erau unele indicii care marcau apropierea de obiectiv: din când în când loveau cu picioarele câte o cutie de plastic, o bucată de metal, fel de fel de deşeuri ce se găsesc de obicei la marginile unui oraş.

În sfârşit, o luminiţă purpurie, apoi două, patru apărură în mijlocul apei. Rebelii, urmându-şi conducătorul, o luară spre stânga, mergând de-a lungul zidului vertical şi neted al cheiului.

Un oftat de uşurare iese din toate piepturile: Kress!

Perseverenţa lor a fost recompensată. Acum toţi uită foamea şi setea, adunându-şi forţele pentru ultimul asalt.

În faţa lui Minguera apar două siluete întunecate. Mâna lui se crispă pe armă, dar observă imediat crucea, semnul de recunoaştere. Cu un gest, oamenii-broaşte îl invită să-i urmeze: în zidul cheiului se decupa o boltă. Grilajul fusese tăiat. Era gura de evacuarea a resturilor de la palat.

Conducătorul rebelilor, urmat de oamenii săi, porni pe acest drum. Fundul era alunecos, dar curând capetele le ieşiră din apă. Două ziduri înguste mergeau de-a lungul canalului colector principal. Din loc în loc, jeturi fetide se deversau în acesta.

Mergând după ghizi, Minguera se avântă pe acest drum. Apoi, cineva îi indică o uşă joasă, închisă ermetic. Îşi scoase laserul şi un jet scânteietor ţâşni, tăind. O mână puternică împinse canatul şi uşa se deschise scârţâind.

În şir indian luptătorii porniră prin galerie, scoţându-şi armele din ambalajul lor de plastic.

Descoperiră imediat o scară pe care începură să urce în tăcere. O a doua uşă le apăru în faţă.

Minguera distruse broasca. Cu un gest hotărât împinge panoul şi, ca un diavol, porneşte înainte urmat de garda sa de corp.

Se află în bucătăria enormă a palatului, unde sclavii pregătesc cele mai rafinate mâncăruri pentru guvernator. Salivează de poftă, dar nu e încă timp pentru ospeţe.

În uralele sclavilor care îi urmează, rebelii urcă patru trepte deodată, îndreptându-se spre sala festinului. Când hoarda furioasă năvăleşte în încăpere, guvernatorul şi zece musafiri importanţi, printre care şi comandantul militar al capitalei, gustă din mâncărurile servite de sclave cu sânii goi.

Câţiva ofiţeri încearcă să-şi scoată armele de paradă, dar se prăvălesc tăiaţi în două de tirul rebelilor.

Potrivit ordinelor lui Minguera, numai guvernatorul fu cruţat şi făcut prizonier. Tremurând de frică se lăsă legat şi aruncat într-un colţ.

În acest timp, Minguera îşi continua drumul. Folosind un coridor secret, el ajunse curând în inima fortăreţei.

Ea şi timpul. Sirenele de alarmă urlau lugubru.

Specialiştii se năpustiră spre tablourile de comandă, călcând peste cadavrele gărzilor. Debranşară comenzile armelor, opriră sirenele şi declanşară dispozitivele care deschideau larg uşile palatului.

Pe calea undelor, fusese lansat semnalul stabilit şi o mulţime densă năvălea în interiorul fortăreţei masacrând în trecere santinelele luate prin surprindere.

Minguera continuă asaltul, cucerind etajele superioare în care se găseau turelele armamentului greu de apărare a cetăţii.

Toate erau scoase din luptă pentru că fuseseră deconectate comenzile fostului central. Nu-i mai rămase decât să-i anihileze pe soldaţi. Din acest observator, conducătorul rebelilor îşi putea face o idee asupra situaţiei. Din toate punctele strategice ale capitalei, se ridicau spre cerul senin nori de fum.

În depărtare, astroportul era învolburat în rotocoale de flăcări. Isor îşi îndeplinea misiunea.

Pe toate străzile, insurgenţii îi atacau pe Imperialii stupefiaţi, care nu realizau încă dezastrul.

Dezorganizată, fără conducători, garnizoana nu opuse nici cea mai mică rezistenţă şi, după câteva ore, Kress şi astroportul lui erau în stăpânirea rebelilor.

Obosit, acoperit de sânge, Minguera coborî în sala festinului şi căzu într-un scaun. Începu să înfulece mâncărurile delicioase cărora nu le cunoştea denumirea. În jur, camarazii lui începeau cheful.

O siluetă binecunoscută apăru în cadrul uşii: Isor acoperit de noroi, cu hainele sfâşiate, se năpusti spre el.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

— Liberi! Suntem liberi! Nu vom putea niciodată să exprimăm recunoştinţa pe care ţi-o datorăm! exclamă şeful Kressiros. De acum înainte ne vei conduce pe timp de pace, tot aşa cum ai făcut-o pe timp de război!

Toţi luptătorii robuşti, cu feţele aprinse de băutură, cu boturile umede îi înconjurară pe cei doi conducători aclamându-i.

Minguera ridică mâna, cerând să se facă linişte.

— Este de datoria voastră să instauraţi pacea pe această planetă. Misiunea mea s-a încheiat. Alte popoare oprimate îşi aşteaptă eliberarea.

Rugăminţile nu-l făcură să-şi schimbe hotărârea.

Rebelii îşi reluară locurile în jurul mesei, dar buna dispoziţie dispăruse: fiecare se gândea la camarazii morţi în timpul luptei. Şi astfel, ziua se sfârşi într-o tristeţe posomorâtă.

CAPITOLUL IX

Minguera se despărţi cu inima grea de noii săi prieteni. Toate garnizoanele imperiale se predaseră. Aparatele de zbor subspaţiale controlau împrejurimile Kressir-ului.

Moltov îi avertizase pe Minguera înainte de a pleca în misiune; niciodată nu va putea face parte din vreun consiliu planetar, căci doar autohtonii aveau dreptul să conducă şi să gireze treburile lor. El era un fel de mercenar printre luptătorii de gherilă: odată îndeplinită sarcina de consilier militar, trebuia să se pregătească pentru o nouă misiune.

Minguera îl regăsi pe instructorul său în biroul binecunoscut, după o traversare fără probleme cu un aparat sub-spaţial foarte rapid. Moltov îl primi cu zâmbetul pe buze, fapt destul de rar pentru el.

— Ai făcut o treabă bună! Desigur, prima ta misiune nu prezenta dificultăţi majore: fructul era copt, nu aveai decât să-l culegi. Totuşi, ai dat dovadă de calităţi de conducător, de organizator, şi ai ştiut să-ţi atragi simpatia indigenilor. Nu ai încercat să profiţi de situaţie şi ai urmat întocmai directivele noastre. Sunt dispus deci să-ţi încredinţez o altă misiune, mai dificilă. Eşti gata să pleci imediat sau ai vrea să te odihneşti puţin? Este dreptul tău de a decide. Poţi să-ţi petreci o lună pe o planetă la alegere, în afară de Kressir.

— Nu ţin să mă opresc după un început atât de bun. Nu mă simt deloc obosit.

— Perfect! Datorită eliberării lui Kressir şi a planetelor vecine, suntem în posesia unei enclave în interiorul imperial. În mod oficial, desigur, nu suntem în război. Popoarele eliberate, de jugul colonial au instaurat un guvern democratic, dar escadrele noastre nu au trecut dincolo de frontiere. Vom furniza armament greu, nave, acestor planete, dar vom lupta sub drapeurile lor proprii. Împăratul desigur, îşi dă seama că orice încercare de a reocupa aceste foste colonii ar atrage după sine intervenţia forţelor noastre armate. Acesta este doar începutul: consiliul nostru doreşte să dea o mână de ajutor tuturor planetelor din apropierea frontierelor noastre. Astfel vom dispune de un paravan protector împotriva oricărei

agresiuni. Vom reuşi astfel să izolăm centrul Imperiului de teritoriile care îi furnizează materii prime şi obiecte de manufactură. S-ar putea că împăratul şi acoliţii lui să hotărască să ne declare război. Cu cât o vor face mai târziu, cu atât şansele de reuşită vor fi mai mici. Vei primi toate instrucţiunile şi directivele care te interesează. Planeta Oldez 3 este situată mult mai departe decât Kressir şi ocupă o poziţie strategică de primă importanţă: este un principal nod de comunicaţie. Pregătirile în vederea eliberării sunt mult mai puţin avansate decât pe Kressir. Va trebui ca tu să alegi momentul alungării imperialilor. Dacă vei reuşi şi de data asta, îţi vom încredinţa un post de o importanţă capitală: te vei întoarce la Novopol pentru o misiune de cea mai mare importanţă.

— Îţi mulţumesc pentru încredere, dar înainte de a mă gândi să mă întorc în Imperiu, trebuie să reuşesc pe Oldez.

— Te vei descurca de minune, sunt sigur! Pe curând! Eşti făcut pentru o carieră strălucită.

Minguera fu supus din nou unei şedinţe hipnopedice, care îl informă asupra obiceiurilor şi uzanţelor, limbajului acestei planete necunoscute lui.

Două zile mai târziu, porni cu un aparat sub-spaţial.

În timpul zborului notă în carnet:

„A trecut mult timp de când nu am mai scris nimic, dar ultimele săptămâni nu mi-au lăsat răgazul necesar meditaţiei. L-am reîntâlnit cu mare plăcere pe comandatul care m-a dus pe Kressir. Mă tratează ca pe o personalitate de marcă! De data aceasta, va fi mult mai greu decât în prima misiune. Planeta Oldez 3 este acoperită de păduri dese. Gravitatea locală, destul de slabă, face ca arborii să atingă înălţimi extraordinare: în jur de două sute de metri. Locuitorii planetei Oldez 3 trăiesc în vârfurile acestor giganţi vegetali şi au un metabolism clorofilian. Cele patru membre ale lor, lungi şi subţiri, prinse de trup printr-o membrană, conţin nenumărate cloroplaste, care sintetizează zaharurile, proteinele, grăsimile. Aportul nutritiv exterior indispensabil: apa şi sărurile minerale pe care le absorb în timpul somnului, culcaţi în albiile formate dintr-un trunchi de copac scobit. Dacă este cazul, se

mulţumesc cu duşuri sau chiar cu un costum de scafandru irigat de o soluţie sărată care le dă o mare autonomie. Ei suportă o lipsă de iradiaţii solare timp de o săptămână locală – zece zile standard – dar, după această perioadă, se ofilesc, rezervele fiind epuizate.

Şedinţele mele de hipnopedie mi-au furnizat o idee asupra înfăţişării lor: un cioc suplu, destul de scurt, le serveşte drept gură. Le permite să bea şi, de asemenea, să emită triluri şi fluierături care constituie limbajul lor. Se pare că ciripesc încântător. Am aflat că aceste păsări ciudate nu au oraşe, în sensul strict al cuvântului, ci cuiburi grupate în aglomerări comandate de un şef. Societăţile cele mai numeroase nu depăşesc două sute de indivizi, masculi şi femele. Reproducerea are loc în timpul unui bal nupţial. Trilurile răsună în pădure în timp ce masculii introduc un spermatofor colorat în receptaculul femelei. Copiii se nasc din ouă cu coaja moale, aşezate în bacuri cu apă sărată expuse la soare, pentru a se păstra o anumită temperatură. Masculii adulţi îşi veghează cu gelozie progeniturii

Etnologii imperiali au constatat un fapt deosebit: cei de pe Oldez 3 dispun de posibilitatea de a comunica la mare distanţă prin telepatie. Totodată, ei pot ridica obiectele fără să le atingă şi citesc cu uşurinţă în creierul uman. Aceste descoperiri au suscitat, evident, un interes enorm. Pe planetă, a fost instalat în secret un laborator pentru a se putea cerceta şi explica aceste fenomene. Utilizarea lor ar fi de mare interes pentru forţele imperiale.

Din păcate, exobiologii au fost foarte decepţionaţi: specimene exilate pe Novopol au pierit cu toate îngrijirile primite. Deci experienţele nu se puteau face decât pe Oldez 3.

Dată fiind importanţa acordată acestor cercetări, planeta dispune de o garnizoană puternică şi instalaţiile ştiinţifice sunt foarte bine păzite.

Trebuie să-mi asum deci o sarcină dificilă. Mai întâi trebuie să asigur instrucţia militară a indigenilor şi apoi să-i eliberez de sub ocupaţia imperială. De asemenea, trebuie să descopăr rezultatele experienţelor făcute de exobiologi.

Formaţia mea medicală, cunoştinţele în sfera biologiei îmi vor fi de mare ajutor în îndeplinirea acestei misiuni.

Şedinţele de hipnopedie mi-au furnizat şi alte detalii pasionante: datorită metabolismului lor, oldezii sunt nomazi.

Migrează prin pădure după placul lor, ceea ce le asigură supravieţuirea, căci imperialii ii descoperă cu destulă greutate, înainte de sosirea colonilor, ei aveau doi duşmani de temut: un şarpe arboricol, care aluneca silenţios, noaptea în cuiburile lor şi cuguarul cu pielea pătată, care face ravagii printre tinerii imprudenţi care se aventurează singuri printre ramurile dese.

Ostili ştiinţei de orice fel, pe care o consideră diavolească, oldezii respectă cu scrupulozitate dogmele unei cărţi considerate sfinte, care le interzice să-şi ucidă semenii şi să bea sângele altuia".

Minguera nu mai scrise altceva în carnetul său. După cincisprezece zile de la plecare, comandatul navei sub-spaţiale îl paraşută, cu echipament cu tot, într-o poiană. Avea un anti-G dorsal, care-i dădea posibilitatea să se deplaseze pe verticală şi pe orizontală. În felul acesta putea să ajungă în vârfurile copacilor.

Îşi ascunse aparatul în scorbura unui copac şi aştepta răbdător sosirea unui, indigen, emiţând, la intervale regulate de timp, o serie de triluri care, după cum i se spusese, constituiau: semnalul de recunoaştere. Se gândea, cuprins de melancolie, la Kressir, care era atât de bine organizat, unde avea la îndemână spalazele, armamentul greu. Aici nu era nimic asemănător; trebuia să pornească de la zero!

Nu comisese oare un act de nebunie acceptând această misiune atât de dificilă? Ajunsese să se întrebe dacă, în realitate, nu urmărea o răzbunare personală, fără nicio legătură cu dorinţa de a elibera popoarele asuprite. Examenele la care fusese supus la centru îi dăduseră probabil lui Moltov o certitudine în acest sens, fără de care nu i-ar fi încredinţat responsabilităţi atât de importante. Nu! El dorea desigur, să o răzbune pe Myrna, dar ura lui faţă de Imperiali exista dinainte de moartea iubitei. Dispariţia ei amplificase dorinţa de a-i ajuta pe cei oprimaţi. Cât despre convingerile

lui intime, acestea nu erau foarte conformiste, dar nu găsise nimic să le reproşeze cealekilor, în timp ce structura Imperiului, cu nobilii, profitorii şi dictatura guvernamentală, îl umplea de dezgust.

Continuând să fluiere, Minguera contempla peisajul. De pe creanga lui nu zărea decât un frunziş des şi, ici şi colo nişte flori epifite, muşchi atârnând de pe ramuri, liane puternice desenând reţele dese de fire, şi apoi o lumină verde-albăstruie înecată, mai jos, într-o brumă uşoară ce se ridica din pământ.

Aerul fiind respirabil, Minguera nu avea nevoie de scafandru. Înainte de plecare, fusese vaccinat contra principalilor germeni morbizi locali. Trăgea deci în piept cu mare plăcere mirosul aromatic pe care-l emana pădurea: un miros îmbătător, uşor vanilat, cu o nuanţă puţin acrişoară exalată din covorul de frunze putrezite care acoperă solul. Parfumul delicat al nenumăratelor corole îl făcea să se gândească la aspectele seducătoare ale vieţii din această lume sălbatică, departe de civilizaţie.

Deodată, un fluier îl făcu să tresară: un indigen îşi făcu apariţia, răspunzând apelurilor lansate de el.

Drept răspuns, Minguera emise câteva triluri prin care anunţa cine este.

În clipa aceea avu o senzaţie stranie, ca şi când o gândire stranie pătrundea în creierul său, apoi apăru un oldez care se aşeză pe o ramură la câţiva metri depărtare de el, privindu-l cu ochi mari ca de maimuţă.

— Vin cu gânduri de pace pentru poporul tău, să te ajut să-i eliberezi pe ai tăi de jugul opresorilor imperiali! Mă numesc Minguera.

— Eu sunt Sziss! şuieră interlocutorul său. Fii binevenit! Eu comand o trupă de două sute de oldezi care trăiesc în aceste ţinuturi. Te aşteptam cu mare nerăbdare. Poţi să mă urmezi?

— Desigur! răspunse Minguera branşând dispozitivul anti-G.

Ciudata creatură zâmbi maliţios şi, asemenea unui bolid începu să sară de pe o creangă pe alta, ajutându-se din când în când de degetele lui lungi prevăzute cu ventuze, dar

propulsându-se cel mai adesea doar cu puterile sale de telekinesie. Minguera făcea eforturi mari ca să se ţină cât mai aproape; frunzişul îi zgâria obrazul, uneori se lovea de câte o creangă şi se dezechilibra.

Din fericire ghidului i se făcu milă de el şi micşoră viteza de deplasare.

Acest traseu halucinant dură cam zece minute, apoi ajunseră în tabără: cuiburile erau atât de bine ascunse între ramuri încât trebuia să le atingi ca să-ţi dai seama de existenţa lor. Aici mişuna o mulţime de indigeni, piuind, ciripind, zburând în toate sensurile fără să se lovească unii de alţii.

Sosirea oaspetelui puse capăt acestei zbenguieli şi se făcu o linişte deplină.

Minguera observă că în vârfurile copacilor erau pândarii, masculi în vârstă, experimentaţi, care supravegheau cerul, gata să dea alarma dacă s-ar fi apropiat vreun aparat de zbor imperial.

Ghidul se aşeză la îmbinarea a două crengi, unde fusese împletită o mică platformă de liane. Zece masculi cu barba acoperită de o bărbuţă caraghioasă aşteptau, aşezaţi pe călcâie, foarte demni.

— Consiliul înţelepţilor tribului! anunţă Sziss. Ei aşteaptă sugestiile în legătură cu eliberarea semenilor noştri capturaţi de invadatori!

Acestea fiind spuse, şeful se lăsă şi el pe vine şi toate privirile se îndreptară spre Minguera, care se simţea destul de încurcat.

— Prieteni, şuieră el, cred că o să vă decepţionez. Duşmanii voştri sunt puternici, bine organizaţi şi dispun de aparate şi de arme de care voi habar n-aveţi, pentru că religia voastră vă interzice să le folosiţi. Nu cu două sute de luptători, oricât ar fi ei de curajoşi, vom reuşi să-i alungăm pe opresorii voştri. Ca să reuşim, trebuie să ne asigurăm de sprijinul şi unirea tuturor semenilor voştri, sau cel puţin a majorităţii. Apoi, când poporul va fi unit, va trebui să învăţaţi să cunoaşteţi armele duşmanului vostru, să luptaţi organizat. Un guvern trebuie să fie democratic, un şef nu poate fi impus

prin forţă, ci mai ales de adunarea poporului. Ştiu că toate acestea vi se par neobişnuite, şi totuşi, fără a accepta aceste schimbări, nu vă veţi putea salva.

Oldezii avură un scurt sfat psihic, apoi Sziss răspunse:

— Un trimis al cealekilor ne-a avertizat că trebuie să ne schimbăm obiceiurile. Unii dintre noi refuză această idee, şi totuşi trebuie să acceptăm evidenţa; toate încercările noastre au eşuat. Deci metodele noastre nu sunt potrivite pentru a câştiga această luptă. Sunt dispus să te însoţesc pentru a intra în contact cu principalele triburi din această pădure. O sută de mii de olandezi trăiesc aici. Numărul semenilor noştri nu este mai mare de o sută cincizeci de mii. Toţi doresc să lupte mai cu spor împotriva acestor Imperiali abjecţi şi cred că-i vom convinge să modifice tradiţia strămoşească şi să-i înfrunte. Vom porni, cu o mică escortă, atunci când vei dori.

— Să mergem, încuviinţă Minguera, nu avem timp de pierdut.

Astfel începu o călătorie prin pădure. În drum, luptătorul de gherilă află şi alte noutăţi privitoare la noii săi aliaţi. Sziss i le transmitea direct prin intermediul gândirii sale.

Înţelesese cum reuşeau vânătorii imperiali să captureze aceste creaturi telepate atât de agere. Diavolii reproduceau cu exactitate strigătele femelelor în călduri. La auzul lor, masculii erau aduşi în stare de tranşă. Aşa făcuseră rost de primul stoc de sclavi. Drept urmare, oldezii instalaseră pândari şi, la semnalul lor, se împrăştiau, având grijă să-şi astupe urechile cu ceară adunată din cuiburile insectelor. Această măsură se dovedise a fi foarte eficace. Atunci vânătorii recurseseră la alte metode: ei împrăştiau în cursul nopţii substanţe care distrugeau frunzişul copacilor pe o arie foarte întinsă, apoi răspândeau substanţe narcotizate. În zori, îi culegeau pe indigeni ca pe nişte fructe coapte

Oldezii, împărţiţi în grupuri mici, nu cunoşteau nimic din arta războiului. Ei nu putuseră găsi un mijloc de apărare împotriva acestui atac şi astfel populaţia era decimată. De aceea, cu tot individualismul lor, acceptaseră ajutorul străinilor.

În mai multe rânduri, Minguera avu posibilitatea să

aprecieze vigilenţa celor care stăteau la pândă: helimobilele erau semnalate cu mult înainte de a-şi face apariţia, numai că Imperialii nu-şi băteau capul cu un grup atât de mic de indigeni. Detectoarele lor bionice urmăreau căldura degajată de o comunitate numeroasă, pregătind astfel victoria acţiunii.

Ambasadorii ajunseseră destul de repede la vecinii cei mai apropiaţi.

De fiecare dată, se repeta acelaşi ceremonial; pândarii din cele două tabere intrau în contact psihic, îi informau pe şefi care, la rândul lor, îşi trimiteau mesaje.

Odată obţinută autorizaţia de intrare în teritoriu, Sziss şi însoţitorii lui pătrundeau în zona locuită.

Apoi, şefii se salutau, vrăjitorul psalmodia o rugăciune, implorând Spiritul să lumineze creaturile sale. Minguera ştia că oldezii ţineau foarte mult la religia lor animistă ca şi la morala lor bazată pe texte revelate de Spirit.

După aceea, se întrunea consiliul Înţelepţilor, membrii clanului se aşezau în cerc, la o distanţă respectuoasă, iar Sziss îl prezenta pe trimisul special al puternicilor si bunilor cealeki.

— Prietenul nostru aparţine rasei torţionarilor imperiali, declara el, dar el a fost vizat de Spirit şi acesta l-a schimbat. De atunci acest profet aduce cuvântul dreptăţii popoarelor oprimate.

Toate erau conform uzanţelor şi obiceiurilor acestor populaţii. Apoi luă cuvântul Minguera, scuzându-se că fluiera cu un accent atât de îngrozitor. Discursul era cam acelaşi:

— Onorate şef, venerabili membri ai Consiliului şi voi toţi ceilalţi, am venit să vă vizitez cu scopul de a vă aduce mesajul Spiritului care m-a convins să cutreier lumea pentru a pune capăt oprimării semenilor mei. Dispuneţi de o armă puternică: creierul vostru, care lansează mesaje la distanţă şi poate ridica obiecte. Dar, din păcate, aceste daruri extraordinare nu vă folosesc la nimic! De ce? Din cauza izolării în care trăiţi. Sunteţi împrăştiaţi în grupuri mici pe toată planeta. De aceea invadatorul poate să pună mâna cu uşurinţă pe fraţii voştri şi să-i ducă în casele de tortură unde sunt maltrataţi fără încetare! M-a vizitat Spiritul. El i-a convins

pe cealeki să mă trimită aici ca să vă transmit cuvântul Lui. Comunităţile voastre sunt conduse după principiul carităţii şi de aceea Lui i-a fost milă de voi. Ce faceţi atunci când aveţi de transportat o greutate mare? Mai mulţi dintre voi îşi unesc forţele psihice. Zece, o sută de oldezi pot face astfel o treabă pe care unul singur n-ar fi putut să o facă. La fel este şi în lupta pe care trebuie să o purtăm împotriva Imperialilor. Numai un clan nu-i va putea învinge, nici două sau trei. Dacă toate triburile care trăiesc în pădure se unesc, influxul lor puternic îi va mătura pe adversarii voştri. Eu am venit de pe stelele îndepărtate să predic marea unire care vă va permite să-i alungaţi pe aceşti invadatori cruzi. Aceasta este o regulă comună tuturor planetelor: unirea înseamnă putere. De mult, prietenii noştri, cealekii, s-au unit sub conducerea unui Consiliu format din şefii tuturor clanurilor care aleg un conducător suprem pentru o durată de timp limitată. Aceasta trebuie să fie de acum înainte şi atitudinea voastră: în faţa pericolului care vă ameninţă, uniţi-vă pentru a obţine victoria! Prietenul meu Sziss şi cu mine străbatem pădurea şi propovăduim tuturor această cruciadă sfântă. La următoarea lună plină, când cei doi sateliţi ai voştri vor străluci în acelaşi timp pe cer, poporul oldez, adunat pe câmpia întinsă din apropierea fluviului, va merge unit spre opresorii lui şi-i va obliga să părăsească planeta eliberându-i pe captivi. Nu vă cer nimic în schimb: singura mea dorinţă este să vă fiu de folos şi să vă eliberez de o oprimare nemiloasă. Uniţi vom învinge...

În general, această predică era primită cu o tăcere politicoasă. Oldezii nu gândeau prea rapid, trebuiau să asimileze toate aceste date noi. Şi cum trimisul nu făcea nicio menţiune privitoare la folosirea maşinilor pe care ei le detestau, până la urmă toţi aprobau propunerile lui. Fiecare şef de trib îşi spunea în sinea lui că el va fi acela care va fi ales să conducă poporul oldez. Vrăjitorii nu găseau nimic care să vină în contradicţie cu dogmele lor. Toţi ştiau foarte bine că fuseseră incapabili să lupte până atunci împotriva invadatorilor şi a aparatelor lor diavoleşti. Trimisul acesta părea dezinteresat şi făcea apel la bunul lor simţ. În general

reuniunile se terminau într-o stare de entuziasm. Şefii se angajau să fie prezenţi la întâlnirea fixată împreună cu toţi masculii din tribul lor. Vrăjitorii se mai temeau de ingerinţa Trimisului în micile lor afaceri. Minguera îi liniştea repede: el nu avea intenţia de a rămâne pe această planetă după victorie. Singurul său scop era să-i unească pe oldezi, el transmitea un mesaj, dar nu-şi aroga dreptul de a interveni în dogmele şi practicile lor religioase de care Spiritul era mulţumit. Cea mai bună dovadă era că trimisese, un mesager poporului său iubit pentru a pune capăt suferinţelor acestuia. Bineînţeles, vrăjitorii nu se dedau în lături de a sonda psihicul vizitatorului lor şi astfel puteau constata că el nu minţea. Până la urmă îşi dădură acordul...

Unora li se părea cam straniu faptul că Spiritul făcuse apel la un străin care nu putea să-şi transmită gândurile şi cu atât mai puţin să-şi plaseze un ecran pe creier. Dar acceptau explicaţia lui Minguera care sublinia faptul că misiunea lui cuprindea toate planetele ocupate, că el eliberase deja una şi că trebuia să-şi continue acţiunea în altă parte.

La plecarea lui Sziss şi a Trimisului, nu toţi membrii clanului erau convinşi. Ar fi fost frumos. Dar o mare majoritate îi susţineau, ceea ce era esenţial.

Şi aşa Minguera şi însoţitorul lui vizitară nenumărate clanuri, străbătând pădurea în lung şi-n lat, o pădure având mereu aceeaşi înfăţişare, în afară de zonele desfrunzite de Imperiali.

Minguera discută îndelung cu Sziss, al cărui spirit era mult mai deschis decât al compatrioţilor săi. Tânărul şef de trib înţelese că, în viitor, reunirea oldezilor va pune noi probleme şi că introducerea treptată a maşinilor dispreţuite pe această planetă devenea necesară.

— Într-o zi, vom construi oraşe confortabile în care mii de compatrioţi de-ai tăi vor putea trăi la adăpost de intemperiile care bântuie planeta! îi explica Minguera. Ştiinţa noastră ne dă posibilitatea să construim proiectoare care emit raze asemănătoare cu ale Soarelui vostru, o realizare de mare preţ, care ar înlătura suferinţele lungilor zile de iarnă...

La rândul său, Minguera înţelesese de ce aceşti telepaţi

înnăscuţi foloseau un limbaj de care s-ar fi putut dispersa. Oldezii descoperiseră că era foarte jenant să citeşti în sufletul interlocutorului tău ca într-o carte deschisă. Indigenii trăind într-un clan îşi închideau creierul pentru a opri orice ingerinţă a semenilor lor. Aşa încât elaborase un cod de fluierături, ce le permitea să comunice între ei pentru treburile curente.

Când turneul de propagandă fu terminat, Minguera epuizase de mult rezervele energetice ale dispozitivului său anti-G. Noii săi prieteni îl transportau fără probleme cu ei, soluţie preferabilă, căci folosirea oricărui aparat risca să trezească ostilitatea autohtonilor.

Bilanţul era satisfăcător; după Sziss, în faţa căruia şefii clanurilor îşi deschiseseră spiritele în semn de adeziune totală, nu mai erau decât zece la sută oponenţi printre cei o suta de mii de indigeni contactaţi.

Reuniunea fusese programată, cu bună ştiinţă, toamna. Şi acest lucru dintr-un motiv foarte simplu: metoda folosită ar lăsa intacte instalaţiile Imperialilor. Învingătorii, curioşi, ar vizita aceste instalaţii, ei ar găsi aici proiectoare care emană o căldură plăcută, un adăpost împotriva vânturilor reci ale iernii. Atunci Sziss ar putea să-şi convingă cu mai mare uşurinţă compatrioţii să folosească aceste instalaţii.

Se înţelege de la sine că unii vrăjitori vor protesta, dar, în total, avantajele de care ar beneficia locuitorii oraşului abandonat ar fi evidente şi clanul lui Sziss, devenit cel mai numeros, ar putea să-si impună punctul de vedere celorlalţi.

Încetul cu încetul, tinerii ar învăţa să cunoască ştiinţa şi să o folosească...

Asta nu mai era sarcina lui Minguera: un altul îl va înlocui, la momentul potrivit. Pentru moment, sarcina lui era să-i alunge pe Imperiali. Problema principală era să-i ferească pe aliaţii săi de efectele incapacitantelor pe care adversarii lor, fără îndoială, le vor folosi. Cu toate că erau semi-autotrofi, oldezii posedau o funcţiune respiratorie şi produsul chimic acţiona prin inhalare. Dacă aliaţii lui ar fi acceptat să îmbrace costume de protecţie, problema ar fi fost rapid rezolvată. Dar indigenii respingeau tot ce seamănă a maşină şi n-ar fi acceptat niciodată să poarte această îmbrăcăminte

protectoare. Nu mai era decât o singură soluţie: să-i facă imuni la efectul incapacitantelor.

Minguera recupera din bagajele sale, cu mare discreţie, un analizator. Ghidat de Sziss, merse într-o zonă în care Imperialii operaseră nu de mult o razie. Adună puţină pulbere de pe frunze tapiţând solul şi astfel reuşi să determine natura compusului chimic utilizat de Imperiali.

Trebuia să comunice cealekilor această formulă, cerându-le să-i trimită imediat un antidot.

Încă o dată, Minguera avu ocazia să aprecieze eficacitatea lui Moltov. Cinci zile după expedierea mesajului său, primi o capsulă care conţinea destulă substanţă pentru a-i proteja pe aliaţii lor mai multe săptămâni.

În sfârşit, sosi ziua fixată pentru declanşarea ofensivei. Minguera se duse la locul întâlnirii, întrebându-se cu nelinişte dacă oldezii îşi vor ţine cuvântul dat.

Se linişti repede: în grupuri mici îşi făceau apariţia membrii diferitelor clanuri, aşa cum promiseseră. Sziss oferea fiecăruia cupa prieteniei conţinând o băutură magică. Vrăjitorul acceptase să-şi dea avizul aşa încât nimeni nu refuză antidotul.

Până la căderea nopţii, se adunaseră peste cincizeci de mii de indigeni. La ordinul psihic dat de Sziss, când cele două Luni atinseră punctul culminant pe cer, toţi porniră în linişte.

Minguera îşi încărcase dispozitivul dorsal şi avea deci autonomie în deplasare. Mii de umbre se lansară, la nivelul solului, spre oraşul Imperial.

Înainte de a atinge obiectivul, ei fură interceptaţi de poliţişti bionici: imediat decolară helimobile rapide din care ploua cu incapacitante peste hoarda împrăştiată pe câmpie.

Zadarnic, produsul rămânea fără efect! Mai mult chiar, la ordinul psihic dat de oldezi, piloţii întoarseră aparatele şi, ca nişte adevăraţi kamikaze se aruncară asupra armamentului greu care apăra oraşul. Sub efectul surprizei, apărătorii nu reacţionară şi atunci când furios, guvernatorul ordonă foc asupra helimobilelor, era deja prea târziu: mai mult de jumătate din baterii fuseseră distruse. Dar Imperialii încă nu realizau amploarea înfrângerii suferite; oldezii, foarte aproape

acum, controlau gărzile însărcinate cu defensiva, cufundându-le într-un somn profund.

Unirea influxurilor psihice avea o putere atât de mare, încât, curând, toţi Imperialii, inclusiv guvernatorul, fură cuprinşi de o somnolenţă invincibilă şi căzură ca nişte muşte pe unde se aflau.

Ceata disciplinată îşi făcu intrarea în instalaţiile invadatorilor.

Prima grijă a lui Sziss şi a lui Minguera fu să meargă în laboratoare. Oraşul, protejat de o cupolă transparentă, era subdivizat în zece cartiere, palatul guvernatorului fiind situat în centru.

Pretutindeni, o lumină vie emana din proiectoarele care răspândeau o căldură plăcută. Surprinşi, oldezii apreciau acest influx benefic. Acoperişurile transparente lăsau să se vadă instalaţiile interne, evidenţiind soarta ce era rezervată captivilor. Unii, cu craniile deschise, purtau nenumăraţi electrozi, legaţi prin fire de aparate de înregistrat. Alţii, jupuiţi de vii, erau alimentaţi direct în vene, fiecare nerv fiind legat la diferite aparate. Alţii, închişi în cuşti Faraday, erau supuşi unor teste in scopul de a cunoaşte natura şi lungimea undelor emise de creierul lor.

Imediat Minguera se ocupă de cei mai nenorociţi, în timp ce Sziss şi tovarăşii lui îi eliberau pe ceilalţi.

În acest timp, Imperialii erau teleportaţi pe cel mai apropiat astroport.

După ce administra fiecăruia tratamentul adecvat, Minguera îşi anunţă aliaţii că aproape toţi cobaii Imperialilor vor fi salvaţi. Doar vreo zece erau prea atinşi ca să mai poată supravieţui. Acestora li se făcu o injecţie cu anestezice şi muriră fără să mai sufere.

Şefii oldezilor îi transportară pe ultimii Imperiali prizonierii la astroport şi îi treziră din somnul în care îi cufundaseră.

Minguera luă cuvântul.

— V-aţi putut da seama de puterea celor pe care aţi vrut să-i faceţi sclavi. Fiinţe ca voi nu merită să trăiască! Cu toate acestea, oldezii vă cruţă viaţa ca să le puteţi transmite semenilor voştri acest mesaj: „Să nu mai puneţi niciodată

piciorul pe această planetă, căci nu veţi mai beneficia de o asemenea blândeţe!” Astronava din spatele vostru funcţionează. Veţi urca la bordul ei şi veţi părăsi planeta voastră este dezarmată, doar instalaţiile sunt în stare de funcţionare pe Oldez. Veţi spune împăratului că popoarele oprimate se ridică în masă ca să-şi recapete libertatea. Pretutindeni profitorii, exploatatorii popoarelor vor fi alungaţi şi niciunul dintre ei nu se va bucura de bunurile jefuite. Acum, plecaţi repede, înainte ca mânia oldezilor să nu vă pedepsească mai rău!

Cu capetele plecate, invadatorii escaladară pasarela şi intrară în astronavă, abandonând toate aparatele, toate rezultatele experienţelor care urmăreau, să impună sclavilor voinţa lor. Nava decola, se avântă spre cerul întunecat şi dispăru. Câteva minute mai târziu, cinci nave sub-spaţiale aparţinând cealekilor aterizară pe pistă.

Minguera se întoarse spre Sziss:

— Acum, prietene, este rândul tău să-ţi asumi responsabilităţile. Când vei comanda această planetă gândeşte-te să instaurezi o guvernare dreaptă. Copiii tăi vor învăţa să folosească instrumentele lăsate de Imperiali şi, datorită lor, rasa ta se va înmulţi. Învaţă-i pe ai tăi că ştiinţa nu este rea în sine; folosirea ce i se dă poate deveni primejdioasă. Adio, Sziss, ţi-ai câştigat libertatea şi te aşteaptă o muncă grea! Să rămâneţi uniţi!

Spunând acestea, fără să mai aştepte vreun răspuns, Minguera se întoarse pe călcâie şi se îmbarcă în nava sub-spaţială cea mai apropiată.

Fusese întoarsă încă o filă. Îl aşteptau alte misiuni.

Când nava decola, Minguera recepta în spiritul lui mesajul de recunoştinţă al unui popor care îl asigura de gratitudinea lui eternă...

CAPITOLUL X

— Ei bine! exclamă Moltov, văzându-l pe Minguera intrând în biroul său, iată o treabă rezolvată rapid! Experţii cercetează documentele tale. Suntem foarte mulţumiţi de situaţia creată la marginile Imperiului: mai mult de cincizeci de planete de importanţă diversă şi-au recăpătat libertatea. Speranţa a pus stăpânire pe toţi sclavii. Trimişii noştri trebuie să frâneze elanul lor, pentru a evita declanşarea unor mişcări nepregătite, care ar risca să se transforme într-o catastrofă.

— Şi care este reacţia împăratului? întrebă Minguera. Cu toată încetineala comunicaţiilor, informaţiile despre aceste insurecţii trebuie să fi ajuns la urechile lui, şi s-ar putea să pună la punct un plan pentru a le face faţă.

Moltov încruntă din sprâncene.

— Ai pus degetul pe rană. Am putut observa mişcări importante de escadre care sunt masate la marginile Imperiului. Sistemul de reperare a fost întărit şi navele noastre sub-spaţiale sunt uneori detectate. Guvernul nostru nu doreşte război. O înfruntare între flotele noastre ar fi catastrofală, atât de perfecţionate sunt armele şi de o parte şi de cealaltă. Nu ar fi nici învingători, nici învinşi şi civilizaţia ar marca un regres de câteva secole.

— Şi totuşi Imperialii sunt obligaţi să acţioneze...

— Aici este dilema. Datorită ţie, Imperiul nu va putea dispune de puterile telepsihice, care i-ar fi permis să menţină sclavia în rândul popoarelor ocupate. Totuşi, se pare că adversarii noştri nu sunt decişi să se arunce într-un conflict uriaş. Ei trebuie să-şi pună la punct, în secret, o altă tactică. Care? Nu ştim!

— Şi tare ai mai dori să o cunoşti!

— Nu-ţi pot ascunde nimic!

— Şi cine ar fi mai bine plasat decât mine, un fost imperial, pentru a fi infiltrat în serviciile secrete adverse?

— Văd că ai simţul umorului... Iată propunerile mele: te poţi odihni câteva săptămâni, dacă doreşti, apoi îţi vom modifica identitatea şi te vom depune pe o planetă ocupată de Imperiali de unde vei putea pleca la Novopol. Acolo vei

încerca să afli intenţiile adversarilor noştri.

Minguera reflectă un moment. Perspectiva unui scurt repaos nu-i displăcea deloc; dimpotrivă, ideea de a fi din nou în pielea unui funcţionar imperial nu-l atrăgea.

— Trebuie să răspund imediat?

— Nu! Poţi să examinezi propunerea şi să ne împărtăşeşti sugestiile tale. Ce-ai spune de un sejur de o săptămână în unul din centrele noastre de relaxare?

— Ei bine, nu spun nu!

— Atunci, ne-am înţeles! La întoarcere, vino să mă vezi! Vom discuta problema. Să te distrezi bine, pentru că meriţi!

Minguera o făcu pe turistul. Până atunci nu avusese timp să cerceteze modul de viaţă al cealekilor, sau înclinaţiile lor sexuale. În timpul precedentei sale misiuni, aliaţii săi îi puseseră la dispoziţie femele de-ale lor. Perspectiva de a face dragoste cu o pin-up semănând a juncă, sau cu un şarpe verzui nu-l sedusese. Experienţele sale fuseseră de scurtă durată şi destul de decepţionante.

Ceaiekele nu erau nici ele atrăgătoare cu tenul lor cadaveric şi formele scheletice. Fu deci o plăcere amestecată cu uimire când Minguera întâlni o compatrioată de-a lui pe planeta Fahier unde-şi petrecea vacanţa. Când o văzu prima oară, stătea pe marginea unei piscine, îmbrăcată într-un costum de baie din două piese, care nu-i ascundea formele seducătoare. Tenul roz, buzele cărnoase, trupul împlinit, dar nu în exces, contrastau cu femelele cealeke care încercau zadarnic să-şi bronzeze epiderma lor la razele proiectoarelor solare.

Împins de curiozitate, Minguera se apropie şi se aşeză cu bună ştiinţă în faţa ei, încât umbra lui să se proiecteze asupra tinerei femei. Aceasta îşi scoase ochelarii şi îl măsură cu un aer foarte puţin amabil pe inoportun.

— Ia te uită, un cetăţean imperial! remarcă ea. Sunt încântată să vă întâlnesc, dar, vă rog, daţi-vă la o parte din soarele meu! Cealekii sunt foarte înţelegători, dar planeta lor este lipsită de farmec: este pentru prima oară de la sosirea mea când am ocazia să mă bronzez în linişte.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat! se strâmbă vlăjganul.

Voiam doar să aflu dacă figura vă este la fel de seducătoare ca şi trupul şi, pe cuvânt, nu sunt decepţionat deloc.

Spunând acestea, se întinse lângă ea şi îşi scoase hainele pentru a profita şi el de căldura plăcută emisă de proiectoare.

— Sunteţi demult aici?

— Nu! Vin de la Tarpad. Să mă prezint: Minguera, fost medic al Imperiului.

— Oh, ce curios! Să mă prezint şi eu: Tana Ernoael, eram biologă pe Oldez şi am fugit de la centrul experimental, căci mă revolta să văd torturile la care erau supuşi autohtonii de către compatrioţii noştri.

— Acum Oldez este o planetă liberă. Am fost însărcinat să conduc insurecţia oldezilor. Nişte fiinţe cu adevărat pasionate! Ce părere aveţi despre puterile lor psihice?

— Uimitoare! Dacă Imperialii ar fi reuşit să reproducă şi să transmită capacităţile lor, ar fi creat probleme deosebit de grele prietenilor noştri. Când am părăsit centrul, reuşisem să localizăm lobii cerebrali care intră în joc atunci când conversează între ei, dar nu puteam reproduce aceste fenomene. După părerea mea, acest dar este specificul rasei lor: pentru a dispune de astfel de puteri, ar trebui să adăugăm creierului nostru un dispozitiv cu neuristori. Studiile erau în curs...

— Pasionant! Fără să fiu indiscret, aş putea şti cum au folosit cealekii competenţa dumneavoastră?

— Tocmai mi-am terminat stagiul. Moltov îmi va încredinţa în viitorul foarte apropiat prima misiune.

— Felicitări! Aveţi idee cam pe unde veţi fi repartizată?

— Undeva în Imperiu. Nu voi fi singură, mă va însoţi un compatriot de-al meu. Dar... fără îndoială că este vorba despre dumneavoastră...

— Acest brav Moltov este un vulpoi bătrân. El a aranjat ca să ne întâlnim ca din întâmplare!

— Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, voi fi încântată să fiu sfătuită de un agent remarcabil; Moltov v-a lăudat foarte mult.

— Poate că nu era vorba despre mine.

— Oh! M-aş mira! Directorul nu lasă nimic la voia

întâmplării! Ei bine pentru că suntem sortiţi să trăim împreună, să facem cunoştinţă...

Zilele care urmară, i se părură lui Minguera încântătoare. Centrul de relaxare avea o vegetaţie luxuriantă, plajă, sferele Dyson care încercuiau steaua furnizau energie din abundenţă, îngăduind menţinerea unui climat foarte plăcut. Toţi „turiştii” erau deosebit de amabili. Hrana era delicioasă. Corăbii cu pânze erau puse la dispoziţia turiştilor, dându-le posibilitatea să se izoleze în încântătoarele insule înşirate de-a lungul litoralului.

Cei doi profitară fără nicio reţinere de acest sejur paradisiac şi, la sfârşitul concediului, amândoi erau într-o formă splendidă, bronzaţi şi pregătiţi să înfrunte riscurile misiunii ce-i va purta în teritoriul imperial.

Când se regăsiră în biroul lui Moltov, acesta se uită la ei cu satisfacţie.

— Sunteţi într-adevăr un cuplu superb! îi asigură el. Îmi cer scuze pentru viclenia folosită. Doream să ştiu dacă v-aţi putea înţelege şi, văzând rapoartele ce mi-au fost înaintate, am constatat că v-aţi plăcut pe loc. Deci nu există nicio obiecţie de a merge împreună în misiunea pe care am plănuit-o?

— Din partea mea, niciuna, replică Minguera, doar că Tana îşi asumă riscuri deosebit de mari.

— Nu mi-e frică de pericole, îi asigură tânăra.

— Perfect! se bucură Moltov. Sunt sigur că veţi face o treabă bună. Într-un fel, sunteţi complementari: Tana va fi elementul intuitiv, şi tu, Minguera, tehnicianul. Vă veţi schimba, desigur, identitatea. Veţi fi doi exobiologi: Roig şi Torra. Am interceptat o astronavă a Universităţii imperiale, plecată de la Novopol pentru a culege eşantioane de faună de pe o planetă numită Czesi. Acolo nu există fiinţe inteligente, ci doar mici maimuţe albinos, care par total dezarmate în faţa ferocilor carnivori locali, dar supravieţuiesc datorită unui al şaselea simţ care-i avertizează asupra pericolului. După cum veţi constata, adversarii noştri manifestă un interes deosebit faţă de orice fenomen parapsihic. Vă vom modifica puţin morfologia pentru a semăna cu doctorul Roig şi doctoriţa

Torra. Ştiţi totul despre viaţa lor, obiceiurile lor, relaţiilor lor, ca şi numele prietenilor lor. Aceste date vă vor fi implantate, ca de obicei, prin hipnopedie. Din fericire pentru noi, aceşti doi savanţi au fost numiţi recent la Universitatea din Novopol. Deci colegii nu-i cunosc încă, ceea ce vă va uşura sarcina. Pentru a explica întârzierea astronavei voastre am simulat o pană banală, dar care va cere destul timp pentru a fi remediată şi astfel sosirea voastră nu va da de bănuit. Scopul misiunii voastre este de a demasca intenţiile adversarilor noştri. Ştim că situaţia strategică este studiată de un ordinator specializat al Universităţii. Veţi fi contactaţi de un agent de-al nostru. Este vorba de o acţiune dificilă, de o importanţă capitală pentru noi. Sper să reuşiţi. Întrebări?

— Cum vom transmite informaţiile noastre? se interesă Minguera.

— Veţi afla la faţa locului. Vă veţi uita cu desăvârşire personalitatea actuală. În acest mod veţi putea înşela testele de introspecţie la care veţi fi supuşi la sosire. Agentul nostru vă va chema la Universitate şi tot el vă va da semnalul care vă va da posibilitatea să vă recăpătaţi memoria.

— Şi, când vom fi aflat ceea ce dorim să ştim, cum vom ajunge iar aici?

— Au fost prevăzute mai multe variante. Agentul va face să vă uitaţi din nou personalitatea, dacă va fi nevoie, veţi putea, de exemplu, să plecaţi într-o nouă expediţie şi astronava voastră va fi interceptată de o navă sub-spaţială. Repet, totuşi, acum nu putem prevedea care va fi cea mai bună modalitate de a vă recupera. Aveţi încredere în mine! Nu veţi fi abandonaţi în Imperiu!

— Şi... care erau raporturile dintre Roig şi Torra? întrebă Tana.

— Erau amanţi, draga mea! Nimic mai eficient decât un cuplu unit pentru a suporta izolarea unei călătorii de explorare ştiinţifică. Nu mai aveţi întrebări? Atunci vă doresc mult noroc!

După ce părăsiră biroul, Minguera îi şopti tinerei la ureche:

— Sper să nu-ţi displacă prea mult această perspectivă!

— Pe cuvânt, nu! De altfel trebuie să învăţăm să fim

devotaţi cauzei! făcu Tana zâmbind.

Apoi, îşi puse braţele în jurul gâtului tânărului şi îl sărută sub privirile reprobatoare ale gărzilor, care considerau că aceşti străini nu au pic de bunăcuviinţă.

De fapt, Minguera era neliniştit. Amintirea Myrnei stăruia, vie, în mintea lui. Dacă s-ar îndrăgosti de Tana? Dacă şi ea ar fi ucisă de brutele imperiale? N-ar îndrăzni să primejduiască încă o dată viaţa celei pe care o iubea! Dar atunci acţiunea lui s-ar putea să nu aibă deplină eficacitate. Alungă aceste gânduri: Moltov ştia ce face şi care erau riscurile pe care şi le asuma. De altfel, această misiune semăna mai mult a spionaj decât a gherilă. De ce au fost aleşi tocmai ei? Încă un mister... Numai de nu s-ar întâmpla ceva neplăcut!

Cei doi trimişi trecură printr-o perioadă de instructaj hipnopedic obişnuit, cu variante de chirurgie estetică şi, mai ales cu schimbarea totală a personalităţii lor.

Doctorul Roig se întinse şi căscă mai să-şi rupă fălcile. I se păru că dormise, zile în şir. Alături, pe o altă cuşetă, Torra deschise, somnoroasă, ochii.

Roig făcu un duş, apoi se instală în faţa unui mic dejun copios, în compania Torrei.

— Ei bine, misiunea noastră s-a desfăşurat fără niciun incident! constată cu satisfacţie exobiologul. Ne întoarcem cu vreo douăzeci de exemplare de zerangi şi cu un afrodiziac nou care, dacă e să dau crezare amintirilor, este trăsnet!

— Într-adevăr, destul de plăcut! încuviinţă tânăra. Va avea un mare succes la Novopol, numai că, din nefericire, noi nu vom profita niciodată de el: cercetările noastre sunt finanţate de Universitate şi ea îşi rezervă monopolul exploatării descoperirilor noastre!

— Ştiu! suspină Roig. Totuşi, mă întreb dacă măcar o dată, n-am putea face o mică excepţie. În definitiv, obiectivul expediţiei noastre era să aducem exemplare de zerangi pentru a fi studiaţi. Atunci de ce n-am păstra pentru noi beneficiile comercializării acestui drog?

— Cum ar trebui să procedăm? Nici tu, nici eu nu avem mijloace pentru a lansa acest afrodiziac pe piaţă!

— Asta s-ar putea aranja! Cunosc un individ, care lucrează

într-un laborator. Ar plăti scump pentru a obţine un eşantion pe care l-ar analiza şi apoi l-ar putea sintetiza. Noi nu vom putea fi suspectaţi niciodată.

— Dacă prietenul tău nu este prea zgârcit, am da lovitura! Dar nu, trebuie să laşi la mai puţin de o sută de mii!

— Voi cere o sută cincizeci, chiar dacă aş mai coborî puţin, şi un procent din vânzări.

— Nu cred să poţi obţine atât de mult. Poţi totuşi încerca.

— Mă voi mai gândi. Mai avem două zile până la Novopol! Sunt mirat că patrulele nu ne-au contactat încă.

— În orice caz, am avut o baftă nebună. Acum îţi pot spune că muream de frică în timpul traversării. Cu aceste revolte care izbucnesc peste tot, mă tot gândeam dacă nu vom fi interceptaţi de vreo navă rebelă în solda mizerabililor de cealeki!

— Pe cuvânt, nici eu nu eram prea liniştit! Fără tine şi fără ideea primei pe care ne-o va da Centrul de Cercetării Psihice, aş fi fost total dezumflat. Datorită prezenţei tale, expediţia aceasta a fost o adevărată plăcere! Eşti o mică escroacă al dracului de şmecheră: tu mi-ai atras atenţia asupra acelui arbust cu fructe roşii pe care zerangii le consumau cu lăcomie.

— Mulţumesc, dragul meu coleg, vanitatea mea personală apreciază faptul de a fi judecată la justa ei valoare. În ce mă priveşte...

Ţârâitul interfonului o întrerupse. Roig ridică şi exclamă:

— Centrala automată mă anunţă că am un mesaj de la Novopol. Două crucişătoare ne vor escorta pe ultima parte a călătoriei!

— Ei, drăcie! Se pare că tipii de la Centru acordă o mare importanţă acestei specii de maimuţe: am fi putut cere mai mult ca să le capturăm!

— Posibil. În orice caz, dacă merge afacerea cu afrodiziacul, nu ne-am pierdut vremea degeaba.

— Să fii prudent, Roig. De când cu cealekii, autorităţile sunt foarte atente.

— Singura problemă este să putem trece eşantionul la vamă. Ai încredere în mine, nu vor reuşi să-l depisteze.

Câteva ore mai târziu, escorta încadra astronava. Sfârşitul călătoriei se desfăşură fără probleme.

Doctorul Roig avusese dreptate: drogul trecu la vamă fără probleme, ascuns în ieslea unui zerang drogat, care sforăia ca un om. Îl recuperă înainte ca animalele să fie livrate Centrului de Cercetări. Roig îl contactă pe prietenul său, care se arătă foarte înţelegător. Într-adevăr, afrodiziacele erau foarte căutate la Novopol. După o probă intermediarul se declară mulţumit, plăti o sută douăzeci de mii de credite cash, dar, aşa cum bănuise Torra, nu fu de acord cu procentul din vânzare.

Fiecare primi deci şaizeci de mii de credite, sumă la care niciunul dintre ei nu spera. Îşi oferiră deci un turneu regesc prin locurile renumite ale capitalei. Faptul era absolut normal pentru doi savanţi care petrecuseră patru luni izolaţi în spaţiu.

Când se întoarseră în camera lor de la Universitate, erau bine ameţiţi şi îşi administrară o doză serioasă de metabolizat vitaminizat ca să-şi revină cât de cât. După care, Torra propuse:

— Dragul meu, am petrecut o seară formidabilă, ce-ar fi dacă am lua puţin afrodiziac ca să fim în formă? Cred că ţi-a mai rămas puţin.

— Este o idee formidabilă!

Roig se îndreptă spre dulap, când se auzi soneria videofonului.

— Ei, drăcie! Cine-o fi la ora asta?

Ridică receptorul, dar nicio imagine nu apăru pe ecran. O voce necunoscută îi răsună în urechi:

— Aici 4-8-6-2. Sunteţi doctorul Roig?

— Uitaţi-vă pe ecran! Al meu este branşat.

— V-am căutat de mai multe ori în seara asta. Aţi fost supuşi testelor obişnuite la întoarcere?

— Evident! În momentele acestea băieţii de la Centrul de Contra-Spionaj sunt foarte atenţi. Toţi cei care se întorc de la periferia Imperiului sunt examinaţi pe toate feţele. Şi totuşi nu cred că m-aţi sunat atât de târziu pentru a afla toate acestea?

— Nu!

Un straniu semnal modulat sună în urechile exobiologului

şi faţa i se împietri.

— Ce ai? întrebă neliniştită Torra. Eşti foarte palid!

— Mă simt bine, nu te speria. Vino, aud o chestie bizară.

Torra se apropie şi luă receptorul. La auzul acelui semnal straniu, ea rămase nemişcată, ca paralizată. În sfârşit, sunetul se întrerupse. Corespondentul închisese aparatul.

Pentru o clipă amândoi rămaseră înţepeniţi ca nişte statui. Respirară profund şi-şi trecură mâna peste frunte, ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze o subită durere de cap. Apoi se întoarseră să se aşeze pe pat şi se uitară unul la altul, uimiţi:

— Acum... îmi aduc aminte, nu suntem exobiologi, tu eşti Tana! murmură Roig.

— Şi tu Minguera. Suntem aici ca trimişi ai cealekilor.

— Acum îmi revine totul în memorie. Moltov ne-a prevenit! şopti Minguera. Este de necrezut! De la plecare chiar, am pierdut orice amintire legată de personalitatea noastră reală.

— Pe cuvânt că-mi pare puţin rău! Era atât de simplu! Eram bogaţi, fără probleme şi iată-ne în pielea unor spioni periculoşi.

— Eu nu regret nimic! mormăi Minguera-Roig scrâşnind din dinţi. Am de plătit o poliţă scârbelor astea de Imperiali şi vreau să le fac cât mai mult rău posibil!

— Nici eu nu-i iubesc deloc: părinţii mei au fost asasinaţi de zbirii lor, care i-au declarat agenţi ai cealekilor. De aceea am acceptat să vin aici!

— Iartă-mă, nu ştiam povestea ta! Moltov nu e deloc vorbăreţ când este vorba de antecedentele agenţilor săi. În orice caz, şiretlicul lui a reuşit perfect. Rămâne să descoperim cum am putea accede la memoria acestui faimos computer strategic.

— Dragul meu, este târziu şi această întoarcere la eul meu transcendent m-a epuizat, zâmbi tânăra femeie. Să ne culcăm, să dormim şi mâine vom avea creierul mai limpede.

Dar, din nefericire, a doua zi, ca şi în zilele următoare, nici Roig, nici Torra nu avură sclipirea de geniu la care sperau. Lucrau amândoi în laboratorul de exobiologie al Universităţii, în echipa care făcea experienţele pe zerangi. Aceste maimuţe prezentau, cu adevărat, un mare interes: posedau o mare

putere de premoniţie. De exemplu, cu câteva minute înainte de ora la care se distribuia hrana, ele se agitau şi se înghesuiau lângă orificiul prin care urma să le parvină alimentele, orificiu situat în fiecare zi în altă parte. În labirint erau imbatabili, alergând de prima dată traseul corect. Chiar şi când erau supuşi testelor automatice, ei ghiceau ce-avea să se întâmple: de exemplu, nu se lăsau amăgiţi niciodată de instrumentele sofisticate folosite pentru a li se inculca reflexe condiţionate. Înainte de producerea şocului electric, ei trăgeau de maneta ce servea la distribuirea dulciurilor. Atunci când cercetătorii voiau să-i supună unui examen dureros, se crea o altă problemă. Când a fost selecţionat primul zerang în vederea unei trepanaţii pentru implantarea de electrozi pe creier, acesta s-a sinucis, oprindu-şi pur şi simplu bătăile inimii.

Biologii rămaseră perplecşi. În aceste condiţii, era imposibil să fie practicat un experiment valabil. Şi ministrul îi zorea să afle secretul acestei premoniţii, care ar fi constituit o armă de preţ în lupta contra cealekilor.

Minguera-Roig şi prietena lui se bucurau de simpatia zerangilor care se arătau foarte ataşaţi de ei. Poate pentru că pe parcursul traversării cei doi îi alintaseră. Maimuţele acestea erau deosebit de lacome, apreciau confortul şi mâncarea bună. Sau poate că puterea lor de a vedea dincolo de realitatea lucrurilor le îngăduise să ghicească că doctorul şi doctoriţa nu erau ceea ce păreau a fi.

Patronul echipei, doctorul Mogad, remarcase de altfel predilecţia pensionarilor lui şi, în aşteptarea unor zile mai bune, îi însărcinase pe Roig şi Torra să continue experimentul.

Minguera regăsea deci, fără să vrea, viaţa de altă dată pe când era student al Centrului Universitar. Locuitorii oraşului trăiau în belşug, ducând o viaţă de risipă. Producţia imperială se axa pe produsele de consum. Totuşi, unele zvonuri pomeneau despre reprofilarea unor industrii în fabricarea de arme şi astronave. Propaganda locală nu pierdea ocazia de a stigmatiza manevrele cealekilor, demascând amestecul lor în teritoriile imperiale, fără ca aceste afirmaţii să poată fi susţinute, de altfel, cu vreo probă valabilă.

Cei doi îşi recăpătară gustul pentru confort: fiecare avea helimobilul lui, iar apartamentul lor era compus din cinci încăperi enorme dotate cu cele mai recente perfecţionări audio-vizuale.

Salariile de la Universitate, fără a fi mirifice, le permiteau să-şi cumpere mai mult decât strictul necesar. Astfel, Minguera îşi oferi luxul unui magnetoscop holografic ultimul strigăt şi Torra arbora ţinute luxoase şi ţipătoare de cel mai desăvârşit prost gust.

În general, opinia publică nu se interesa de pierderea vreunei planete îndepărtate, dar, atunci când unele produse de lux, cum ar fi sikalul, dispărură de pe piaţă, cetăţenii imperiali începură să se neliniştească. Unele măsuri, ca de exemplu concentrarea unor categorii de rezervişti – toţi tehnicieni electronişti – îi uimiră pe aceşti oameni puşi doar pe distracţii. Oare cealekii aveau de gând să distrugă Imperiul?

În acest timp cei doi agenţi nu stăteau cu mâinile în sân. Minguera se împrietenise cu un cibernetician care lucra la faimosul computer şi, datorită lui, obţinu câteva informaţii. Cu nepăsarea obişnuită Imperialilor, creierul electronic nu era păzit mai mult decât celelalte aparate şi prototipuri experimentale.

Astronauţii lucrau în colaborare cu tehnicienii civili, dar seara, locul în care se găsea creierul era supravegheat de paznicii Universităţii.

Creierul era un model nou cu neuristori şi fusese deja probat de înaltul Comandament al Imperiului. Concluziile lui îi înspăimântaseră într-atât pe militari, încât ei hotărâseră să le verifice cu ajutorul metodelor şi instrumentelor clasice. Din această cauză, nu se punea problema ca el să devină prea curând operaţional.

Minguera nu află mai mult: prietenul său trebuia să păstreze secretul. Dar, datele obţinute îl ajutară pe agentul cealek să poată elabora un plan coerent de acţiune.

El şi Torra îşi făcură obiceiul de a efectua seara ore suplimentare. Paznicii se obişnuiră astfel să-i vadă părăsind foarte târziu localul Universităţii. Reuşiră să câştige

afecţiunea a doi zerangi pe care-i alintau ca pe nişte copii. În felul acesta descoperiră că micuţele creaturi aveau posibilitatea să citească gândurile oamenilor. Erau capabile să prevadă viitorul imediat, deci puteau da semnalul de alarmă la apariţia unui inoportun. Partea cea mai interesantă a dresajului consta în a-i învăţa să deschidă cele mai complicate broaşte ale uşilor. Zerangii reuşeau să ghicească toate combinaţiile şi să manevreze cele mai subtile mecanisme.

Minguera şi Tana învăţaseră, în cursul şedinţelor hipnopedice, cum să efectueze un calc al memoriei creierului cu neuristori. Hotărâră deci să treacă la acţiune.

Într-o seară, în loc să rămână în laboratorul lor, după trecerea patrulelor, intrară în clădirea în care se găsea computerul. Cu cei doi zerangi ascunşi sub bluze şi cu aparatura miniaturizată putură pătrunde fără probleme în locul interzis personalului Universităţii. Ajunşi acolo, micuţele creaturi le indicară amplasarea detectoarelor de alarmă, care fură neutralizate.

Minguera transcrise pe bandă memoria creierului cu neuristori, în timp ce Tana se ocupa de dulapul conţinând dosare şi diferite planuri pe care le fotocopie pe microfilme.

Se opriră din treaba lor atât de delicată doar de două ori, când maimuţele le semnalară din timp trecerea patrulei.

Peste o oră acţiunea, luase sfârşit.

Se întoarseră în laboratorul de exobiologie. După ce hrăniră pe săturate micile animale, le puseră la locul lor în cuşti şi, plini de emoţie, părăsiră laboratorul.

Trecură fără probleme de paznicii Universităţii, chiar schimbară câteva glume cu ei la ieşire şi urcară în helimobil.

Odată ajunşi acasă, Minguera formă numărul acela misterios şi spuse doar atât:

— Misiune îndeplinită!

— Întoarcere urgentă?

— Mai poate dura o zi, două.

— Perfect! Vă chem mâine la aceeaşi oră.

În timpul zilei următoare, cei doi trăiră cu neliniştea în suflet. Dar nu se întâmpla nimic anormal: şeful laboratorului îi

felicită chiar pentru zelul de care dădeau dovadă. Luară masa cu prietenul lor, ciberneticianul, şi acesta nu părea să aibă vreo bănuială.

Nimeni nu-şi dăduse seama de nimic!

Seara, din nou, rămaseră până târziu în laborator. La ora plecării, zerangii favoriţi începură să se agite şi să ţipe. Cuprinsă de milă, Tana propuse să-i ia cu ei, ascunşi sub îmbrăcăminte, insistând pe ideea că Moltov ar fi încântat să aibă o pereche de animale ca acestea, dotate cu facultăţi excepţionale. Minguera se lăsă convins iar paznicii nu observară nimic!

Întorşi acasă, Minguera îşi turnă o porţie mare de wizzy, o băutură sofisticată fabricată artizanal după o metodă ancestrală, timp în care prietena lui se tot uita la ceas.

Se auzi în sfârşit soneria:

— Roig?

— Da!

— Prietenul nostru vă felicită. Urcaţi pe terasă, un helimobil vă aşteaptă. Nu vă luaţi bagaje în afară de filmele şi înregistrările făcute!

Minguera ar fi vrut să mai ceară unele lămuriri, dar legătura se întrerupse. Îi spuse Tanei în ce consta mesajul primit şi amândoi, ducând sub haine zerangii, luară liftul care îi duse până pe terasa imobilului.

Helimobilul decolă imediat şi porni în direcţia astroportului. Minguera îl bătea la cap pe pilot, cerându-i să mărească viteza. Enervat, acesta îl invită cu duritate să-şi ţină gura!

Aparatul ateriză în zona de încărcare a mărfurilor. Pasagerii coborâră şi, văzând un vameş apropiindu-se, făcură un pas înapoi, dar acesta îşi duse un deget la buze şi le făcu semn să-l urmeze.

Toţi trei dispărură în întunericul unui hangar în care erau îngrămădite mărfuri cu sigiliul imperial pe ele, deci controlate înainte de a fi exportate. Ghidul îi duse lângă o ladă, înlătură sigiliul şi o deschise spunând:

— În interior a fost capitonată. Veţi găsi mâncare şi băutură. Nu vă fie teamă, o voi închide după ce veţi intra

înăuntru şi voi pune sigiliul. Nu va fi controlată. Astronava pleacă spre periferia Imperiului. Peste zece zile, veţi fi interceptaţi de o navă sub-spaţială. În cazul unei depresurizări accidentale, puteţi folosi aceşti cilindri cu oxigen, dar magazia este climatizată, aşa că nu vă neliniştiţi! Noroc!

Cei doi intrară în această locuinţă improvizată. Era loc destul, dar perspectiva de a rămâne mai multe zile închişi nu era prea seducătoare. Cu atât mai mult cu cât această închisoare îi amintea lui Minguera de cele petrecute pe Zarnoi.

Dar totul se desfăşură după cum fusese prevăzut: astronava decolă fără ca lada să mai fie controlată şi călătoria decurse fără probleme, până în momentul în care cei doi fură eliberaţi de astronauţii cealeki.

Trei săptămâni după plecarea din Novopol, Minguera şi Tana se găseau în capitala cealekă. Moltov luă cu aviditate documentele atât de preţioase. Pe cei doi îi trimise la odihnă într-un centru de relaxare izolat.

Nu avură parte să se bucure de vacanţă: după două zile, fură convocaţi de Moltov, care-i primi cu entuziasm:

Epilog

— Iubiţii mei prieteni, aţi fost extraordinari! Consiliul a hotărât să vă decerneze cele mai înalte distincţii!

Minguera şi Tana afişară o bucurie extatică. În realitate, distincţiile îi lăsau reci.

Moltov îşi continuă discursul:

— Informaţiile pe care le-aţi adus ne dau indicaţii nu numai asupra computerului cu neuristori, dar şi asupra rapoartelor experţilor militari şi a concluziilor la care au ajuns. Suntem, practic, în posesia planului general de apărare al Imperiului. Mai mult, ne-aţi adus două specimene extraordinare. Studierea lor ne va permite să realizăm mari progrese în domeniul parapsihologiei... Ne-aţi făcut servicii atât de mari, încât aveţi dreptul la un serviciu mai puţin periculos. Dacă doriţi să abandonaţi gherila şi să vă consacraţi muncii de cercetare într-un laborator, veţi fi numiţi director şi respectiv subdirector al Centrului de Cercetare a Zerangilor.

Minguera o consultă din ochi pe Tana. Ea îi făcu un semn de încuviinţare. Iar el se simţea sătul de viaţa aceasta aventuroasă, în care risca în orice clipă să fie demascat şi să-şi sfârşească zilele – în cel mai bun caz – într-o temniţă imperială. Întoarcerea la preocupările sale şi la primele lui idealuri corespundea unei dorinţi profunde. Ar putea să reflecteze, să-şi ordoneze gândurile.

Şi mai era încă ceva: se bucurase prea puţin de prezenţa Tanei alături de el. Nu o va uita, desigur, pe Myrna, care probabil murise. Dar un bărbat tânăr ca el avea dreptul la puţină fericire...